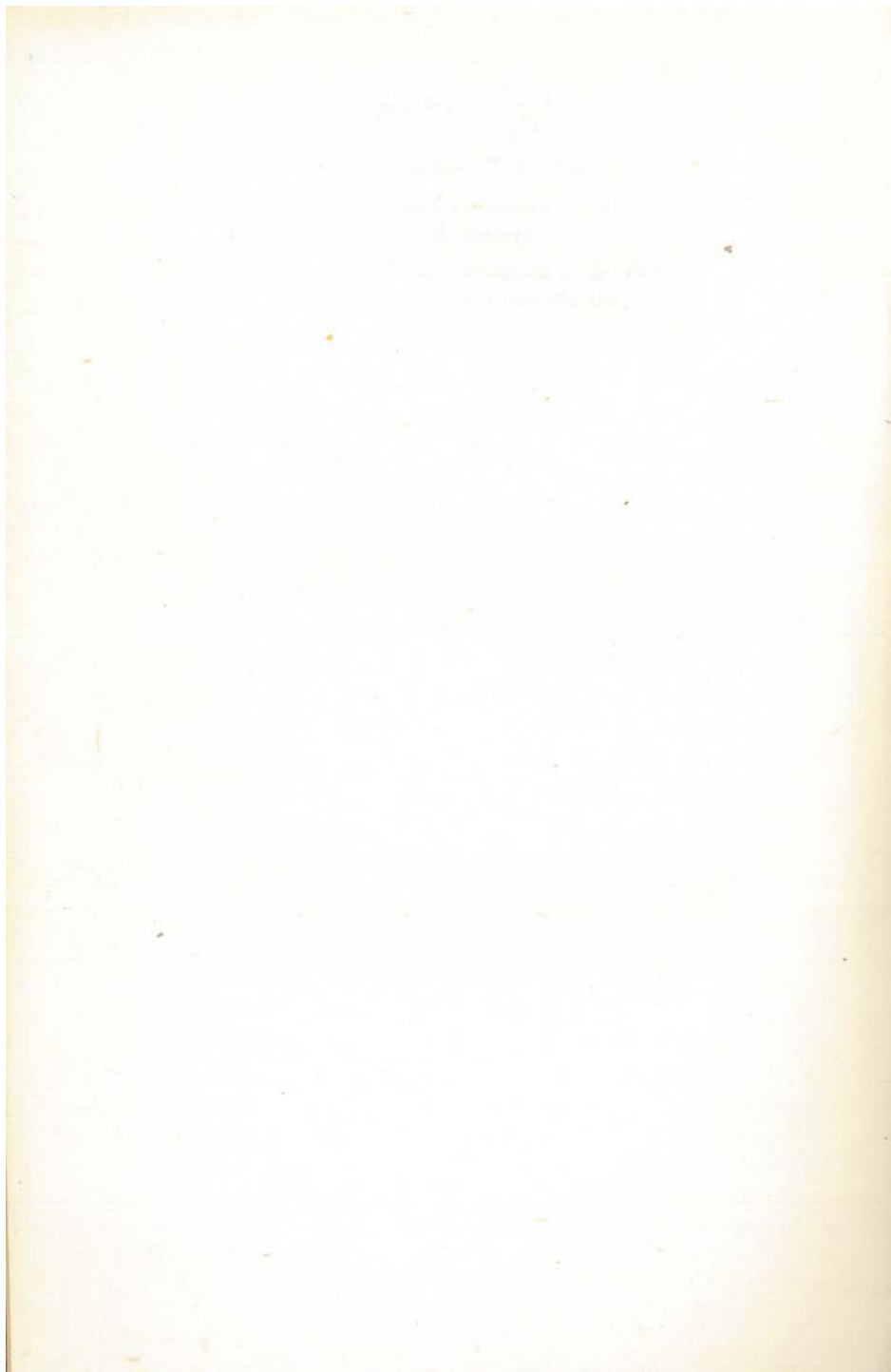

JIRÍ WOLKER

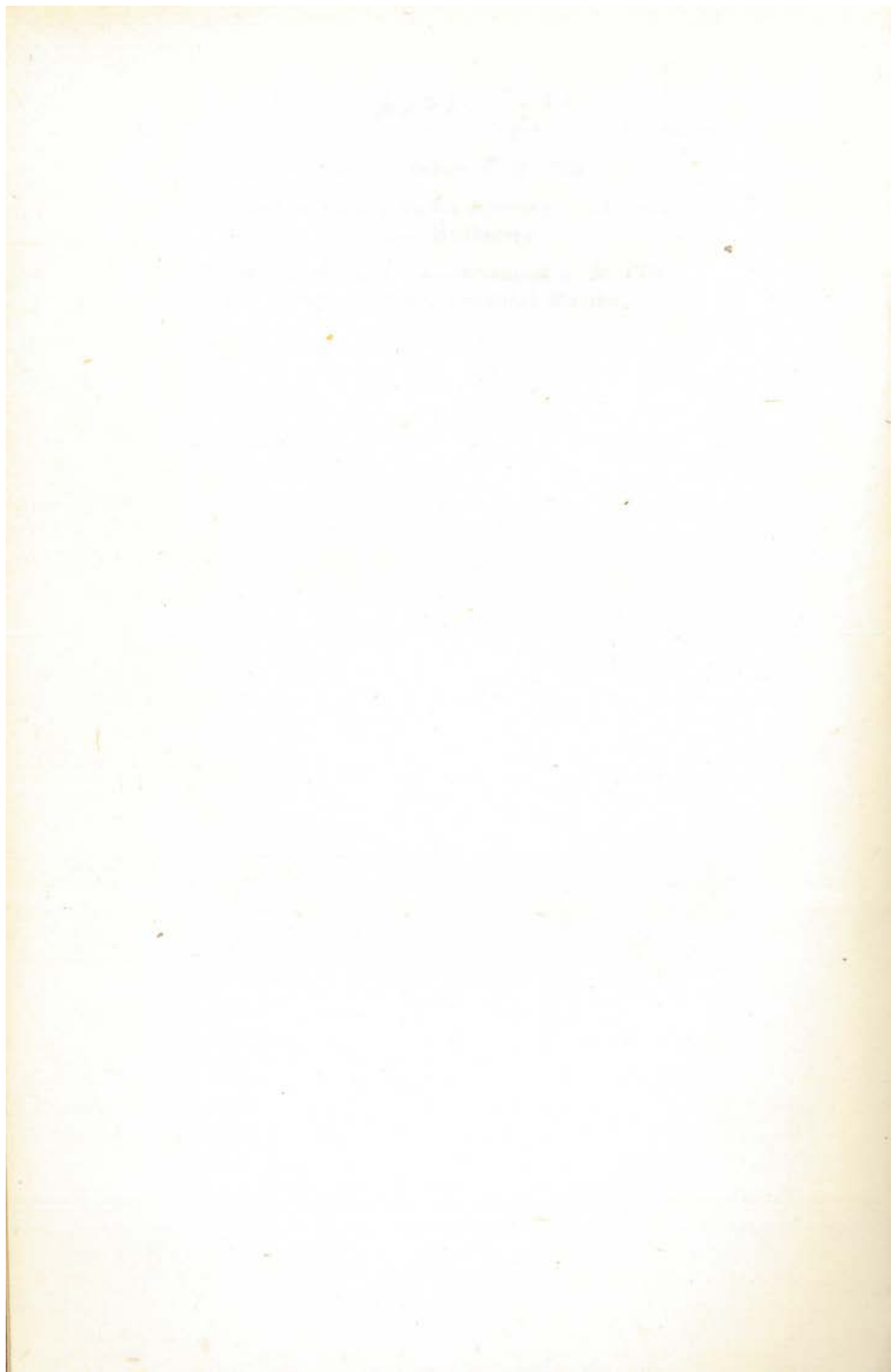
BÁSNE

KNIHOVNA KLASIKŮ

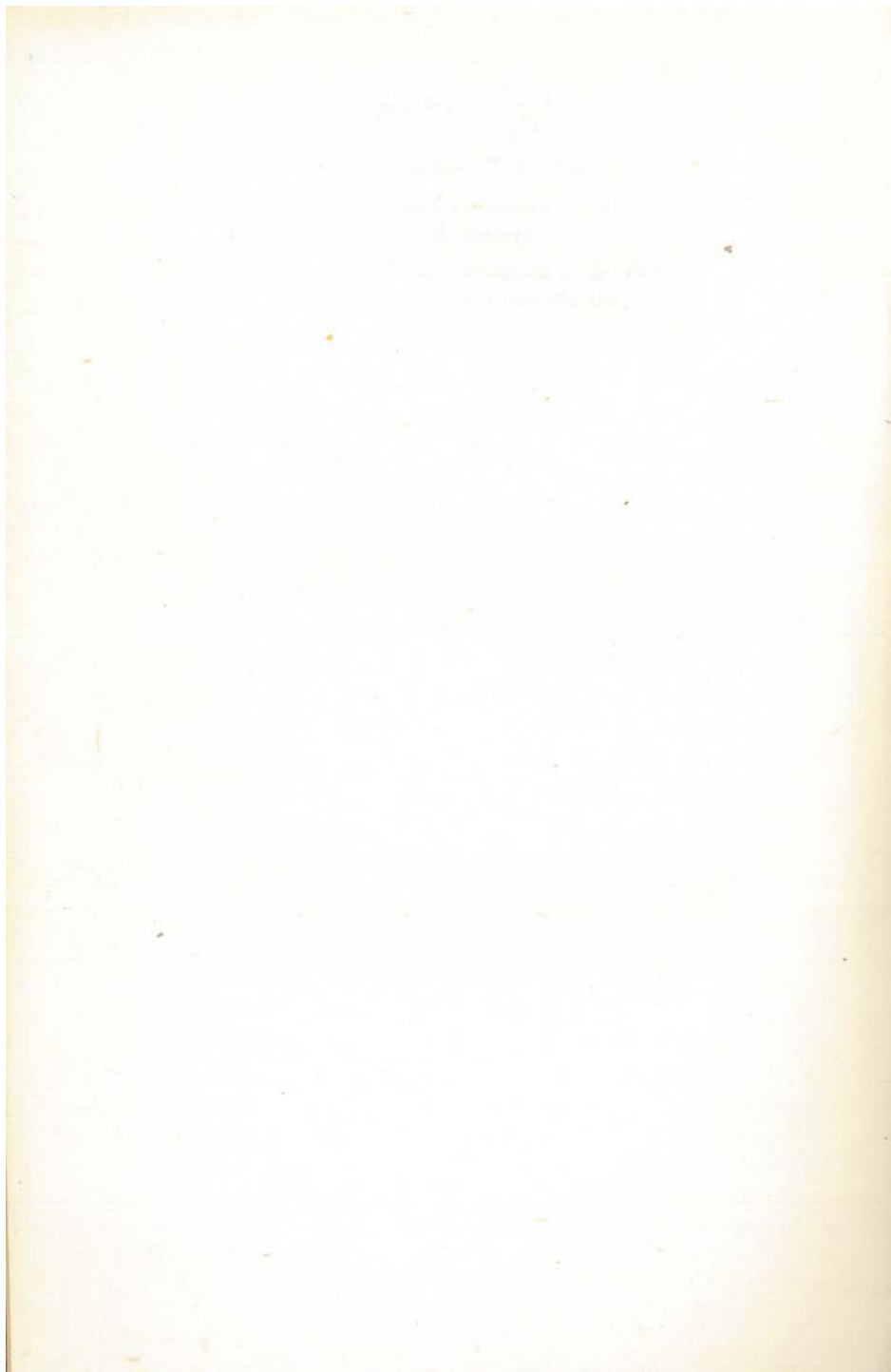
KNIHOVNA KLASIKŮ

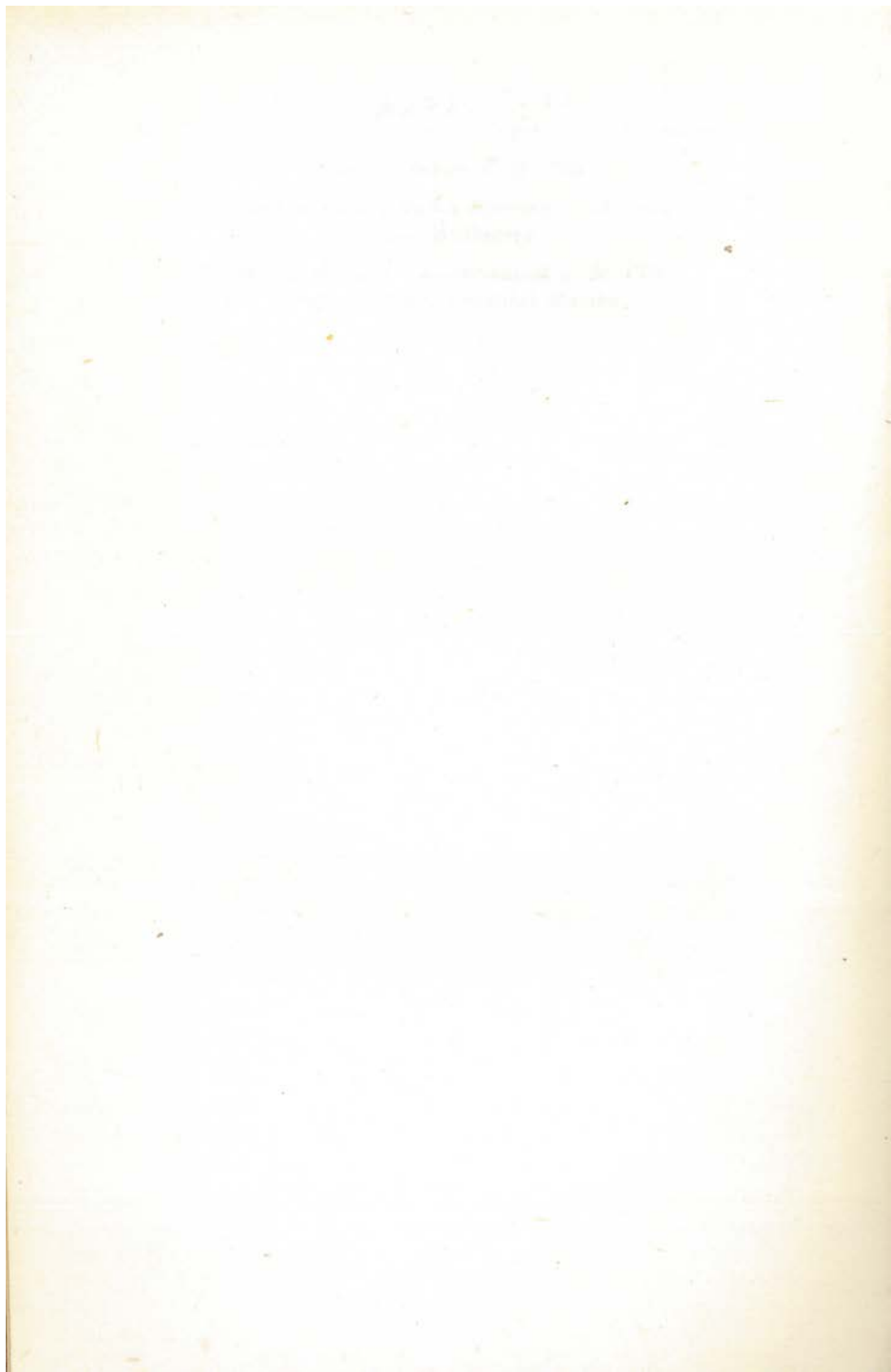

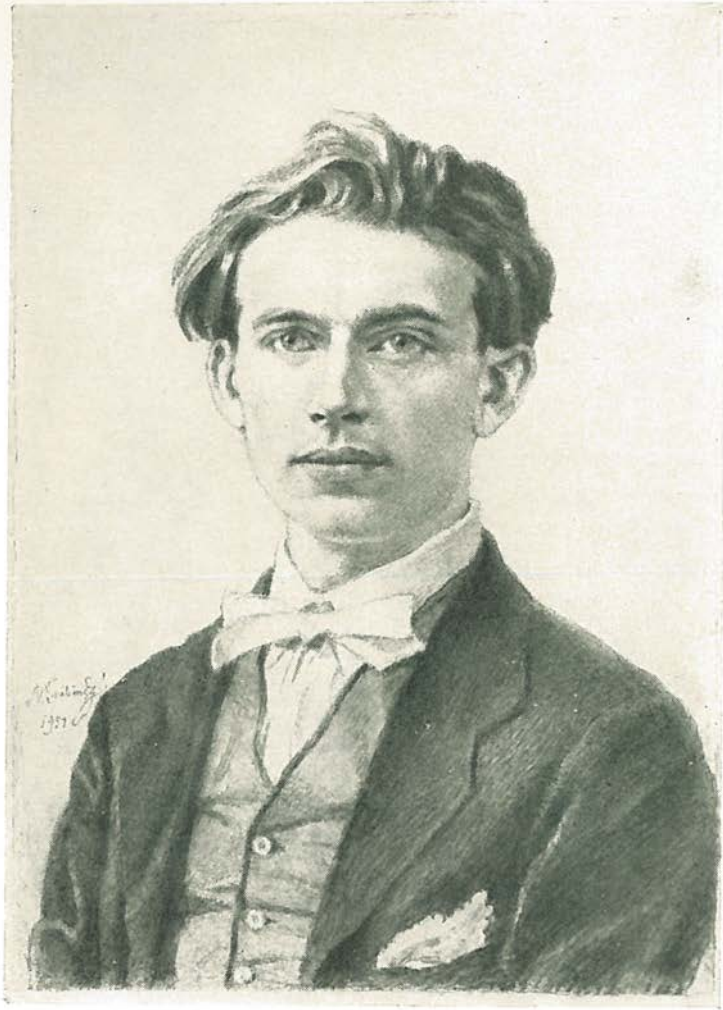

SPISY JIŘÍHO WOLKRA

Svazek první

JIŘÍ WOLKER

BÁSNĚ

KNIHOVNA KLASIKŮ

Státní nakladatelství krásné literatury, hudby a umění

Praha 1953

SPISY JIŘÍHO WOLKRA

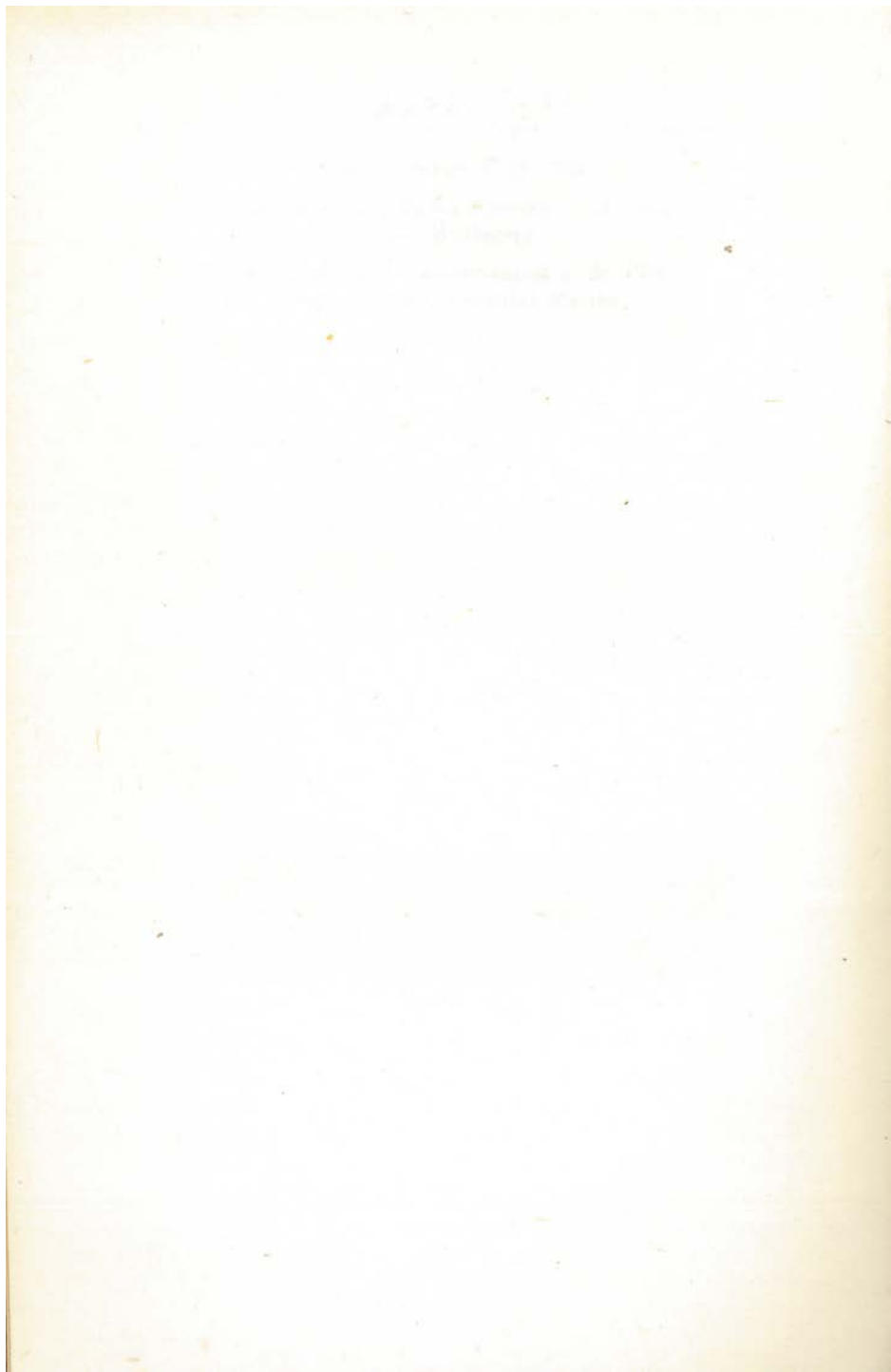
řídí Ústav pro českou literaturu při Československé akademii věd

Hlavní redaktor A. M. Piša

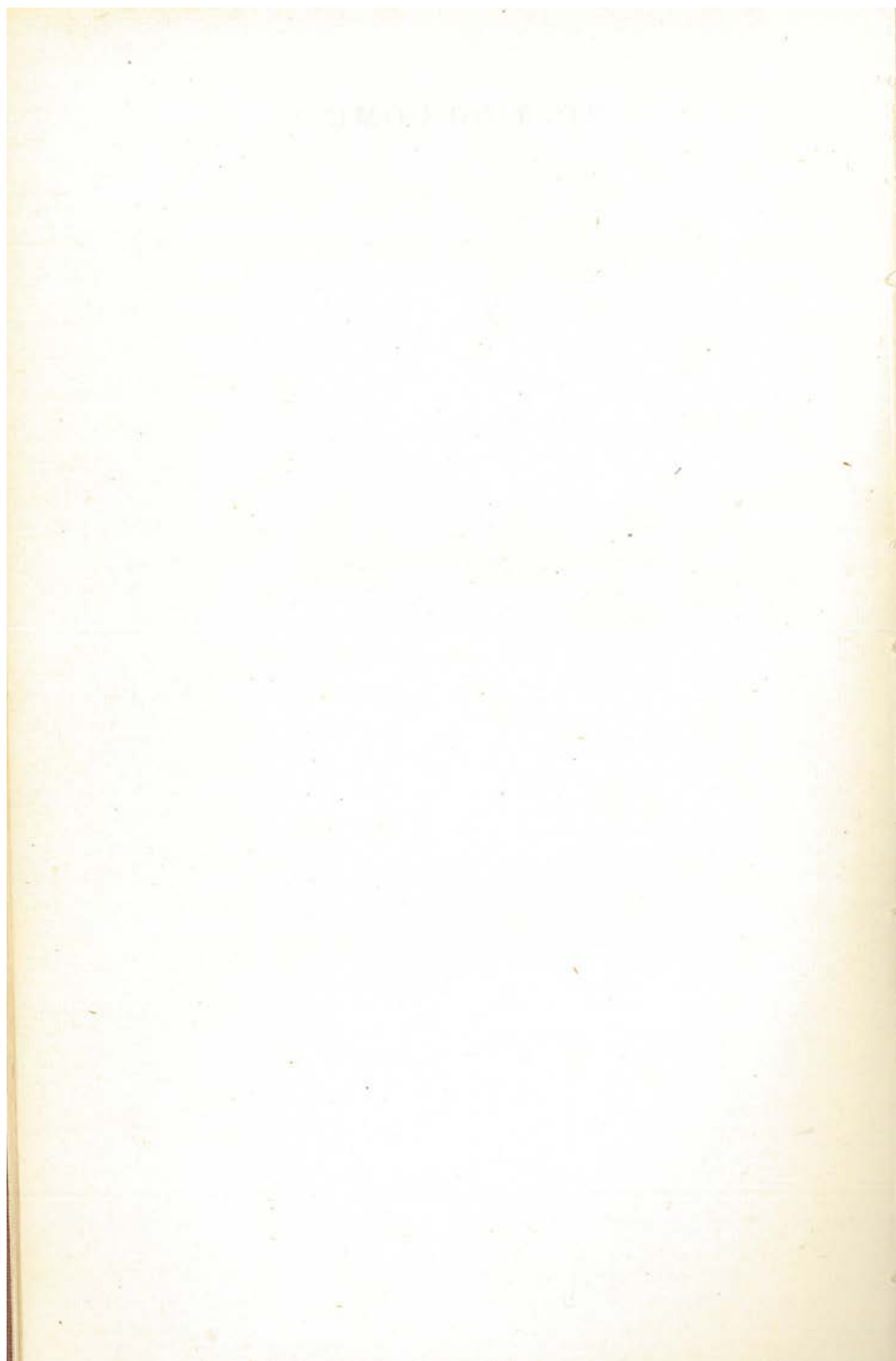
*Redakční rada: Miloslav Novotný, A. M. Piša,
Zdena Wolkerová*

*Svazek připravil a doslov napsal A. M. Piša
Graficky upravil František Muzika*

BÁSNĚ

HOST DO DOMU

CHLAPEC

POKORA

Stanu se menším a ještě menším,
až budu nejmenším na celém světě.

Po ránu, na louce, v létě
po kvítku vztáhnu se nejmenším.
5 Zašeptám, až se obejmú s ním :
»Chlapečku bosý,
nebe dlaň o tebe opřelo si
kapičkou rosy,
aby nespadlo.«

ŽEBRÁCI

Pánbůh jedenkrátě přišel ke mně
jak žebrák s mošnou a holí.
Spal asi na seně,
vonělo z něho jak z červnových polí,
5 na prahu stanul a prosil.

Tenkrátě měl jsem
mnoho zlých věcí, které dech úží :
černé šaty, límec, knihy vázané v kůži,
a že jsem byl syt,
10 tak vážně jsem přemýšlel,
zda lépe je zemřít, či žít.

Nic jsem mu nedal, — neměl jsem rukou.
Jen jsem se styděl,
když jsem jeho oči viděl,
15 modré od západu k východu.

Pánbůh odešel.
Dveře zůstaly otevřené.

Ty jednou mě vytáhly bez límce a knih,
na cestu daly mi mošnu a chlapecký smích,
20 mnoho smutků a urážek do uzlíčku
a stříbrnou vzpomínku na matičku.

Teď chodím městem a Pánaboha hledám,
vím, že tu chodí s mošnou a holí,
vím, že se jednou s ním shledám,

25 ale už mě to nezabolí,
protože nemám žádných zlých věcí.
Vezme mě s sebou. Stoupnem si na nároží
s čepicí v rukou, slunce nad hlavou.

30 »O lásku prosíme, lidé boží, —
— otevřte srdce!«

SVATODUŠNÍ SVÁTKY

Všichni chlapi domů odjeli,
jen já jsem zůstal v cizím městě.
Na svatodušní svátky
srdci se vždycky chce k mamince zpátky,
5 aby ona dobrá a roznílá
je růžovou konvičkou zalila
jak za oknem kvítka.

Dva dny jsou chlapi doma už,
to budu ještě dlouho sám.
10 V noci jak okno se celému světu otvírám
a domlouvám: »Srdce, přece se vzmuž
a seznam se s kamením!«

Dny za sebou jedou a jedou,
zlaté a vybavené vagony první třídy
15 svátečního vlaku.
Chlapec v poli myslel, že převezou za kytku máku,
nebo za slzu, nebo za úsměv,
ale ony přejely, nevezaly,
neřekly nic,
20 za sebou nechaly
jen svět spoutaný okovy černých kolejnic.

K A M N A

Myslím, že v poledne každý den
by mohl být květnově tichý a slavný,
kdyby všechny plotny u kamen
mohly být jako louky na jaře.

5 Maminky-sluníčka
v kuchyních by se nad nimi točily a smály,
žehnal by je zlatýma rukama
a ony — jako ta země pod náma
v odplatu za to by daly
10 růst na sobě chlebům a koláčům,
tak jako květinám polním,
co rostou z lásky a tepla.
V poledne by je maminky otrhaly,
na stůl postavily čerstvé a vonící:
15 »Vezměte z našich rukou, moji nejmilejší,
kyticí!«

POŠTOVNÍ SCHRÁNKA

Poštovní schránka na rohu ulice,
to není nějaká lečjaká věc.

Kvete modře,
lidé si jí váží velice,
5 svěřují se jí docela,
psaníčka do ní házejí ze dvou stran,
z jedné smutná a z druhé veselá.

Psaníčka jsou bílá jako pel
a čekají na vlaky, lodě a člověka,
10 aby jak čmelák a vítr je do dálek rozesel,
— tam, kde jsou srdce,
blizny červené,
schované v růžovém okvěti.

Když na ně psaní doletí,
15 narostou na nich plody
sladké nebo trpké.

Ž N Ě

Slunce je veliký básník
a napsalo krásnou báseň
zlatým perem
na naši zem.

5 Muži bez kabátů,
ženy s červenými šátky,
děcka na mámině sukni
přes celý den
jen
10 čtou a čtou a čtou.

Na kopečku nad polem
také já chci říkat tu báseň,
volat,
aby stařečci v dědině až na práh vyšli
15 a slyšeli, co slunce napsalo,
ale slova jsou tak veliká,
že neprojdou mými ústy,
a jen cítím, že jsem :
klas v řadě,
20 písmeno,
výkřičník !

Ž Á K

V lese se učit,
to znamená ďábelskou trpělivost.
Les má pichlavý chvost
a šimrá jím pod nosem, do uší, do očí.
5 Žáku,
kniha ti ve stínu nadává hlupáku,
— zabij ji!
Skoč
na výsluní!
10 Slunce se směje, až nebe duní.
Zavolá na tě bronzovým hlasem :
Hochu,
všechno už umíš, co potřeba na dvacet let!
Pohod' mi svět
15 do náruče,
do srdce jej zabal,
ať se nepotluče!

K SVÁTKU MĚ MILÉ

Den jako jesle tichý je
na svátek Panny Marie.
A já nejsem Josef ani Bůh Otec
a přece vás, milá, mám rád.
5 Jdu vám až večer gratulovat,
protože večer je světnička s andělem
a chlév s narozeným dítětem.
Dělníci už se z práce vrátili,
na nebe první hvězda vyletí.
10 Nesu vám: básničku, kvítko a objetí,
lásku ve třech osobách.

H Á J

Až jednou se ožením,
budu mít dvanáct synů,
dvanáct synů jako dvanáct břízí.
Má žena v nich jako bílá kaplička v zeleném háji zmizí
5 a já budu před ní klekátkem mechem obrostlým.
Vnučky-družičky budou na mě klekat,
modlit se čistýma očima,
a až se zšeří,
Pánbůh bude chodit k nám na večeri.

HOJ!

Dva lesní rohy zazpívaly na prahu černého pokoje,
bílý chrt běžel okolo rudého srdce.

Hoj!

5 Nevím, půjdu-li na lov, či půjdu-li do boje,
vím jen, že musím si s sebou vzít náboje,
bláznivé náboje a divokou ručnici,
oči a srdce,
všechny staré obrázky strhati se stěny,
nechat tam jenom Pannu Marii
10 a říci:
Panenko, možná, že dnes tě zabiji,
prsa ti probodnu bílou lilí,
možná, že sám se vrátím smutný a zraněný,
prosím tě, tenkrát, Rodičko boží,
15 sestup se stěny
a potěš chlapce,
který poslechl lesní rohy, chrty a srdce.

VZDÁLENÁ MILÁ

Včera byly u mne na návštěvě
všechny hvězdy
— měsíc sedl si do velké lenošky —
ale když jsem se jich mezi řečí ptal,
5 zda kdo mou milou někde uhlídal,
tak všichni vstali
a šli ji hledat.

Odešli asi do velmi vzdáleného kraje,
protože dnes jich ani vidět není.
10 Prší mi do světnice a veliká tma je,
v šeru od všech věcí беру rozloučení:
Housle, knihovno, stolku,
Pánbůh je dlužen mi radostnou, červenou holku,
daleko kdesi ji schovává.
15 Hvězdy a měsíc jsou tuze už staří,
myslím, že se jim nepodaří
dojít až tam . . .

Musím jít sám.

OKNO

Okno je skleněná loď,
připoutaná k břehům mé světnice.
Mladý námořník nepotřebuje sedmimílové střevice.

5 Vsedne a odjede;
každou chvílí
urazí očima dychtivýma deset tisíc mílí
nad mořem
po nebi krásném a širokém.

10 Bílá oblaka,
bílé skály,
Afriku i Australii jsme scestovali,
s černochoy se pobratřili,
Indiány navštívili.
15 Našli jsme i nové světa díly,
ze všech světa dílů nejmladší,
to vše ale nestačí,
abychom se zastavili.

Svět je kulatý.
20 Po mnoha dobrodružstvích rád vrátíš se zase
do nízké světničky, která zavírá se
nad starými známými věcmi.
U rozviklaného stolu mezi dvěma vysychajícími kalamáři
nejlépe uplatníš povídku s polární září.
Vše bude tiché a šťastné, — ty sám nejvíce.
25 Oči své položíš doprostřed světnice:
dáreček z cesty —
— album světa.

V PARKU PŘED POLEDNEM

Po zelených trávnicích bílé prvosenky připlouvají,
plachetní lodě vezou modrý den,
u domků z písku děti jej rozdávají
celému parku, který je městem obklopen.

5 I já jsem ještě dnes dítě.
A mohu všechno mít rád,
ještě dnes a ještě zítra snad
kvetoucí modlitbou vykoupím bolesti kamenných domů.
Ale i modlitba tvrdne jak zrající jablko v haluzích stromů.
10 Pozitíí
to budou už dospělé oči, co lásku v prsou mi rozjitří.

Stanu se mužem
a vojákem.
Voják modlí se bodákem.

UKŘIŽOVANÉ SRDCE

UKŘIŽOVANÉ SRDCE

Srdce ukřižované na dřevěném kříži
předvěcírem zemřelo.

I snali je a do země vložili,
slzami zalili

5 a srdce vzkličilo
dnes ráno.

Červený květ
chodí po zemi a po nebi,
Pánaboha velebí

10 v nevěstincích a kasárnách,
v předměstských domcích a továrnách
a říká celému světu :

Jsem láska a kvetu
ranou otevřenou,
15 aby všichni nevěřící
železným životem rozbití
mohli v ni prsty vložiti.

POKOJÍK V HOTELU

Pokojík za šest korun,
číslo dvacet pět,
s vyhlídkou do dvora, umyvadlem a postelí,
na rozkládané židli sedí
5 a hledí
jako ta stará panna,
co mnoho viděla, nemilovala a nebyla milována.
Kdo na noc přijde už odpoledne,
na postel sedne, ruce dá do klína
10 a usedavě vzpomíná,
kdo by tak moh,
kdo by tak moh z toho cizího města
přijít a zadarmo usmát se na něho,
říc něco dobrého, jasného, teplého,
15 aby i nejsmutnější věci v tom pokoji viděly,
že přec není všechno tak, jako si myslely.

REKRUTI

Sbohem, hoši a děti,
my už dnes rukujem,
my chlapani dvacetiletí,
tohoto smutného rána,
5 kdy celé nebe jsou kasárna,
s rozbitými okny, zídkaou studenou,
šedivě a černě omalovanou.

My už nemáme hlav na ramenou,
už máme na nich jen kufříčky,
10 černé kufříčky — černé rakvičky,
na nich naše jména v bílém lemování
a v nich jsme my sami pochováni,
v sepjatých rukou srdce držíme,
už o tobě ničeho nevíme,
15 živote krásných skleněných věcí,
lásko s mamínčinýma rukama.

Děvčátka smutná, nechodte za námi,
to není pohřeb, my se zas vrátíme
jednou večer se všemi hvězdami.
20 My mrtví vojáci
přijdem k vám touto ulicí,
přineseme vám ze svých ran kytici,
kytici červenou, dar, co na prsou krvácí.
Do rukou nás vezměte, do bílých postelí,
25 abyste, milé, věděly,
kde se naše tiché tělo
pro rty vaše ranou otevřelo,

abyste mohly hluboko do něho
té noci svatební.

30 Dříve než se rozední,
počneme pod vaším srdcem radostné pachole, -
nový život.

DLÁŽDĚNÍ

Dláždění, kamenná organisace,
dalo se na pochod ulicí,
ohromilo střechy prapory tisíci
s ušlapanými lidskými tvářemi.

5 Vystěhovalo se mezi lesy a pole,
s hříby a chrpami sedí při jednom stole,
dlaždička každá roste a roste
jako každé semeno
pocitivé a prosté,
10 které lidmi klečícími
ze srdce bylo do země vloženo.

V městě zatím
zvony se rozzvonily, až se zvonice rozsypaly,
zvony jako ptáci z klece na nebesa odlétaly,
15 domy ruce zvedly, vzdaly se a spadly,
tramvaje na náměstích jak utržené máky zvadly,
kabarety se rozbrečely a kavárny shořely,
bída vstoupila na nebesa a Kč zůstaly v popeli,
nezůstal kámen na kameni,
20 — vše bylo opřeno o dláždění.

Jen ruce dlaždičů
pod svou vlastní prací pochované
zvolna se z prstí vztýčily.
Lán stotisíc rukou.
25 Klasy.
Obilí.

ZE SOBOTY NA NEDĚLI

V noci ze soboty na neděli
náměstí se rozveselí.

Ztroskotaní opilci
domů se vracují sami a sami,
5 rozmlouvají s lucernami
o týdenní robotě.

Zpívají tvrdé písničky
o štěstí a lásce
a jejich písnička kamenná
10 rozbíjí okna skleněná.

V den výplaty
peníze má, i kdo není bohatý.
Měsíc je jako panna bílý,
opilí se životem neopili,
15 oni jej zapili rumem a slivovicí
jako chorobu žaludeční,
nebo lásku podvedenou.

V noci ze soboty na neděli
ztroskotaní lidé velmi zesmutněli.
20 Dnes vidí všechno trojitě,
což je pranic nepotěší,
neboť je všechno třikrát těžší.

Proto v ten čas v smutných tmách
zjevuje se jim Pánbůh ve třech osobách,
25 ve jménu Otce říká jim: Synu!
ve jménu Syna říká jim: Bratře!
a ve jménu Ducha svatého tiše je pohladí po čele
řka: Ještě dnes ráno bude neděle.

V Ě Z E Ň

Jaromíru Berákovi

Na kříži ze čtyř cihlových stěn
den bílý byl mřížemi v boku proboden,
krev a voda
5 vyšly z rány,
krev a voda
tekou po nebi sedm dní.
Toto je vězení
s tisíci nemocnými lidmi,
s desíti věřícími lidmi
10 a mým kamarádem, kterého zavřeli v tento svět,
protože má dvacet let.

Samovazba.
Ticho je tu,
šalebno je tu,
15 úzko je tu.
Myšlenky se stále potácivě vracejí
jako ranění vojáci z bitvy do polního lazaretu,
ten lazaret je přepadená světnička doma
a maminka s lomícíma rukama je rána na vlastním těle.
20 Maminky vždy věří v Syna a Spasitele,
ale bolesti jsou nejtěžší, když se musejí rozdat.

Slunce,
přijď sem s paprsky všemi!
Tento vězeň je sám jako semeno v zemi.

N Á V R A T

Lucerny na mostě
jektají skleněnými zuby,
plešatí starci
se v barech u vína chlubí,
5 kolik holek si koupili,
kolik životů zabili —
této noci —
černá řeka teče,
odnáší utopené květiny,
10 člověk je na světě jediný,
mlha, mráz a vichřice
dnes nepovídají,
kde je ona ulice,
která by vedla k ráji,
15 nebo k domovu.

Ale ty, moje milá,
jsi v daleku rozsvítila
bílé okno černého činžáku.
Myslím si na tebe,
20 že spíš ve světle.
Nad postýlkou bezpečný sen
je jako baldachýn rozvěšen.
Nezdá se ti o mně,
který jdu nocí,
25 zdá se ti o mně,
kterého uvidíš zítra ráno.
Jak je to krásné probodnout špendlíčkem
díрку do nebe!

Ale dnešní den

30 je už mi souzeno, abych byl nešťasten.
Myslím-li na ty,
jimž v mlhavém bloudění zjevil se svatý,
musím si vzpomnět i oněch,
kteří jej nespatriili,
35 protože očima večeri zaplatili.

ZAMILOVANÝ

Chudý přišel k vám,
byl jsem to já sám.
Slečno, co mi dáte z bohatství svého,
červenými rty a bílými prsy uzamčeného?

5 Na ulici je bláto
a v srdci hlad,
člověk musí mít někoho rád,
člověk je sám;
ztratil se mezi lidmi.

10 Stojím, stojím,
slova si nevystojím,
které bych, ženo, ti položil do dlaně
prostě a oddaně
tak, jako maminka klade na stůl
15 talíře k večeři.
Chudý si s bohatým nevěří.

Taková krásná byla,
dívala se a neviděla.
Hrozně zlaté oči měla,
20 jako dvě zlatnické výkladní skříně,
křičící
na žebráckou a loupežnickou ulici.

NEMOCNÁ MILÁ

To není nemocný pokojík,
to je smutný rybník
a já jsem utonulá
na dně jeho dřevěném.

5 Postelí mě zatížili jako těžkým kamenem,
abych snad k oknu nevyplula,
kde nebe se dotýká hladiny skleněné.

Milý si možná vzpomene
a snad mě navštíví v této hlubině.

10 Na židli sedne, klobouk složí na klíně,
řekne, že venku je pěkné počasí.

A já nemám, co bych mu dala,
protože jsem se rozstonala

15 a mé tělo je průsvitné
jako prázdná sklenice.

Ze všeho na světě lásky chtěla jsem nejvíce.

Ale dnes srdcem svým

ani jediného hladového nenasytím.

Odpusť mi, můj milý, hříchy moje!

BÁSNÍKU, ODEJDI!

Básníku, odejdi!
Zahod' vše, — jen s rýčem se vrať
a přeryj ten lán od hřbitova k obzoru!
Zvečera zasej tu lásku a pokoru,
5 aby se urodilo ráno zlaté a zářící,
jemuž by scházeli básníci,
protože všichni lidé
by dovedli plakat a zpívat.

HOST DO DOMU

HOST DO DOMU

Tvé vlastní srdce to bylo, co řeklo ti: Lazare, vstaň!
a já s tebou vyšel jsem z kamenné světnice.
Zaradovali jsme se oba velice,
když jsme našli nové a dovedné ruce na svém těle,
5 zemi jsme do nich uchopili převešele
a země byla těžká jako práce modrookých havířů
a země byla slavná jako rodinná kamna při večeři.

Na kamenném chodníku
poznáš svátek nejlépe.
10 I my jsme jej poznali a proto půjdeme
na pouť k svatému světu.
Však my už cestu docela dobře najdeme,
vždyť ne hvězda jediná,
ale hvězd tisíce
15 dobře nás povedou na všechny strany od bílého měsíce,
protože se na všech stranách narodila
pacholátka.

Na konci dědiny
rostou tiché květiny,
20 ale tu v předměstí
roste jen bída a neštěstí.
Pod obrazem umučené rodiny
petrolejová lampa věčně svítí.
25 S hladovými se chceme nasytiti, —
zde je naše první zastavení.
Do prázdných talířků oči své k noclehu položíme,
z krve a ze sazí básničku vystavíme,
básničku jako velikonoční svíci,
30 bílou, svítící, potěšující,
o cestě k ráji.

Lidé
lidem
dveře
otvírají.

35 Host do domu —
— a ještě někdo.

POUTNÍCI

Já nejsem cesta, — já jsem hvězda bílá,
na svět ruku svou jsem položila,
na černý kabát pentli přišpendlila
jako v neděli.

5 A ti, kdo mě viděli,
zprvu se báli,
pak se ale stali králi
a řekli si: »Pojďme,
narodil se Mesiáš!«

10 Po světě je pěkně vedu.
Svět je jenom chodník nebem,
nebe zas je velké pole,
květy nahoře i dole,
— řekl bys, že konce nemá.

15 V srdci dary, v rukou srpy,
v očích anděly a chrpy,
na žně jdeme do Betléma.

S M R T

Smrt jsou jenom bílá boží muka
na rozcestí, v poli.
Dlouhá cesta utrmácí,
nohy bolí,
5 oči jako smutní ptáci
na trávník se posadí,
ruce zemi pohladí.

Pro člověka
je zem jako postel měkká.
10 Usneš. — Nebe vyzvání
klekání,
kraj je bílý jako z mléka,
srdce pije, hlava leží,
oblaka jdou bez otěží,
15 nebe táhnou za sebou.

Potom
nad tebou a křižovatkou
velké světlo rozsvítí se.

Divem ztichneš jako pěna.
20 A v tom světle políbí se
muž a žena.

To už ani ve snu není,
to je spíše probuzení.

NOČNÍ DEŠŤ

Někdy v noci dešť je nenadálý,
zatřeše bezútěšně ulicí,
zrovna když by tři poutníci
městem rádi chodili a pod spícími okny si povídali
5 o lilii polní, nebo o nějaké nádheře na této zemi,
— ale tak schovají se do dveří prvního domu
a jsou rádi tomu,
že jim srdce nenamokne.
Když tak stojí,
10 musí si vykládat samé smutné věci,
protože dešť je drží v kleci
s šedivými dráty,
ale jeden poutník
a možná že všichni
15 si myslí:
Tento dům
je třeba svatý jako evangelium
a za těmito dveřmi může bydlet archanděl Gabriel.
Kdyby nám tak otevřel
20 a pozval nás k sobě, než přšet přestane,
do světnice teplé jako království boží,
to bychom se poměli
my přesmutní křesťané
mezi oknem, stolem a postelí!
25 Jeden
a možná že všichni
tomu už věří,
protože předlouho stojí u zamčených dveří
a říkají do deště věci smutné a smutnější,
30 aby — až se dveře otevrou —
radost byla ještě větší.

NA SVATÉHO MIKULÁŠE

Dnes je svatého Mikuláše
a já jedu domů rychlovlakem,
očima ukrajuji si ze země jako z mléčné kaše,
posypané cukrem a skořicí,
5 zapomínám na noviny, tramvaj a ulici
v šedivém kupé
s lidmi, kteří odjíždějí nebo přijíždějí
vlastnímu srdci.
Svatý večer
10 proměnil náš vlak v punčošku za oknem.
Pane Mikuláši, přijdi také sem,
navštívit tyto neklidné děti na jejich pouti.
Ony chtějí zem svými cestami obejmuti
a nebe svými úmysly.
15 Pověz jim slova víry a potěchy,
vlož laskavě červená jablka a zlaté ořechy
do tohoto vlaku Praha—Bohumín
a do vlaků celého světa.

KOLEDY

Na náměstí vyhrávají koledy
tři přesmutné trumpety :
mlha, bláto, sníh.

- 5 A na konci města
vede do chaloupky cesta.
Třebas právě nový člověk po ní na svět přišel
a rozhazuje bílý křík na nahé stěny,
že už je tu
malý, živý, narozený,
10 mamincinou bolestí požehnaný.
Že se narodil z rány,
tak na něj dýchají, tak jej zahřívají
z jedné strany krev
a Pánbůh z druhé strany.
- 15 Svatý Štěpáne,
smutný den přinesl jsi ve džbáně,
promáčené boty děrami pláčí,
ale to jsou přec nejvděčnější posluchači
poselství radostného,
20 chlebička na černé míse přineseného,
protože jsou nejbliže trumpet tvých přesmutných,
jako je : mlha, bláto a sníh.

VĚCI

Miluji věci, mlčenlivé soudruhy,
protože všichni nakládají s nimi,
jako by nežily,
a ony zatím žijí a dívají se na nás
5 jak věrní psi pohledy soustředěnými
a trpí,
že žádný člověk k nim nepromluví.
Ostýchají se první dát do řeči,
mlčí, čekají, mlčí
10 a přeci
tolik by chtěly trochu si porozprávět!

Proto miluji věci
a také miluji celý svět.

HŘBITOV

Na našem hřbitově,
na tom s rozpuklou zídkou a zapadlou márnici,
s cestičkou zarostlou, tichou a vonící,
nikdy si na smrt nepomyslím.

5 Mrtvých už není tu;
napsali znamení do stromů, do květů,
že žijí.

Jsou tu jen aleje akátů,
dvě lavičky pro milence
10 a děti, co na hrobech hrají si
na mámu a na tátu.

Když nebe je dobré,
tak chodí tu andělé bílí
obvázat hroby, které se ještě nezajizvily,
15 promluvit se třemi čtyřmi stařenkami v černých šatech,
s největšími broučky v této zahradě.

Do očí se jim posadí,
— to nejsou slzy, —
to jsou oni, — andělé, já je znám,
20 vždycky mě pohladí,
když tu někdy chodívám tuze sám,
a říkají:

Na této zemi není smrti, —
jsou jenom staří a mladí.

DNEŠEK

Dnešek je jistě nesmírný zázrak,
dotkl se vám mého srdce znenadání
jak veliká bolest, jak veliká láska —
a hned nastalo slavné zmrtvýchvstání,
5 mnoho věcí stoupalo na nebe,
každá čistounká jako sedmikráska,
a moje oči ten zázrak viděly,
ale musely zůstatí dole
zrovna jako ti apoštolé,
10 co potom se rozešli po světě do dále
a každému radostně říkali,
že Pánbůh se jim zjevil jako člověk.

SVATÝ KOPEČEK

SVATÝ KOPEČEK

Žlutavý kostel vlá na hoře zelené,
to je korouhev této krajiny tiché a svěcené,
to je Svatý Kopeček u Olomouce, místo pro poutníky
a výletníky,
osada, dodávající dělníky továrně Kosmos a továrně
na hřebíky,

- 5 Panna Maria se zde zjevila a stále zjevuje se
babičkám s nůšemi a dětem na chrastí v lese,
zde jsou mé prázdniny od narození až do let dvaceti
v borových pasekách a lískovém houští dobře zasety,

- a já jsem procesí dychtivé božího slova,
10 přicházím z daleké Prahy a rodného Prostějova,
dospělý chlapec, student a socialista,
věřící v sebe, železné vynálezy a dobrého Ježíše Krista,
dubnové stromy, silnice bílá a přec smutného něco tu je,
jdu navštívit babičku chorou a dědečka, který ji ošetřuje.

- 15 Zvonek na konci chodby na drátě železném,
chodba, vonící každý rok stejně břidlicovým kamenem,
sednička malá, za okny celý les sedí v květináči,

zmodralé ruce a šedivé vlasy na smutné posteli pláčí.
Když jsem jak děcko byl nemocný, tož jste mi, babičko,
pomeranče nosívala,
20 až dětská nemoc se nakonec jak dřevěná hračka rozlámala,
já bych vám také rád něco přinesl, však vy už si hrát nemůžete,
svačinu u stolu pojídám, za okny třešně kvete,
o svém životě vám vykládám s velikou silou a nadějí,
mysle, že mladá slova jak teplý čaj srdce vám zahřejí,
25 já zdravý jsem ještě a myslím, že smrt je jen nemoc
jak ostatní nemoci,
chtěl bych vám rukama svýma od všeho bolestného pomoci,
ale vaše oči — dvě černé nitky, a na nich tělo jak těžká rána visí,
stále jen říkají: něco jiného my — a něco jiného ty jsi!

Náhle se ocitám v lese, pátá hodina na věži daleké bije,
30 oči na kolenou přijímají známé věci a v prsou slavnostně mi je,
soustřeďuji se jak kamének spadlý do studánky uprostřed lesa,
ulice, komíny, tramvaje, noviny, sklepníci vstoupili na nebesa,
dnes budou z nich hvězdy a do snů budou mi svítit,
na této cestě jsem kdysi moh otakárka fenyklového chytit, —
35 — a to nejsou cesty, — to jsou truhlice plné bohatství všeho,
kdykoli tudy jsem šel, zůstal tu kousíček srdce červeného,
teď všechno mi vracejí s úrokem dnešního odpoledne,
celý můj život jak květina se mi před očima zvedne,
jak generál o velké přehlídce přehlížím řady minulých let,
40 generál s praporem lásky k večeru sní, že dobude svět.

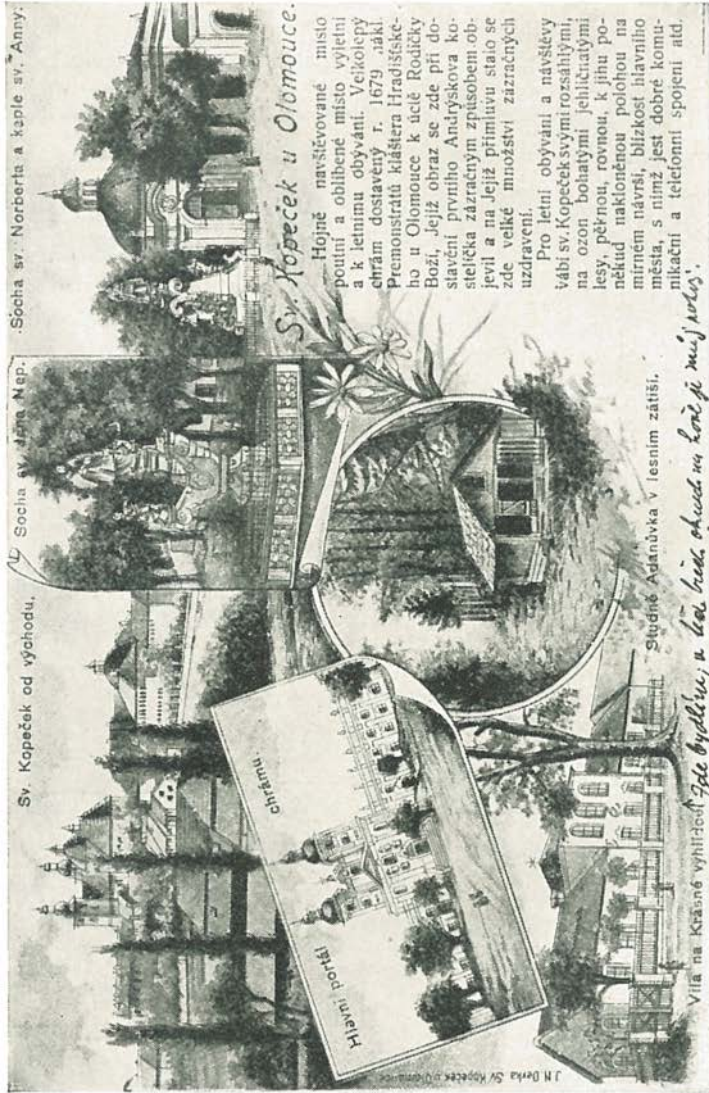
Vida, tu Karel Šnajdr, můj prastarý kamarád,
ve skutečnosti stojí,
dnes, jako vždy, rámeček našemu přátelství dělá sekera, trakař,
pařezy a trochu chvojí,
ač vyrostl na siláka, přec vítáme se, jak sluší na kluky,

Host do domu.

Tze' slastin' radce lo bylo, co riklo ti: Lazare mlau!
a ja' s telou vyjel pusu z kamenné' netrice.
Faradovali jsme v oba ulice,
kdyz jsme nastli nové a domedné puce na nuiu tele,
zumi jsme do nich uchozili přivesti
a zmi byla težká jako puce modrookých kardinu
a zmi byla slavná jako rodi má' kamna tři učeni.

Na kausim chodniku
pouzi walek uylife.
I my jsme j' poprali a proto prijdemu
na font k walemu světu.
Dak my j' cestu docela dobre najdemu,
rjdyi se kuzda jeda na
ale kuzda kvice
dobre was poverat' na wělny strany od čilého světa,
prolozi se na wěel shoudel naradiva
pacholalka.

Na konci didiny
potm lichi' kuziny,

Sócha sv. Norberta a kaple sv. Anny.

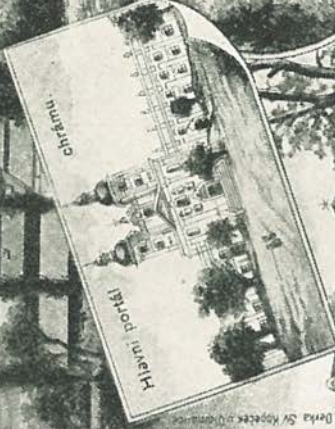
Socha sv. Jana Nep.

Sv. Kopeček od východu.

Sv. Kopeček u Olomouce.

Hojně navštěvované místo poutní a oblíbené místo výletní a k letnímu obyvání. Velikolepý chrám dostavěn r. 1679. Jak. Premonstrátní kláštera Hradšského u Olomouce k účel Rodickýho u Olomouce se zde při do- stavění prvního Andryškova ko- stelíčka zadržným způsobem ob- jeví a na Ježí přimlívou stalo se zde velké množství zadržných uzdravení.

Pro letní obyvání a návštěvy vábí sv. Kopečským rozsáhlými, na ozon bohatými jehličitými lesy, pěknou, rovnou, k jihu po- někud nakloněnou položou na mírném návrší, blízkost hlavního města, s nímž jest dobré komu- nikační a telefonní spojení atd.

Studně Adanůvka v lesním zátisi.

Víla na krásné vyhlídce; zde bydlí; a kdo bude chvilu na loži si svůj volýs!

u sedláka sloužil, pak u dráhy našel si místo a ztratil je
v době výluky,
45 příběhy ze svého života mezi ranami sekerou si podáváme
jako kus společného chleba,
mlátiti do pařezů je práce bohumilá a jest jí zvláště třeba,
přítom si vzpomínám, na co bych zapomněl díky krásné pohodě,
na otlého učitele, jemuž sloužím za zlý příklad ve škole
a v hospodě,
na cukrlátkové dámy v hedvábných kornoutech s pohledy
veřejně dobročinnými,
50 nejvíc můj široký klobouk vzbudil mravního odporu mezi nimi;
každý člověk, když už byl mlád, měl staré své nepřátele,
dnes však sekerou vyvrátíme i rány na svém těle.

Po práci hladoví na vlastních slovech si pochutnáváme,
království naše je z tohoto světa, který tu máme,
55 pokorným řemeslníčkům dobrou zeměkouli do rukou vložili,
osázíme ji stromy, domečky, láskou a automobily,
bída je široké moře a chudí hledají přístavy,
slunce je divoký revolucionář, den zboří a přes noc jej
znovu vystaví,
my máme raději červené panenky než staré, chamtivé vdovy,
60 vyprávíme si o velikém Rusku a statečném Leninovi,
myšlenky naše jsou zelené a vysoké jako stromy v lese,
dnes, zrovna tak jako za mlada, na vršky jejich šplháme se,
žádná víra není laciná, kterou jsi šťastný a laskavý,
z polínek u kamen dítě pro maminku zázračný zámek vystaví,
65 my nejsme rozumní, kdo by byl rozumný ze všech nejvíce,
nedal by šesták stařence, žebrající na konci města u nemocnice,
a nemoc nechodí jen po lidech, ale i po horách a po celém světě,
na modré pasece my chlapi se shodli, že, světe, uzdravíme tě.

Po sedmé hodině půjdu jak jindy pod okno zapískat,

70 z města už vrátil se Bohuš Tureček, můj druhý kamarád,
v malé jizbě na teplých kamnech, mezi stolem a kalendáři
paňmáma pro syna jediného pokojnou večeri vaří,
se mnou sem vstoupili dva její mrtví synové, zabití ve válce,
příliš mnohokrát mě viděla s nimi na kopci, v lese a na skalce,
75 ale její bolest je prostá a statečná jak obrázek Panny Marie,
tobě, matko, nikdo nezabil syna, i když jiným jej zabije,
mrtví tu zůstanou, až odejdeme do vsi my chlapi živí a sytí,
abyste mohla i je, paňmámo, u tichého stolu dobře pohostiti.

Náves jak pavouk se do noci spouští, níže a níže padá,
80 lošovská silnice je pro ospalý měsíc a neospalé chlapce
hlavní promenáda,
zde je Franta, Josef, Janek a Eman, nad ostatní
vynikající kolohnát,
každý mě poznal, každý mi podává ruku, každý mě ještě má rád,
jsme vojáci výbojně země a tento svět je náš král,
společný prapor jak kvetoucí jabloň se večerem nad námi
rozevlál,
85 jsem ve vašem kruhu a je mi dobře, jako bych soustem
ve vašich ústech byl,
jsem žvýkán a ssán, pronikám do vaší krve a do vašich žil,
už nejsem já, už nejste vy, jsme jediný život s rukama dvaceti,
jsme vlající fábor s radostmi a bolestmi ve spleti,
jsme modrooký dělník a denně se chodíme modlit do fabriky
v Marientálu,
90 jsme ocelový drvař a líc máme tvrdou jak skálu,
jsme ubledlý Bertin, knihař, který se oženil před dvěma měsíci,
jsme osmahlý čeledín se sluncem na polích klečící,
jsme pokorný krejčí, který šije ještě pokornější šaty,
jsme raněný voják na dovolené, s rukou pohřbenou
do rakve z bílé vaty,

95 jsme prašpatný právník, který však přece ve III. semestru
udělal státnici,
jsme, kteří jsme: chlapani na lošovské silnici.

Podél silnice rostou domky jak hříbky a jeden z nich je hospoda,
při nedělní zábavě mnohdy tu milenec soupeře pro děvče pobodá,
kumpáni dle zvyku dědiny k deváté hodině jdou sem,
100 dnes je tu rozšafno, kouř z dýmek nad stoly trůní jak
Bůh Otec s šedivým vousem,
u stolu učitel, četník, poštmistr, výbor Sokola
a ostatní zdejší hodnostáři,
nad sklenicí piva každý důležitě zachází se svou tváří;

mnoho se změnilo, — nové věci jsou chladnější těch, jež jsme
jak děti znali,
vyhlášky poutí u svatého Jana plakáty Volné myšlenky
vystřídaly,

105 celá stráň lesa pod našim je vykácená dolů až k potoku,
sotva vidíme, že malými stromky jí osázeli rány na boku,
sklenice piva je žlutou tečkou na konci tohoto dne,
tečkou zítřka však není,
s tím, s čím se nejvíce loučíváme, jsme nejméně rozloučení.

Housle jsou pták o čtyřech křídlech, jenž nejraději zpívá
za šera,

110 Bohuš a Josef mi jej do rukou vložili až na konci tohoto večera,
my jediní zůstali na zamlklé návsi z celého světa.
Housle jsou pták o čtyřech křídlech, proto jej pouštím, an vzlétá

allegro agitato:

— děti a lesy hrají si na vojáky a krvácejí
zelenými ranami —

115 capriccioso pizzicato :
— kouříme tajně v houští cigaretu a živíme se
ukradenými hruškami —
andante amoroso :
— dva milenci na pasece topí se v hořící rose —
di marcia funebre :
120 — septimán ozdoben dekadentními neřestmi jak
kroužkem černochoch v nose —
ad libitum :
— to jsem já, který tu o sobě hraji a kterého poslouchá svět,
na každou strunu připadá 5 mých minulých let.

Sednice v prvním poschodí jako zvon houpe se
na modré věži noci,
125 uchystali mi bílou postel, chléb a petrolejovou lampičku
s čarovnou mocí,
tři okna sedí v lípových haluzích jako tři pohádkové květy,
na nebi hvězdy nebeské a na zemi lidské jsou rozesety,
já jsem ve zvonu srdcem a biji do jeho stěn,
aby každý věřící to slyšel a byl z toho potěšen,
130 tato krása je příliš těžká pro člověka jediného,
moji přátelé jdou za hlasem zvonu okusit se mnou štěstí všeho,
ale i pro nás je příliš veliké a těžké toto štěstí,
dej, Bože, ať všichni lidé jsou naši přátelé, ať přijdou
a pomohou nám je nésti,
aby nám nespadlo, nerozbilo se a neporanilo této spící dědiny,
135 člověk by umřel už tím, že zůstal by na světě jediný.

Dříve než usneme, na svou milou si vzpomeneme,
i do snu si její obrázek v očích ponese,
neboť ona ví, co je to láska a bolest, my od ní se to dověděli,
bolest je života půl a láska je život celý,

140 pro ni a pro nás a pro všechny se navzájem zaslíbíme,
pro ni a pro nás a pro všechny svět jediný postavíme.

Svatý Kopečku, kosteli vlající na hoře zelené,
korouhvi této krajiny tiché a svěcené,
spravedlivou sílu, dětské oči a jazyky ohnivé dej nám všem,
145 ať to, v co věříme dnes, též zítra provedem!

THE UNIVERSITY OF CHICAGO

PHILOSOPHY DEPARTMENT

PHILOSOPHY 101

LECTURE NOTES

PLATO'S THEORY OF FORMS

1. THE PROBLEM OF UNIFORMITY

2. THE THEORY OF FORMS

3. THE DIVISION OF LABOUR

4. THE THEORY OF KNOWLEDGE

5. THE THEORY OF ETHICS

6. THE THEORY OF POLITICS

7. THE THEORY OF PSYCHOLOGY

8. THE THEORY OF COSMOLOGY

9. THE THEORY OF METAPHYSICS

10. THE THEORY OF LOGIC

11. THE THEORY OF SCIENCE

12. THE THEORY OF ART

13. THE THEORY OF RELIGION

14. THE THEORY OF HISTORY

15. THE THEORY OF LITERATURE

16. THE THEORY OF PHILOSOPHY

17. THE THEORY OF THE UNIVERSE

18. THE THEORY OF HUMAN NATURE

19. THE THEORY OF THE FUTURE

Z OBDOBÍ HOSTA DO DOMU

První část knihy je věnována
historii a vývoji
průmyslu a zemědělství
v období hosta do domu.

Knihy jsou uspořádány
chronologicky a obsahují
podrobné údaje o
vývoji průmyslu a zemědělství.

Knihy jsou uspořádány
chronologicky a obsahují
podrobné údaje o
vývoji průmyslu a zemědělství.

PROB. IN CLA. M. BOMB.

SMÍCH

Jeden pták dnes v stromech seděl,
lidem zlým se šťastně smál,
plášť měl utkán z jarních neděl
ještě líp než letní král.

5 U vodičky děvče milé
bílé prádlo věsilo,
bílé prádlo nerozvilé
na šňurách se rozvilo.

10 Od vod vlály bílé růže,
pták se v květy tiše smál.
S ním, jež nikdo nepřemůže,
dlouho jsem se načekal . . .

TŘI POUTNÍCI

Zastavil jsem se já
a pode mnou stanula zem,
jen nebe jde stále dál
a toho už nedojdem.

POSLEDNÍ KVĚTY

Poslední jabloň v zahradě
dnes ráno odkvetla.
Bělouňka peří odlétla
ze světla do světla;
5 strom sepjál ruce a šťastně si vzdych,
v zelené trávě bělal se smích,
že dneska ráno
nezbylo nic už, co nerozdáno.

LOUČENÍ

Aby se cesta má nerozcházela,
budu se muset rozejít s mnohými,
s mnohými dobrými
lidmi.

- 5 Loučení, loučení nenávratné!
Sekyrka krvavá stromeček zatne.
Těžko je drvaři; kořeny v zemi
zůstanou navždy a neoněmí.
Dceruška večer nad nimi vzdychá.
- 10 Přec musím a musím odejít zticha,
byť srdce mé stálo samo jak Bůh:
aby má cestička bílá
se na černé střepiny nerozdrobila,
abych tam v dáli pro tisíc vlastních svých ztrát
- 15 dovedl člověka najít a milovat.

VOJÁČKU NA PŘEDNÍ STRÁŽI!

Vojáčku na přední stráži,
máš pušku i srdce
a proto zemřeš.

5 Vojáčku na přední stráži,
máš víru i děti
a proto živ budeš na věky.

DEŠTIVÝ DEN

Když tak prší jako dnes,
na dělníky myslím v předměstích,
na vysutých lešeních hledám provlhlý smích
a cihly vidím, které jak červené květy jdou
5 houpavě z rukou do rukou,
až se z nich vystaví dům bílý jak růžový keř.

Když tak prší jako dnes
a poledne těžké je jak promoklý plášť,
s ženami vašimi za vámi jdu,
10 v uzlíčku nesu vám něco k obědu
a v očích nesu vám klid.
Opodál sednu a hledím, jak jíte,
v Boha věřím, že se dosytíte,
a říci vám chci, že Mařka dnes už je zdravá
15 a Frantík že dostal první svůj plat,
že petrolej dnes jsme dostali koupit
a že chvílečku budeme svítit, než půjdeme spát.

NEDĚLE

Nejdříve se otevřely oči žen
a potom se okna do nebes otevřela.
Každý si řekl: »Dnes je neděle.«
A modlitbičkou nesměle
5 setřel si s čela
šest vrásek.

V poledne byli všichni už krásní,
nebe si stouplo a lidé si klekli,
aby líp slyšeli, až zvony zazní
10 a ze země na nebe vzletí.
Po obědě
na procházku šly maminky, tatínci, děti.
Jen jeden chlapec zůstal doma,
na ulic díval se, na housle hrál,
15 jako by zvonů se zachytil.

Večer ztratila panenka kvítko
a já jsem je zved.
Se třemi slovy jsem vrátil je zpět.
Tráva se s hvězdami políbila.
20 Můj milý! Má milá!

Noc nejdřív zavřela okna
a potom oči žen.
Všechno se zavřelo jak poklad do truhly dubové.
Nebesa na šest západů zamknuli obrové.
25 Jen lidská srdce zůstala otevřená
a v každém z nich na dně ležel stříbrný klíč.

POUTNÍK USÍNA

Byli ke mně dobří? Něco povídali.
Nejvíce se ale stále vyptávali
mimo jedné černooké. Stála u kamen,
krb jí leh si teplou září tiše do ramen.

5 Ta se na nic neptala,
možná byla ospalá.

Zítřka se velmi časně vzbudím,
v celém městě všichni ještě budou spát.
Jak bych měl budít prsy oddechujícím hrudím,
sejdu v širá pole tiše ze zahrad.

10 Sbohem nedám žádnému,
jenom zraku zlatému,
který, když kdekdo se tázal,
odpověď mi na rtech svázal
15 a šel s ní spát.

UKŘIŽOVANÁ

Kdybys byla aspoň plakala,
nebo zakřikla, nebo se zasmála, —
— ale ty jsi neřekla nic.
Ulice jen ti přetekla v klín
5 lhostejným dlážděním okolo domů mých vin.

V srdci tvém, v kavárně, k ránu, když svítá,
na tácku leží káva černá a nedopitá,
v chuchvalcích mračen lidé vše propili
a přece nebyli opilí.
10 Nechtěli se o to ani pokoušet,
protože dnes je jako včera
a včera už trvá deset let.

Viděl jsem nové oči se do mého života probíjet,
byly to tvoje:
15 omšelé rány,
tisíckrát polibky ukřižovány.

Pán Ježíš moh tenkrát říci »Žizním«,
kde ty jsi neřekla nic.

O ČISTA

- Zítřa asi
bude mít jitro lokty prošoupané jak u mého kabátu.
Však Pánbůh dá slunce naň v záplatu
a já přidám svoje vlající vlasy.
- 5 Děravou botou líp život teče!
O díрку víc, — o oko víc, —
zítřa už třeba nebudu mít nic,
co pak jen uvidím?
- Myslím, že večer bude jak bílý pes,
10 protože budu mít potřebu hladit.
Lehne si ke mně; za ním přiběhne les,
a všechny stromy z celé země
na slovo lehnou si ke mně.
A až vše to bude dokola,
15 srdce mé zavolá, zavolá.
- A přijde má milá,
kterou jsem ještě nikdy neviděl,
protože na mě dřív nemyslila.
- 20 Té noci mě pokřtí svěcenou krví
a řekne: »Jsi čistý!«

Lidé, lidé,
jak kamení ve světě ztracení,
království boží přichází na zemi
za vámi za všemi, za všemi,
5 čistě a prosté :
chleba a sůl.

Držte se srdce ! Bolí a roste,
do zítřků roste. Bude z něj stůl.
Ruce se nad ním podají,
10 Bůh prostře na něm ubrus bílý,
aby se ruce vždy políbily :
Ber a jez !

Lidé, lidé,
noc dnes se smolnými věnci přijde.
15 Město vyhoří v sirnatém plameni.
Zůstane jenom dláždění
— utvrdlý mozol.

Nebesa kleknou a políbí jej.
V chlévku kdes zrodí se člověk-dobroděj,
20 ó bratři !

D Í V K A

Jde ulicí
taková bílá blůza zářící
a modré oči.
Podivné oči! Po líci
5 sklouzly a jdou před ní pět kroků.
Hochu,
kdybys se dostal za jejich kruh,
přísámboh,
neviděla by, že ji líbáš.
10 Jenom by vzdychla,
a protože sukénka také má oči, —
tak na ně
by stydlivě přitiskla dlaně.

CHLAPEČ

Chodíš jako zmámený,
chlapče,
nevidíš na cestě kameny,
do nebe koukáš, — rudý jsi v líci,
5 oči ti doutnají pod zlatou kšticí
a ty ruce, ty ruce,
jako když se labuť rozletí,
hochu můj, co je ti?

Maminko,
10 veliký zázrak stal se na zemi.
Mám srdce — a srdce mé tluče,
mám oči — a oči mé vidí.

Věřím v Boha a v lidi.
Živote!

POŘÁD SI NA VÁS MYSLÍM...

Pořád si na vás myslím,
vy tichá neznámá,
jako by jedna řeka
už ležela za náma.

5 Šest hor a šest řek přejít
jsem ještě včera moh,
dnes v hlavě pohádek mých
vykvetl kříž a hloh.

10 A přece bych chtěl vám říci,
že na cestu se dám.
Před spaním přec jen věřím,
že dojdu ku hvězdám.

15 Kdybych tak hory přešel,
oh, byl bych tolik mlád,
snad nedoved bych ani
vám toto povídat:

že jaro bylo těžké,
mně bylo smutno v něm
jak lichváři, jenž sedí
20 sám se svým pokladem,

že chtěl bych všechno rozdat,
že chtěl bych všechno brát,
že chtěl bych, ženo, s tebou
v červnovou noc jít spát.

LÉTO

Až mě léto vzbudí
kdesi na horách, na začátku světa
krajícem chleba a hrncem mléka,
hoj, — srdce mě nepoleká,
5 třeba by zuřivě bilo v mou hruď
na poplach.

Řeknu si jenom: Ach!
A tak to řeknu, že bude nutno to zazpívat
na sedmero způsob, na celé ráno,
10 aby hory a lesy
přikývly, že dobře tak zazpíváno.

Můj bože, — to bude velké a slavné léto,
budu muset utéci někam samou radostí.
Panenko břízo, — modrou sukénku shoď,
15 prostři ji pod sebe, ať máme potok.
Nebe jím popluje jak veliká loď.
Vsednu a odjedu.
Sbohem!

V HOSPODĚ

Před bouří utekli
ke kartám, pivu, sprostácké řeči,
člověka ubili, — utekli do bezpečí
ošoupané karty, špinavé zlatky, hráči.

5 Srdce,
zde není místa k pláči,
jenom se dívej a oči nech vrůst
v smích sádelných rukou a buldočích úst,
aby — až blesk z nebe do toho praští,
10 ti ničeho z rumiska nebylo líto.

PROSBA

Slepé dobrého srdce,
svedené s cesty,
navštív ve snu
a řekni jim: — Vizte! —

5 — aby oni vzbudivše se
v dětinském údivu zašeptali:
Hle, — v tu stranu včera byl stín,
dnes je tu okno
a za ním kvete
10 ráno.

BÍLÉ NOCI

To budou bílé noci, na konci června
s měsíčkem, bochníčkem božího chleba.
Všechna okna budou otevřena,
za nimi budou spát lidé —
5 — stín a sen.

Sny potom snesou se s oken,
rovní bratři a sestry;
na náměstí,
na velkém měsíčním náměstí
10 si podají ruce.

V té chvíli se stíny na ložích pohnou,
uslyšíš šťastný, laskavý oddech
a nad horami začne svítat
po statisícáté
15 a po prvé.

D Ě Š Ť

Smutno je večer,
když žně jsou a prší.
Kdybys stál nad polem na návrší,
slyšel bys volat, že někdo se topí,
5 a hned by jsi běžel . . .

V pokoji zamčeném do kruhu města
víš jen, že zítra je cesta
a na cestu třeba je chléb.
Cesta je bílá jak ruka a velká jak kříž,
10 dojdeš-li, — políbíš.

Kdo srdce má mladé, loučí se rád,
myslí, že budou se po něm ptát.
Někdo dá radu, druhý dar,
třetí dá oboje.
15 Ale když prší, nechodí nikdo šťastnou cestu přát
a proto smutno je.

PARK

Jsem zelený šátek
a suším se na šnurách šedivých domů.
Chodívá ke mně moc lidí
a já jsem rád tomu,
5 alespoň každý z nich vidí
trávu, kvítka, pár stromů.
Jsem sice chud,
však ze všech stran jsem obejmut.
Báby a chůvy
10 mě nepomluví,
děti, bábovky v písku a lavečky v křoví
každý den mi ráno poví:
Parku, my tě máme rády,
to je dobře, že jsi tady!

15 A já si tu tiše ležím,
vždycky kousek slunce utrhnu si,
město ať si zarámusí,
já do nebe nepoběžím,
na to jsou stráně a lesy,
20 ty nebi se na paty věší,
já tu mám službu
říct: Dívenko, ty, co čteš knížečku v růžových deskách,
tak se smál,
když se za tebou ohlídal,
25 a ty, ženo, která jsi si trochu sedla,
myslím, abys se už zvedla.
Za chvíli je poledne, on bude mít hlad,
můžeš si mě dát
trochu do polévky, trochu do očí.

LOUČENÍ

Zelenou mezí se rozetnout dáme,
zelenou mezí v poli.

Nezabolí,
že ty jdeš nalevo, napravo já.

5 Tu, když se rozejdem,
oba dva budem s sebou mít nebe i zem
a budeme vědět já a ty,
že svět je přec jen kulatý,
že do roka jej obejdem.

10 V městě-li komu sbohem dám,
s tím víckrát už se neshledám.
Tam je moc hospod,
v každé se pije,
v každé je jinačí filosofie,
15 svět na věžích napchnutý trčí.

Strážník jej nepostrčí.

VEČER O ŽNÍCH

Dnes
jsme na tomto světě jen já a les.
Nebe a ostatní
uteklo na pole, tam, kde se žne,
5 schovat se pod sukně červené
dívenky jedné;
rty má jak krvavý srp,
od rána kosí a kosí
a ani neví, že všechno ji prosí.

10 Les zvečera po zlatém dni
je veliké lůžko svatební.
Ženich v něm pláče sám a sám:
Bože, proč taková byla,
že o svatbě ruce mi pokosila?

BÍLÉ DVĚŘE...

Bílé dvěře rozryté černými noži
Východ s krvavýma rukama
Mládí
Před očima
5 Svět — Vánoční stromek.

Hodiny samoty
Zpřerážené, bez rukou, bez nohou
Přivřené mezi prudce zavřené dvěře
Těžké otcovské boty
10 Sbohem udeřené pěstí doprostřed obličeje
A ještě
Maminčin klín bílý jak noční košile.

Vyplakat, usnout, vzbudit se
Zvony.

ZLÝ VEČER

Některý den má děravou kapsu,
i slunce jí někdy protrousí,
a protože neumí chodit zpět,
tak jenom si zabručí pod vousy
5 a usne hned,
sotva si večer dá pod hlavu.

Tenkrát nám lidem je velmi těžko.
Chodíme,
mluvíme k černým stěnám.
10 Nevíte, čeho líto je nám?
My to pořád nevíme.
Všechno je tak hrozně němé,
ani usnout nemůžeme.
Jako by ze srdce andělé odletěli.
15 Vyčítavé oči měli.

OBLAKA

Oblaka bílá nebem jdou
jako dvě děti za sebou
v svátečních šatech.

Nestály tady
5 a přece někde se zastaví,
protože jistě někoho mají rády.

Potom si myslím na svoje ruce,
že mi pořád utíkají,
že by chtěly celý svět
10 za jeden den obletět
jak slunce a měsíc, největší nebeští ptáci.
Na pouť se dali
poutníci malí
obejmout svět.

15 A přec
někdy je smutno,
že není tu taková malá, zázračná věc,
vonící jako květ, jako klín bílá,
která by přece jen zastavila,
20 nad níž by moji poutníci
jak nad knížkou modlicí
klekli a modlili se.

U NÁS

U nás je zem
rovná jak stůl
pokrytý svátečním zeleným ubrusem.
Když chodím po ní,
5 tak to vždy voní
jak před obědem:
někdy polévkou, někdy medem
a někdy hladem.

Ale na to je tu mez, —
10 první balkon do nebes
zadarmo pro všechny lidi,
co vidí,
že slunce a země jsou milenci,
kteří se přece jen vezmou.

15 Na mezi
kdo miluje, nakonec zvítězí.
Svatba tu voní.
Znenadání
všichni budeme pozváni na ni,
20 mez, ty, já, mravenec,
všichni
živí.

CESTA NA PODZIM

Přes pole jde bílá cesta
— země má už bílé vlasy —
kroutila se kolem města,
byla tuze lenivá,
5 ale venku
je jak v luku tětíva,
lidi střílí do dálky.

Také já dnes chodil po ní,
protože na podzim větry honí
10 a podzim se musí proletět.
Tráva je letos na obě strany nabroušená.
Chodila po ní toužící žena,
hledala pod mezí skřivany.
Bože, —
15 našla tam nože,
co do nebe jak do chleba zajedou
a ukrojí krajíc.

Se mnou tam chodila,
byla to podivná žena,
20 říkala, že lidská ústa jsou rána
otevřená.

ZLÁ ULICE

Jde ulicí chlapec,
ale ulice dnes je stará a zle mu to odplácí.
Domy jsou v řadě vojáci,
mají v rukou hole
5 a bítí —
Najdou nejbělejší místa zad,
každý má oči padesát.
To je ulice,
to je město!
10 Pro bílou sněženku, chlapče, snes to!
Zlá chvíle má vždy vojáky, které komanduje.
Ale ještě něco tu je,
je tu slovíčko, mast na rány,
jeden domeček kvítím obsypaný,
15 maminko!

PODZIM

Padá, padá, padá
krev a zlato
na všechny cesty; co nevidět
zasypan bude celý svět.

5 Po polích chodím a ustrašen dívám se na to.
Vždyť zlato je tak těžké a krev je z ran,
každému, každému povídám;
neslyšíš, — země pod tou tíhou sténá,
možná do zítřka zemře udušená.

10 Ale nikdo mi nevěří,
neběží do zahrad, do polí,
zaprostit větry, břízy a topoly.
Kdyby je lidé políbili, jistě by se usmířily,
rázem

15 jen lehce by klekalo na zem
listí.

Dnes v noci
rozbiji okna v naší ulici,
rozbiji okna, já vím, já musím,
já jsem žhár a ruce mám hořící
5 a noc je dnes nahá,
rozjásaná,
z každého, kdo na ni sahá,
žert si tropí, že je pořád panna,
věncem hvězd ho bije do očí.
10 Počkej, — mládí s tebou zatočí,
to má dobré nohy a vysoko skáče,
shodí s okna všechny květináče,
oh, — ta bude ohromena,
hned za oknem je postel a na posteli žena,
15 až své srdce s křikem položím na ni
a všechny sny jí chytanou v dlani.
To bude ohňostrojek, — to bude plamen,
že hvězdy leknutím ustrnou v kámen
a budou těžké, těžké, hrozně těžké.
20 Noci, — hlava tě z nich rozbolí!
Jako do lůžka lehneš si do polí
a zavoláš den. —
Z hor přijde všecek orosen
a bude se smát,
25 až s tebe věnec hvězd bude strhávat,
a já se budu teprve smát tomu,
až ráno lukama poběžím domů.

ODPOLEDNE

Vždycky píši básně v noci,
dnes píši odpoledne ;
to proto, že jsem neklidný.
Prší,
5 slunce svítí,
a na komíny místo kouře sedla si duha.
To jsou tři věci,
obracím je na všechny strany.
Dohromady něco praví,
10 ale já jsem teď jaksi nechápavý.
Tak proto si to píši,
abych si to připomněl,
až v noci přijdu domů a rozsvítím lampu
a všechno bude růžové.

RANĚNÝ

Na zemi leží raněný,
u hlavy kvetou mu kameny
a rány, které přišly mezi ně,
jsou smutné a černé jako jeskyně.

5 Sem by měl přijít Mojžíš,
srdcem o skálu udeřit,
raněný by mohl pít
vodu živou.

VĚCI

V mém pokoji jsou věci,
s kterými jsem uzavřel přátelství.

Tyto tři židle, stůl a obrazy,
květiny vyrostlé na červených dlaních dělníků,

5 Pánbůh mi utrl a vložil jak do vázy
do mého pokoje.

Když někdy bezradně úzko je,
jako by všichni lidé umřeli na naší zemi

a nažloutlí mrtví jen chodili ulicemi,

10 tu u mě stanou se divoucí divy.

Věci v mém pokoji jsou jediní živí,
protože promluví *lidským* hlasem :

Hochu, my ti věříme!

Z I M A

Říkám vám, že zima není žádný stařec
v kožichu, s dřevěnou nůsí,
naopak je to polonahá dívenka,
která si v šestém poschodí promoklé střeвиčky suší
5 nad zmodralým srdcem.

ROSTU JAKO BÍLÝ DEN...

Rostu jako bílý den,
co je celý vyslečen,
a mám jen jediný dům,
jediný červený dům,
5 ovinutý břechtanem těla,
a to je srdce.

Radosti ze života,
smíchu, hračko, dítě,
každé ráno políbí tě
10 doprostřed čela,
když se šploucháš v nebi,
v té vaně z modrého emailu,
v níž plave nejvzácnější mýdlo,
co vůní až zmate
15 a je celé zlaté
jako slunce.

Smutku,
už ležíš v mých dlaních, už tě mám,
s tebou a pro tebe dobývám
20 lásku na naší zemi.
Jak kladivo a dělník si věříme,
do práce spolu chodíme,
když sirény na nebe houkají,
a v lukách rostou květinčky potají
25 nám na pomoc.

NEMOCNICE

Nemocniční okna
všechna vedou do nebe
a za nimi, smutku, pro tebe
kvetou lidské oči
5 ve vyhublých květináčích.

To jsou naši nemocní,
co toužebně dívají se ven,
zdali už nepřichází svatý den
s bílými oblaky a ratolestmi zelenými.

10 Už od narození
žádný z nich není
zdravý.
Přišli sem za námi
se dvěma červenými ranami
15 uprostřed těla a uprostřed hlavy.

Pane lékaři,
sestupte s nebes tento smutný večer,
vložte jim na srdce svoji probodenou ruku
a do úst z chleba bílou hostii.
20 Oni zase ožijí
a budou přijímat život
jako ostatní květiny.

VEČEŘE

Ještě mi voní po tobě ruce,
lampa je třešně rozkvetlá,
na stole tančí.
Děvčátko, tak si na tebe myslím při večeři,
5 že tě sním s chlebem.

Tato chvíle je požehnaná,
ústa jsou červená slavobrána
se 32 bílými praporky.

Slečno, my vás vítáme,
10 že jste k nám přišla na visitaci,
my nejsme družičky, my jsme tuze nepokojní chlapci,
proběhněte se s námi
v krvi, poseté prvosenkami,
na louce, okolo srdce hospody veselé.
15 Pití platí se láskou,
spropitné hubičkami.

V NAŠÍ ULICI

V naší ulici bydlí smutek
a proto je ta ulice slepá
a proto, když dnes večer jdu domů,
stojím pořád na jednom místě.

5 Kdybych byl na konci dědiny,
tak by mi vyrostly na těle květiny,
ale toto je kamenné dláždění
a roste na srdci.

10 Ještě se večer pomodlím:
Pánbůh s námi a zlé pryč,
smutku, dej mi nalézt klíč
od těchto věcí uražených,
od životů do nich uzamčených.

V L E S E

Stane se,
že se srdcem dojdeš ještě dnes
k modrému měsíci a v zelený les
z černého města.

5 Neposkvrněná cesta
po mechu klusá jak oslíček šedivý,
člověka veze a ten se podiví,
když království boží na zemi
jej uvítá ratolestmi a jedlovými větvemi,
10 jako by vjížděl do Jerusáléma
spasit svět na věky.

Ale stane se,
že nesvlékneš těžký kabát na kraji tančící paseky,
a černý kabát má kapsy ještě černější.
15 Najdeš v nich drobinky, šesták a nakonec
vytáhneš stromům a nebi podivnou věc:
klíč.

Modrý měsíc a zelený les
hodí se lidem, ptákům i Pánubohu,
20 ale tento studený klíč
jen k jedněm zamčeným dveřím
na začouzené periferii,
Smíchov,
Celná
25 IO.

Ježíši Kriste,
i my slavíme zmrtvýchvstání
s železnou ránou v živé dlani!

HOST DO DOMU

Rozsvícená okna,
zazpívejte průhlednou písničku
a ty, můj kamenný chodníčku,
opři se o mne, ať jdeme dva
5 na pout k Svatému Světu.

Po krajích bílé silnice
proceství zelených svící hoří,
oči si s ptáky pohovoří,
a kdyby láska nebolela ze všeho nejvíce,
10 tak všechny červené rány
dobrýma rukama byly by pochovány.

Slunce, zlatý zvon na modré věži,
zvoní pro lidi jako pro květiny,
chlapec, dřív než je spasen, nese veselé noviny,
15 protože i on se narodil,
a o smutných večerech po klekání
v domečcích hledá nocleh a přivítání,
aby je mohl zvěstovati
nad večerí znavených lidí.

20 Hledáme
a nalézáme,
tlučeme
a otvíráte.

Host do domu
25 a ještě někdo.

VELIKONOCE

Listonoš krásný jak evangelista
přinesl mi radostné poselství.

Bílí beránci po nebi běží,
bílé psaní na stole leží.

5 Lidé zpívají Aleluja;
jistě stalo se něco slavného.

Zbožný a bdělý pastýři,
nesem vám noviny, poslouchejte!

10 »Můj milý příteli,
pozdravuje tě A. M. Piša.«

V NEDĚLI ODPOLEDNE

Po skutečích jsme tě poznali,
květnová neděle.

Po nebi pluje vesele
písnička z harmoniky jako motýl tichý,
5 slunce vykoupilo všechny týdenní hříchy,
s modrého kříže do naší ulice sestoupilo
a v náruč cihlových domů hlavu svou položilo.

Protějšší dům
se proměnil v stůl
10 a kolem tohoto stolu
sešlo se 12 oken jako 12 apoštolů.
Říkají, že se mají rádi,
že jsou dobří kamarádi:
dědeček s dýmkou a čepicí,
15 kočka,
azalka v květináči
a ostatní
píjí, co hrdlo ráčí,
odpočínuté slunce ze skleněných džbánů.

20 Pro ušlé poutníky
je nedělní odpoledne zájezdní hostinec,
ale dychtivý mládenec
neodpočívá,
ten se jen dívá a dívá
25 do okna třináctého,
oblak bílý mu na pozdrav kývá z něho,

bílý oblak jako kostelík s modrými věžemi,
kostelík s modrými věžemi jako panenka s modrýma očima.

30

Všichni lidé nějak neděli světí.
Já učiním dobré předsevzetí:

Zamiluji se a budu slavný.

VEČER

Opuštěná žena může plakati,
ale opuštěný chlapec nikoli.
Neproplakaná bolest se nejvíce večer rozbolí
i láska,

5 když sedm hor si lehne mezi ni,
sedm hor z tvrdého kamení.

Mám dvě malá okna,
mám dvě velké oči,
ale psaní nemám žádné,
10 které by na můj stůl sneslo se v soumraku,
podobné bílému oblaku,
a řeklo:
Lidé se milují,
člověče!

TĚŽKÁ HODINA

VERŠE

1921—22

THE HISTORY OF THE

1787

... ..
... ..
... ..
... ..
... ..

... ..
... ..
... ..
... ..
... ..

1787

1787

1787

1787

1787

1787

1787

1787

1787

1787

1787

1787

1787

1787

1787

1787

1787

1787

1787

1787

1787

1787

1787

1787

1787

1787

1787

1787

1787

1787

1787

1787

1787

1787

1787

TĚŽKÁ HODINA

A. M. Pišovi

Přišel jsem na svět,
abych si postavil život
dle obrazu srdce svého.

5 Chlapecké srdce je písnička na začátku,
plán pro zámek, který bys lidem jak milé dal k svátku,
ale mužovo srdce jsou ruce a mozoly,
které se krví svou do cihel probolí,
aby tu stála alespoň skutečná hospoda u silnice
pro ušlé poutníky a pro poutnice.

10 Dnes je má těžká hodina.
Chlapecké srdce mi zemřelo a sám v rakvi je vynáším,
a zemřelým trpě, trpím i tím,
které mi v prsou se roditi počíná.
Dnes je má těžká hodina;
15 jedno srdce jsem pohřbil a druhé ještě nemám,
sesláblý úzkostí, sesláblý samotou
marně se bráním studeným stěnám
pokoje svého
uštěpačného.

20 Milenčin dopise, lampo, kniho kamarádova,
věci zrozené z lásky, světla a víry,
dnes při mně stůjte a třikrát mi věrnější buďte,
když zůstal jsem na světě sirý,
a modlete se,
25 aby mi narostlo srdce statečné a nesmlouvavé,
a věřte dnes za mě, že tomu tak bude,

a věřte dnes za mě, že postavím
dle obrazu jeho
život člověka spravedlivého.

30 Já mužné srdce ještě nemám,
sám v těžké své hodině;
a proto nevěřím.

BALADA O NENAROZENÉM DÍTĚTI

Nejdřív se na sebe usmáli,
potom se do sebe zamilovali
u lucerny na nábřeží,
kde voda běží a běží
5 a lidé stojí, jako by odrazem světél na ní byli.
Nakonec se spolu políbili.

Milenci jsou lidé bohatí,
pokladů mají, že jich nelze vypočítati:
ruce, oči, prsa a ústa.

10 »Za město, má milá,
vede cestička bílá
a za městem hluboko v obilí
se zelené meze zrodily.
Tam poklady své spočítáme,
15 tam si je věrně odevzdáme,
aby nám neshořely,
nebo neodletěly
jako ptáci
ohniváci.«

20 Za město šli a večer už byl,
o lásku nadarmo nikdo neprosil;
i mladí se smějí milovat,
i chudí se smějí milovat,
z lásky se člověk narodil,
25 za město šli a večer už byl.

Zprvu se bránila,

zprvu se bála,
nakonec se ale přece odevzdala.

30 Proč bych mu tělo své nedala,
tělo své z krve a života,
když jsem mu srdce už dala,
své srdce z krve a života?

35 Láška je žena a muž,
láška je chleba a nůž.
Rozřízl jsem tě, milá má,
krev teče mýma rukama
z pecnu bílého.

40 Když nohy domů se vracely,
daleko bylo od dveří k posteli,
když noc hoří, peřiny nehřejí,
té noci na srdci se jí
dětská ústa narodila.
Té noci plakaly čtyři holé stěny,
že těžko, těžko bude dát
45 hladovým ústům krajíc ukrojený.

Měsíc nad městem svítící
se třikrát naplnil a dvakrát has,
když po třetí hasl nad černou ulicí,
dětská ústa k srdci promluvila :
50 Maminko milá,
já jsem láska,
která by ráda se narodila!

Když to slyšela,
k milému běžela.

55 Pokojík jeho byl smutný a studený
jak těžká hlava mezi slabými rameny.

Když se to oba dověděli,
na pelest sedli.
Tiší byli, bledí byli,
60 k lásce a zabítí sbírali síly.

»Dnes

naše srdce, milá má,
a ostatních srdcí tisíce
jsou jenom na půlku hospodské sklenice.
65 Stačí se zpíti zahořklým rtům.
Nalili krev jsme a vypili rum.
Statisíce lidí se milovalo,
žádné dítě se nenarodilo z nich,
— ni naše se nesmí narodit.
70 To není hřích,
to je jen bída.«

Slunce už nesvítí,
hvězdy už nezáří,
odešli k lékaři
75 milenci dva.
Tam nevede cesta bílá a měkká,
tam se jde po schodech z kamene
a v čekárně se čeká,
dlouho a dlouho se čeká,
80 až dveře strašlivě zavřené
se otevrou pohledem žlutým a kosým
a řeknou: Prosím!

Lékař měl ruce z karbolu

a slova z ledu:

85 »Nemocné ženy léčit nedovedu,
spravuji jenom zlámané věci.«

Bluzičku svlékl,
prsty jí na prsa bubnoval
smuteční pochod.

90 Ó ženo,
slyšíš ten hlas,
co na prsou hořel ti?
Teď naposled zakřičel ještě.
Teď zhas.

95 On zatím stál,
u dveří, na prahu pokoje stál.
Však oči jej zradily a nestály s ním,
křečovitě kráčely za její bolestí,
za její bolestí, za vozem pohřebním,
100 kola skřípěla, podzimní vítr vál.
Udělal jsem to já?
Já jsem to udělal.

»Podej mi, můj milý, ruku,
až půjdem po schodech dolů.
105 Už nejsem statečná a budu plakati,
že z bohatství všeho
mně v kapse zbyla jen lahvička eumenolu,
že jsem jen rána
mrtvými rukama dítěte zobjímaná.

110 Já nejsem žena,
já jsem hrob.
Dvě oči na mně stojí jako dvě svíčky,

co na podzim hoří za dušičky,
a nikdo se nade mnou nemodlí.
115 I žena chce svět lepší a jinačí
a žena jen pláče, když ruce na to jí nestačí.«

Večer
mnoho milenců smutných je,
že to, co žít mohlo, nežije,
120 a mnozí ani smutní nejsou,
protože to nedovedou.

Slunce na zemi svítilo
a stromy zůstaly lysé,
lidé se na zemi milují
125 a láska nenarodí se.

Nenarodí se?

SLEPÍ MUZIKANTI

Dva slepí muzikanti
chodili po zemi,
jeden měl harmoniku,
druhý šel s houslemi.

5 Na kamenných dvorečcích v městě,
u plotků vesničky
dva chudí lidé hráli
veselé písničky.

10 Okna se otvírala
i lidé za nimi,
celý svět tolik zkrásněl,
že až zrak přecházel.

15 Zatím co slepí hráli
písničku veselou,
tak lidem narůstaly
nové a nové oči.

20 Čím pěkněji slepí hráli,
tím rostlo očí víc,
to aby z velké té krásy
se neztratilo nic.

Harmonika a housle,
dva slepí žebráci
sto očí vyhráli lidem,
dostali po krejcaru.

ČEPOBITÍ

Trubači troubili čepobití
v kasárnách za městem,
já se svojí milou ležel jsem
na bílé posteli.

5 Na bílé posteli v pokoji
dnes už nikdo se milovat nebojí,
zatím co za oknem v černé ulici
krvácí
zamilovaní vojáci
10 do srdce střelení polnicí,
ranění příkazem táhlého čepobití.

Řek bys, že války tu není,
a přece je to volání k boji největší a každodenní,
když se musíš se svou láskou rozloučiti,
15 vojáku,
ať kvete ti u mozolných prsů, nebo ve zraku
služek, šiček, holek z fabriky,
milenek.

Na kasárenském dvoře
20 dva trubači stojí,
všechny muže volají k boji
a já také mužem jsem.
Od tvých prsů a očí musím odejít
na rozkaz velkého čepobití.

25 Odešel jsem od tebe,
sladká milenko,

vracím se k tobě,
ženo člověka.

30 Ty jiná jsi a já jsem jinačí,
zcela jinak se budeme milovati.
Podoben vojáku trubači
na ústa si tě položím jako kovovou polnici,
z lásky a tónů vystavím do polí silnici
běžící světem na všechny strany,
35 aby vojáci, služky, mládenci a panny,
všichni, kdo se rádi mají a jsou rozloučení,
po naší silnici mohli si naproti jít
dle srdce svého.

Balada o nenarozeníu dítěti.

nejdříve u na vše umělé,
 potom u do vše zemské
 u lucerny u nábrží,
 kde voda kypí a kypí
 a lidé věří, jáno by odrazem světla na ní byli.
 Na kůru u kůru křehčí.

Milenci jím lidé bratři,
 postlady mají, ži jich volá vyprávěti:
 ruce, oči kosa a křída.

Ža mírlo, má milti,
 ruce cestyka bílá
 a ža milti tem křehčí v obli,
 u jeleni neje prociq,
 tam postlady uí kosa křída
 tam u jeleni křehčí,
 aly ruce u křehčí,
 ruce u křehčí
 jáno pláči
 aluivčci

outle mist

1000 manlana uran vasa de vyvostka
 Sep 10 to pui krapin, koi v. to. usunin
 vrynia kleri na dnu j. mi k. el. in. alama pva to
 se krapin mlti u dnu v. krapin se dbyel rekypet
 a ty ty mi dnu v. krapin
~~as ty ty mi dnu v. krapin~~
~~as ty ty mi dnu v. krapin~~
 a ty ty krapin se mi krapin v. ty
 a mi dnu v. krapin se krapin
 aly se krapin se krapin se krapin
 aly se krapin se krapin se krapin
 do kleri krapin se krapin se krapin
 to misto krapin se krapin se krapin
 pro krapin se krapin se krapin
 S. Maska. aly se krapin

TVÁŘ ZA SKLEM

Kavárna »Bellevue« je říše
stavěná z hudby, tepla a plyše,
z oken má vysoké, průhledné hranice,
které ji dělí od zmrzlé ulice.

5 Dnes jako jindy páni si za stoly sedlí,
důstojní páni a vznešené dámy
ústa si probodli úsměvy, kravaty drahokamy
a v teple, hudbě a v plyši
noviny na oči posadili si,
10 aby přes tyto brejle z papíru viděli,
že svět je veselý, protože sami jsou veselí
v kavárně »Bellevue«.

Když tu tak seděli teple a ctihodně
s rukama vyžehlenýma,
15 tu stalo se, stalo, — ne zcela náhodně, —
že na okna skleného tenounkou hranici
přítisk tvář člověk, který stál v ulici,
výrostek zpola a zpola muž,
a pohledem ostrým a chladným jak nůž
20 prořízl okno a vbod se v tu nádheru,
v číše a valčík, v zrcadla pro milenky,
v břicha a teplo, fraky a peněženky,
a zůstal v nich trčeti čepelí,
i když ty oči dvě zmizely.

25 Tenkrát se stoly staly
náhrobky mramorovými,
pohřbení šťastlivci se usmívali

mrtvolně mezi nimi,
sklepníci v šatech smutečních
z šedého kouře věnce nosili,
před okny žila ulice, bída a snáh,
za okny civěly mohyly
v kavárně »Bellevue«.

KÁZÁNÍ NA HOŘE

Já jsem řečník chorý,
ale ne mrtvý,
a toto jsou lesy a hory,
obec zelená,
5 na nebi sluncem stavěná,
aby v ní bydlel život veselý
těch, kteří ve světě bídou zemřeli
a po smrti ještě mrtví na něm prodlévají
v podobě mužů a v podobě žen
10 a na kamenných rynecích ostatky své prodávají
pod světlem voskových luceren.

Ten, kdo je živý,
ví, že svět musí být spravedlivý.
Neplačte, vrazi a opilé nevěstky,
15 že město vás živé na věky pochová,
nesakrujte, vojáci z krve a olova,
že kasárna o lásku neprosí.

Neboť:
každý má někde srdce, i když s sebou je nenosí.

20 Proto ty nejsi
voják,
nevěstka,
vrah, —
proto jsi smrk,
25 jedle
a modřín

a vy všichni bezejmenní chudáci z dědin a předměstí
jste na horách les, který roste do štěstí,

do štěstí čistého, tak jako zde kvete
v jehličí, hvězdy a jahody zakleté.

30

Bratři,

už skoro na nebe vzatí,
možná z vás budou svatí,
na nebe vstoupíte po oblacích
a zapomenete mrtvých z údolí.

35

Svaté nic nebolí.

Raděj se svatými nestaňte,
raděj tu s námi zůstaňte,
silnicí dolů sestupte, rozejděte se po celé zemi,
z vyhaslých očí vyrazte pryskyřnatými haluzemi,
svět pro sebe dobuďte v jednom vítězném šiku
vánočních stromků a dubových bojovníků.

40

Hurrá!

Mrtví na ulicích oživnou,
muziky ve vsi zahrají,
na cestách rozkvete kamení,
my sami budem si vráceni.

45

O ČI

Malíři O. Lasákoví

Nejširší moře lidské oči jsou,
celý svět na sobě unesou,
celý svět v tisíci lodích po jejich hladině pluje:
hvězdy, květiny, ptáci, města, fabriky, lidé,
5 všechno, co bylo, všechno, co tu je,
všechno, co přijde.

Viděl jsem věci šťastné a líbezné,
jež pro vzdušnost nikdy neztroskotaly.
Viděl jsem hvězdy a květiny, viděl jsem ptáky,
10 když před zimou do krajin jižních přelétali,
to byly lodě nákladů lehkých, štíhlého boku a labutí šíje,
jež do očí šťastně vždy veplují a šťastně přeplují je,
to bylas i ty, milenko s bílým plachtovím,
přišlas a odešlas, — viděl jsem tě
15 a už tě neuvidím.

Však znám také věci těžké a nejtěžší,
jež marně vypluly na cestu k ráji,
znám nemocnice a předměstí, lidí, které bůh netěší,
znám koráby z olova, které vždy ztroskotají.
20 Zním lodníka, který se nesměje,
vraky, vězně a galeje,
jež tíhou svých břemen se rozpraskly v půli
a do očí vpluly mi, aby v nich utonuly.

Nejhlubší moře lidské oči jsou,
25 dnem svým až k srdci dosáhnou.
Co v očích ztroskotá, k srdci se propadne,

do srdce zaroste a srdce ovládne,
aby v něm hluboko kotvilo
v jiné a strašlivé kráse,
jež ze všech krás světa nejsilnější je,
protože nelaská,
ale nabije
všechny tvé smysly nesmělé
střelami ohně a ocele.

J A R O

První květiny jarní v ulicích rozkvetou,
první květiny jarní v očích dívek jsou
a oči ty modré, černé a kovové
jsou z daleka hbití a větrní poslové,
5 aby jsi věděl, že za městem,
za tvýma rukama sevřenýma
leží veliká zem
a taje.

Dnes jako včera by bylo, kdybys šel sám,
10 ulice, bláto, sněhových mraků rám,
ale náhle, ty železná drůzo mezi kameny,
jsi čímsi v srdci i v hlavě vlaze zmámený,
pod kyticí pohledů jako bys rozkvétal, oblázku holý,
čím krásnější dívka jde okolo,
15 tím více to bolí.

V podzemních hospodách zahráli: Jaro je tady!
na horách daleko roztává sníh,
sto krásných těl řeklo ti, že jsi dnes mladý,
do rukou chtěl bys vzít každičké z nich,
20 s nejkrasším utéci na konec světa
do jizby nalité teplem jak pupen rašící,
zapomněť na všechnu bídu v černé ulici
a polibky, jež oblak měly by krajku a pěnu,
si trhat ty oči a rty a ňadra a ženu.

25 Zatím však stojíš a stojíš
s míznatou touhou kol rozřízých úst,
krev do ran ti roste, že musí růst,
a náhle stromem jsi s rameny roztaženými,

30 přísným a černým stromem, co stojí uprostřed zimy,
a pod ledy, které tím jarem neroztávají,
ucítíš polární smutek rodných svých krajů,
do kterých zarůstáš kořeny.

O plakát tančírny opřený
octneš se v předměstských činžácích,
35 v závěji vychladlých jizeb sta uvidíš srdcí
a na nich odvěký snůh.

Tu poznáš,
že v tento led a v tyto skály
se slunce březnové ni v červnu nepropálí,
40 a s rukou, s haluzí v nebe se deroucích,
střeseš ten podzimní lístek, kterým jsi před chvílí zjih,
ztvrdneš, — zpřísníš, — zledovíš
pro jiné jaro jiného milování,
jež čeká teprv své vybojování,
45 neb jeho květiny mírné a veselé
vyrostou na hrotech mečů,
na stvolech z ocele.

Jaro nebeské, vím,
letos jsi jenom podobenstvím,
50 jako jsi bylo a budeš vždy,
když v člověku pokvete svět.
Na rohu ulice,
na ostří štěstí a běd
poznal jsem nejhlubší znamení tvá,
55 ó jaro roku
1922.

BÁSEŇ MILOSTNÁ

Řeklas mi, že jenom v očích tvých je celý svět,
že pro mě není nic, co leží mimo ně.

5 V tvých očích kvetou bílé jabloně,
oblaka plují,
ptáci zpívají a poletují.

Já ti věřím
a nevěřím.

S velikou bolestí oči tvé na kusy rozlamuji,
aby mě poznovu obrostly řetězem duhovým.

10 Pověz mi, má milá,
— když celý svět oko tvé objímá, —
proč jsi dopustila,
že dělník dnes ráno s lešení spadl
15 a před mýma očima
se zabil?

BALADA O SNU

J. Seifertovi

- V špinavé ulici na předměstí
bydlel mládenec jménem Jan.
Měl dobré srdce, slabé pěsti
a modrou pracovní zástěru.
5 Městem se brouzдал k večeru
a ve světel barevném kolotoči
mu narůstaly bolavé oči,
jež všechno skutečně viděly
a do srdce krutě křičely:
- 10 Tady jsou paláce, — tady podkrovní,
tady jsou sytí, — tady hladoví,
jedni jsou otroci, — druzí diktátoři
a všichni jsou choří.
Svět je jak srdce kulatý,
15 a je-li do půle rozřátý,
— umírá.
- Po městě chodil smutný Jan
se všech stran očima dobýván,
toužil a trpěl a přece chtěl žít,
20 svět na vázkách spravedlivých vyvážit,
neboť člověk na svět přišel a proto tu je,
aby se stával tím, co země potřebuje.
Nechť je jí pokrmem, — jestli hladem sténá,
nechť je jí hladem, — je-li přesycena.
- 25 Po městě bloudil,
v ulicích chodil,

hvězdy mu nepomáhaly.
Vrátil se domů. V světnici nízké
okno a tři lidé spali.

30 Na houni uleh bludný Jan
a oči zející do dvou ran
tíše se zavíraly,
tíše se zajizvovaly.

Sotva se víčka zavřela
35 nad dvěma modrými ranami,
srdce jak semeno zalité slzami
rozrostlo se mu po těle
v krajiny šťastné a veselé.
Neviděl paláců, neviděl podkroví,
40 zmizeli žebráci nuzní a hladoví,
po světě bez bídy, bez chamtivosti
chodili lidé chlapecky prostí,
stateční jako montéři, moudří jak inženýři,
co stavějí mosty z básní a tónů
45 a hlavně z železobetonu,
aby spojili se zemí zem
a srdce se srdcem.

Jan rozpřáhl ruce;
velkou láskou jat
50 chtěl vše to jak svou milou ohmatat,

však běda, běda!
— oči — rány nezhojené náhle roztrhly se,
zřel jizbu, jež je jitem bledá,
činžáků střechy lysé,
55 skutečnost dvěma hřebíky se v srdce probila mu

a poznal, že vše byl jen sen
z bídy, slaboty, klamů.

60 Sirény rozkaz zahoukly,
Jan utáhl si pás,
šel včera a šel předvčírem
a dneska půjde zas.
Dnes ulicí však nejde sám,
sen krásný naň se věší,
bylo-li včera těžké vše,
65 dnes je to ještě těžší.

V předměstské ulici bydlela též
dívka jménem Marie.
Na šicím stroji každého dne
deset košil ušije.
70 S Janem kdysi setkala se,
když večer v město pad,
Jan ji objal teple v pase
a povídal, že má ji rád.
Pak častěj spolu chodívali
75 a o lásku se dělivali.

Toho večera sešli se zas.
Jan hlavu měl svěšenu,
propadlý hlas.

80 »Dnes v noci, Marie, zdálo se mi,
že žítí lze lépe na naší zemi.
Však s ránem jsem poznal, že to byl sen,
a snem tím jsem k smrti nemocen,
než přes den jak líbezný strašidlo kráčí přede mnou
železným nábřežím, ulicí kamennou,

85 a stane-li, průsvitný, uprostřed náměstí,
skrže něj vidím tisíce neřestí,
neřestí, které tím strašněj své boláky odkryly,
že poznal jsem krajiny, ve kterých nebyly.
Ti, kterým slunce nesvítí,
90 sny slunečné musí zabít, —
sic zemrou na ně sami.
Pověz mi, má milá,
jak bys sen zabila?«

»Dokud jsem tě, Jene, neznala,
95 též hrozné sny jsem mívala.
Můj sen
však muži milenci byl podoběn.
Že celý den jsem samotinká byla,
tož noc mě v jeho náruč položila,
100 ne za odměnu, ale z trestu spíš.
Chceš-li žít, ze snu vždy se probudíš.
A já se probouzela
do čtyř chudých, holých stěn,
abych si řekla krutě ošálená:
105 To nebyl muž, — to byl jen sen.
Však od těch dob, co jsme se poznali,
sny tyto se mi zdáti přestaly.
Tím, že jsi řek mi: má milá!
sny ty jsem v sobě navždy zabila.«

110 Poslouchal mládenec jménem Jan,
pochopil muž to jménem Jan,
obtěžkal ruce a řekl jen:
»Zabiji sen.«

115 Z fabrik a podkroví dělníci jdou,
tvrdost životů jejich jim padla do rukou,

ti všichni krásné sny měli a tíhu jich poznali,
dnes jeřábem zvednou je a vytešou do skály,
to lidé jsou z masa a kostí, tvoření světa dědicové věční,
co krásné sny zabijí tím, že je uskuteční,
120 nemají dobré srdce jen, ale též dobré pěsti,
protože po světě jdou, ve světě vrou a na světě staví
své štěstí.

Z fabrik a podkroví dělníci jdou,
mezi nimi Jan a Marie,
svatí drží v rukou lilie,
125 muži kladiva a meče;
když velké sny se zabíjejí,
mnoho krve teče.

Musí se zabít,
musí se žít,
130 ruce jsou zbraně,
srdce štít!

SLOKY

Sníh padá na město, na město zšeřelé,
v tvém oku roztává se v louže popele

a z věží hodiny jak panny zrazené
padají v náměstí, v jezero kamenné.

5 Jdeš tudy prvně sám se srdcem churavým
a proto se ti zdá, že trpíš světem vším,

a zatím jsi to ty, jen ty a zčásti jen,
jenž hořem soukromým jsi kdesi poraněn.

10 Staň u zdí nádraží a poslyš vlaků hvizd,
jež vezou do světa lásku a nenávisť,

a do všech usedni a slavnou silou hnán
se z místa bolesti rozjedeš do všech stran

pó světě širokém, jenž nezná modřin tvých,
zápase v závratích a ranách propastných.

15 Své srdce přemoz tu, neb nejsi srdce jen,
tím, čím chceš vítězit, — sám nebuď poražen

a přemoz bolest svou a nepřezvykuj jí,
bys stále v boji byl a nikdy po boji.

20 Pak sníh, jenž na město se snáší zšeřelé,
jen bílým obkladem ti bude na čele

a z věží hodiny se s ptáky rozletí.
Neb bolest přemoci je víc než trpěti.

POHŘEB

Anežka Skládalová
po dlouhé nemoci vydechla naposled
v pondělí 15. srpna ve věku 69 let

a dnes je středa.

5 Šest svící hoří a varhan hudba setmělá
vodí náš smutek křížovou cestou kolem kostela.
Za kostelem jsou pole a silnice a na nich stromy rostou,
od rakve k nim si cestu můžeme vykoupit
jedině modlitbou prostou:
10 buď vůle tvá.

Po dlouhé silnici
černý průvod kráčí,
zde nejvíce líto je živých, kteří pro mrtvé pláčí,
zde nebe se do očí přelomilo a mrtvou v nich přikrylo,
15 příliš malý jsi, pohřební voze, zlacená mohylo,
příliš prázdná jsi, rakvi,
neboť mrtvá z tebe vystupuje,
na stuhách pohřebních věnců znovu oživuje,
na bílých stuhách s živými jmény
20 vlá do všech světových stran:
Jiří, Karel, Jaroslav, Věra, Dagmar, Zora, Radovan,
vnoučata.

Okolo topolů za městem
jde cesta ke hřbitovu.
25 Obilí už je do sýpek sveženo
a my je dnes svážíme znovu.
Z tohoto světa nic se neztratilo

a nic se neztratí.
Svežené zrno v chléb se obrátí.

30 Když pohřeb k hřbitovu přichází,
nejstarší vnuk říká si:

Tři sta dní krvavých, babičko, srdce tvé protrpělo,
když po kapkách z tvého těla odcházelo,
dej, ať nezmírám jako ty na posteli v propadlé světnici,
35 chci zemřít jak voják s bodlem a ručnicí,
do srdce raněný granátem.
Neboť jdu do boje,
babičko moje,
pro slávu světa tohoto.

40 Neslaď řeč, kněže, blaženou duší, rájem a anděly,
nebe je kusem této země s obyčejnými lidmi,
nezpívejte, zpěváci, nad hrobem chorál do smutku zšerelý,
zpívejte raděj, jak zahradníci
při seti zpívají.

45 Pláči-li, nepláči pro mrtvé. Není jich.
Trpím-li, — trpím pro bolest živých.
Jen rakev pochováváme,
jen jméno pochováváme
po srdcích spravedlivých.

50 Hřbitove, hřbitove,
zahrado zelená,
do tebe sejou se
nejdražší semena,
aby rostla.

M U Ž

Uprostřed noci
vichřice do jeho srdce vpadla,
dřív než moh napřáhnout ramena svadlá,
srdce mu z kořenů vyvracet počala —
5 a srdce to dubové, srdce to vysoké
se sedmdesáti čtyřmi roky — sedmdesáti čtyřmi haluzemi
se na tělo zvrátilo a tělo padlo k zemi.

Uprostřed noci
posetý hvězdami ran, sám v noc se měně už,
10 na podlaze bezmocně ležel a přece ještě muž,
nezavzdych, nezakřik, nezavolal,
aby se vnučata, co vedle v jizbě spala,
neprobudila a nepolekala.

Nepadne naráz dub vichřicí,
15 nepadne naráz srdce mrtvicí.
Ráno jej našli, na postel položili
a tak jsme se naposled sešli, dědečku můj milý.

Tenkrát tvé oči přesmutné, tvé oči odlétající
z daleka na mě volaly a chtěly cosi říci,
20 tenkrát jsem poznal nejvíce, že slova tohoto světa
jsou příliš těžká pro ptáka, jenž nad oblaka vzlétá,
a přec jsem tiskl ruku tvou a toho jsem si přál,
by z ruky mé do ruky tvé se život přeléval;
té krve, jíž mám dostatek, chtěl dát jsem ze svých žil,
25 aby ses na loži posadil a ke mně promluvil.
Ale tvé ruce pokorné jak křížek polámaný,
jež nikdy si sloužit nedaly, sloužíce na vše strany,
nevzaly krve mé a já v té hodině

30 pochopil, kdo život opouští, že dát jej může jedině.
Má ruka brala tu, tvá dávala a z ní
jak jiskry elektrické sršely tvé síly poslední.

V pokoji nad městem, v otevřené truhli
dnes leží stařeček v svátečních šatech ztuhlý,
kytkami dětí a vnuků ověncen.
35 Přes mrtvolu se dívám oknem ven.
Mrtvý byl Jiří, — já jsem Jiří též,
mrtvý byl mužem, — budu mužem též?
Až věčná vichřice na srdce nalehne mi,
vyvrátí srdce mé, přibije mě jím k zemi,
40 zda sílu zachovám, kterou mi mrtvý dal,
bych zemřel jako on, do noci nevolal,
do noci nesmírné, záhadné a prosté,
v níž stařec umírá a děcko ve snu roste?

FOTOGRAFIE

U Topiče ve výkladní skříně

mezi knihami a obrazy

visí fotografie.

Knihy je z papíru, i když nejkrasší život sní v ní,

5 obraz je z plátna, když nejlépe život zobrazí,

ale každá tato fotografie

strašlivě skutečným životem žije:

Hlad v Rusku! Hlad v Rusku!

Gubernie hřbitovů stavěné z ledu a zimy,

10 hromady mrtvolek dětí s břichy nafouklými,

zvrácená ústa, ruce zaťaté v kleště,

ti, kteří hladem zemřeli, — ti, kteří zemrou ještě,

a nejsmutnější všech, jež zovou lidojedy,

kteří však přece jsou jen křížek mezi ledy,

15 jen křížek zoufalý, žijící mohyly,

jež v rakvích žaludků své bratry pohřbily.

To nejsou fotografie za výkladním sklem,

to rukou tisíce, tisíce

přes celou Evropu se natáhlo až sem

20 do syté pražské ulice,

aby pod prsty bídy a žalu

dvojnásob vynikla krvavá tlama kapitálu.

Soudruzi, kteří kol skříně té

do práce se ubíráte,

25 soudruzi, kteří v srdci svém

hladem svých bratrů umíráte,

vryjte ty obrazy bídy a zmaru

v porcelán talířů restaurací a barů,

na zátky šampaňských, do lístků jídelních
 vlepíte ty fotografie!
 Aby ten každý, kdo hoduje dnes tu a pije,
 na každém talíři, na každé sklenici
 narazit musel na mrtvoly křičící:
 Lidojede! Lidojede!

DŮM V NOCI

Uprostřed noci stojí dům,
šedesát oken propadlo snům,
šedesát oken, jen jedno ne,
okénko v podkroví vsazené,
5 za ním dva milenci sedí,
ruce si tisknou, v oči si hledí,
veliká světla rozžihají.

Tenkrát za okny ostatními,
co ze tmy a zimy jdou do tmy a zimy,
10 lidé to uviděli.
Rozbitá těla nechali na posteli,
tichounce vstali
a na cestu se dali.

Zádušný uhlíř z podsklepi
15 a domovnice,
švadlenka, která hektickým růměncem
prošívá bledá svá líce,
úředník smutný, jenž v zimě ztratil svou ženu,
opilec z prvního patra, šest dětí ze suterénu,
20 dělníci z Ringhoferovky, olejem pomazáni,
ženy s vyschlými prsy, bezdětná paní,
všechny ty partaje bídy a kamení,
všichni ti mrtví a ranění
25 v zástupu bledém, tajíce dech,
stoupají vzhůru po schodech
a po černé chodbě vzdušně jdou
jak tichý měsíc nad vodou.

Pět poschodí přešli,

v podkroví stává,
30 přes dveře zamčené,
přes proudy dřevěné
v bílých vorech se plaví.
V podkrovní jizbě u cíle jsou,
v jizbě, co haluzí světelnou
35 do noci prudce vyráží.
Že bylo jim u srdce těžko a zima,
do těl milenců vstupují s rukama sepjatýma,
do bílých těl, do bílých kaplí
k velikonoční oběti.

40 Milenci padnou si v objetí.
On horoucně zašeptá: Jak jsme tu sami!
Ona rozevře klín,
a po jeho ramenech bloudíc rukama holýma,
poznává, že nad svět větší je tělo, jež objímá,
45 a říká: Jsme sami,
sami, — sami —
a je nás tak mnoho!

SETKÁNÍ

Má čistá milá,
třpytivá hvězdo nad jezerem,
noc je dnes těžká dokola kolem
jak mlýnský kámen na hrdle holém
5 a já jsem se propadl sem
až na dno ulice, kde v červených lucernách plane
podmořský maják pro lodě ztroskotané:
vinárna Finale.

První nevěstka přišla,
10 kávu mi přinesla,
druhá nevěstka přišla,
vlas mi pohladila,
třetí nevěstka mě políbila
a na tebe, má milá, podobná byla.

15 Tvůj obraz hluboko pod vodou viděl jsem,
třpytivá hvězdo nad jezerem,
tvé oči, tvé ruce a řas tvých lem,
tos byla ty, jen prostoupená šerem,
ale když ústa jsi otevřela,
20 to nebyl pták, co slétl z nich,
byl to proud boláků hnisavých,
co v těle už neměly místa.

Človče, ženo,
25 má milenko čistá,
tvá podoba bolí a hrozně se ptá:
Kdo ví, zda život svůj žijeme sami,

kdo ví, zda hvězda nad hlubinami
z bahenních kořenů nevykvétá?

Na tebe myslím,
30 jež úsměv svůj žiješ,
na tu se dívám,
jež žije tvůj pláč.
Nevěstku libám,
nechápe zač,
35 vždyť neví, že za tebe musí tu trpět.
Ó, zda jsem měl dosti horoucí objetí
pro tuto ženu, má milá,
jež pro tvoje štěstí, pro naše štěstí
své štěstí utopila?

MIROGOJ

Na záhřebském hřbitově, na Mirogoji
s očí se sloupla mi jižní a sladká zem,
na záhřebském hřbitově tisíce křížů stojí,
ty jediné v očích svých udržel jsem,
5 ty kříže dřevěné, tak stejné, tak stejné,
jak stejná je smrt vojáků zabitých v boji.

Zdřevěnělé ruce, spoutané v zápěstí,
mě dovedly urvát a daleko unésti,
s armádou podzemní světem jsem mašíroval.
10 Do hrobů polítych vápnem, nad nimiž jména zvadla
a zůstala jenom těla ve válce světové padlá,
hluboko, hluboko jsem se propadal,
a každý mrtvý se přitiskl ke mně jako hlas úpěnlivý
a každý mrtvý se ptal:
15 Pověz mi, živý,
proč jsem umíral?

Kořeny v květech mohou slunce uchopit,
mrtvý v živém se doví, proč pad,
pro krále, vlasti, pro vše je možno se bít,
20 ne pro všechno lze však umírat.
Ó mrtví z Rus, Němec, Čech a Francie,
v dlaně mé kladete dědictví hrobu a krve,
modlím se nad ním, ať v pěstích mých ožije,
ať na chléb a na víno vzkvétá,
25 a otázku vaši těžkou a slavnou jak zvon
co možno nejvýše v hrudi své zavěšují,
z rozkazu božího živý s živými žít budu ji,
živou otázku vaši, — ó mrtví ze všech front světa!

NEVĚRNÁ

Černé oči měla,
mladé srdce měla,
věrnost mu slíbila
dřív, než odejela.

5 Na mořském pobřeží
vlna s vlnou běží,
ale věrná milá
samotinká leží.

10 Ve vzpomínkách dojdeš,
nedojdeš však celá,
není láska z očí,
ale také z těla.

15 Po mořském pobřeží
bledá žena chodí,
osmahlý námořník
přijel v bílé lodi.

20 Z železa ruce měl,
z železa kotvy měl,
zakotvil tenkrátě,
když na ni pohleděl.

Dvě noci plakala,
dvě noci klečela,
třetí noc sýčka
u oken slyšela.

25 Letěl a zasykal

jí zrovna nad srdcem
a v tom srdci zemřel
ten, kdo byl dříve v něm.

30 Zemřel i s věrností,
kterou si od ní vzal.
Čtvrtou noc námořník
na jejích nadrech spal.

35 Na dvou bílých vlnách,
na věčném příboji
nechtěj však ani ty
snít v míru a pokoji,

40 neb srdce to nepatří
ni tobě, můj neznámý,
srdce žen nebe je
se všemi hvězdami,

a patří-li někomu
na věky, na věky,
— tož patří noci.

ODJEZD

Krajinu okolo nádraží
každý vlak do dálky odváží
a proto ta krajina v očích svých chová
bludný žal cizince bez domova.

5 Z vysoké stanice v skalách nad přístavem
odjedu také a proto smuten jsem.
Možná, že na dně kufříčku
moře mám schováno v lastuře,
10 možná, že v růžích dvou červených
lásku mám schovanu nahoře,
kdybych však v tento čas je uchopiti chtěl,
tož bych je nespatriil, tož bych je nenašel.

Bakarské nádraží,
vlak ještě nepřišel, — noc mě už odváží
15 v černých svých vagonch, jimž hvězdy v pochod tlukou.
Nelíbej, milenko, toho, kdo tu už není!
Ve chvílích loučení jsme dávno rozloučení
a ten, kdo sbohem dává, — nedosahuje rukou.

MILENCI

Na jižních domcích, na domcích z kamene
jsme viděli věnečky květin růst,
hlavu jsi složila tak blízko vedle mne,
ústa máš blízko, tak blízko mých úst.

5 Měsíční paprsek dnes příliš velký je,
by naším objetím moh proplést svůj vlas,
však celý svět bez mezí dnes dosti malý je,
aby moh ležeti uprostřed nás.

10 Na srdci milenců řve fabrik siréna,
do tiché noci polnice zní,
když ruka má za tebou odchází, milená,
sta věcí hranatých tiskne se k ní.

15 Sta věcí hranatých z krve a kamení,
sta bludných balvanů, v něž zaklet je květ.
Věříš, že pěst má je ve věnce promění?
Počkáš, — až s tebou obejmu svět?

BALADA O OČÍCH TOPIČOVÝCH

Utichly továrny, utichly ulice,
usnuly hvězdy okolo měsíce
a z města celého v pozdní ty hodiny
nezavřel očí svých jenom dům jediný,
5 očí svých ohnivých, co do tmy křičí,
že za nimi uprostřed strojů, pák, kotlů a železných tyčí
dělníků deset své svaly železem propletlo,
aby se ruce a oči jim změnily ve světlo.

10 »Antoníne, topiči elektrárenský,
do kotle přilož!»

Antonín dnes, jak před lety dvaceti pěti,
železnou lopatou otvírá pec,
plameny rudé ztad syčí a letí,
ohnivá výheň a mládenec.
15 Antonín rukama, jež nad oheň ztuhly,
přikládá plnou lopatu uhlí,
a že jenom z člověka světlo se rodí,
tak za uhlím vždycky kus očí svých hodí
a oči ty jasné a modré jak květiny
20 v praménkách drátů nad městem plují,
v kavárnách, v divadlech, nejraděj nad stolem rodiny
v radostná světla se rozsvěcují.

»Soudruzi, dělníci elektrárenští,
divnou ženu vám mám.
25 Když se jí do očí podívám,
pláče a říká, že člověk jsem prokletý,

že oči mám jiné, než jsem měl před lety.
Když prý šla se mnou k oltáři,
jako dva pecny velké a krásné byly,
30 teď prý jak v talířku prázdném mi na tváři
po nich jen drobinky dvě zbyly.«

Smějí se soudruzi, Antonín s nimi
a uprostřed noci s hvězdami elektrickými
na svoje ženy si vzpomenou na chvíli,
35 které tak často si dětinsky myslily,
že muž na svět přišel, aby jim patřil.

A Antonín zas, jak před lety dvaceti pěti,
jen těžší lopatou otvírá pec.
Těžko je ženě vždy porozuměti,
40 má jinou pravdu a pravdivou přec.
Antonín oči květ v uhelné kusy
přikládá, neví snad o tom, — spíš musí,
neboť muž vždycky očima širokýma
se rozjet chce nad zemí a mít ji mezi nima
45 a jako slunce a měsíc z obou stran
paprsky lásky a úrody vjíždět do jejích bran.
V tu chvíli Antonín, topič mozolnatý,
poznal těch dvacet pět roků u pece, u lopaty,
v nichž oči mu krájel plamenný nůž,
50 a poznav, že stačí to muži, by zemřel jak muž,
zakřičel nesmírně nad nocí, nad světem vším :

»Soudruzi, dělníci elektrárenští,
slepý jsem, — nevidím !«

Sběhli se soudruzi
55 přestrašení celí,

dvěma nocemi
domů jej odváděli.
Na prahu jedné noci
žena s děckem sténá,
60 na prahu druhé noci
nebesa otevřená.

»Antoníne,
muži můj jediný,
proč tak se mi vracíš
65 v tyto hodiny?
Proč jsi se miloval
s tou holkou proklatou,
s milenkou železnou,
ohněm a lopatou?
70 Proč muž tu na světě
vždycky dvě lásky má,
proč jednu zabíjí
a na druhou umírá?«

Neslyší slepec, — do tmy se propadá
75 a tma jej objímá a tma jej opřádá,
raněné srdce už z hrudi mu odchází
hledat si ve světě jinačí obvazy,
však nad černou slepotou veselá lampa visí,
to není veselá lampa, — to jsou oči čísi,
80 to oči jsou tvoje, jež celému světu se daly,
aby tak nejjasněji viděly a nikdy neumíraly,
to jsi ty, topiči, vyrostlý nad těla zmučené střepy,
který se na sebe díváš, ač sám ležíš slepý.

Dělník je smrtelný,
85 práce je živá,

Antonín umírá,
žárovka zpívá:

Ženo má, — ženo má,
neplač!

M O Ř E

Na břehu ostrova Krku, na břehu z kamení
moře jsem hledal celých šest smutných dní
a moře jsem nenašel, — viděl jsem ptáka jen,
co zvlněnou perutí odlétal celý den,
5 by zvečera na měsíc sedl a z něho znavený
písničkou stříbrnou pad mezi pobřežní kameny,
písničkou mámivou, jež namlouvala mi,
že pták ten moře je s modrými vlnami,
že stačí po světě jak po lučině jít,
10 že abys uviděl, se stačí zraketm zpít.

Na břehu okna hotelu tiše se otvírala,
za každým oknem bledá dívka stála
a každá dívka ta, jež vprostřed noci snila,
své moře stvořila, aby je utopila
15 do chorých očí svých, jimž v sklené bání hvězd
svět není chlebem už, že lahví s lékem jest.
Ty oči viděl jsem, ta moře viděl jsem
a přece zůstal jsem slepcem a cizincem.
Nestačí mlha pěn a ze snů příboje,
20 já chtěl jsem poznat víc, chtěl znát jsem to, co je,
to moře skutečné, jež se mnou i beze mne bije
v skalnaté útesy hor a břehy Dalmacie.

Na břehu ostrova Krku, na břehu z kamení
moře jsem hledal celých šest smutných dní
25 a moře jsem nenašel, neboť svět cudný je
a rukám rozměklým tělo své ukryje

do kulís barevných, do rakve malované,
zatím co na místech světějších z mrtvých svých vstane.

30 Teprv dne sedmého, kdy nad městem zvon zněl,
já opilec z vlastních svých očí jsem se vypotácel,
ne už co lázeňský host, — jak dělník v neděli
jsem městem se potloukal sdílný a veselý.
A proto večer v hospodě u mola
skutečné moře jsem uzřel kol dokola,
35 když přes stoly dubové hleděl jsem do tváří
vám, námořníci, barkaři a rybáři,
vám, bratři uzlatých pěstí, co v trikotu roztrhaném
nosíte bouře a pohody a celou tu zem,
vám, dělníci věční, sluncem propálení,
40 kteří tu stavíte moře a jste z něho vystavěni!

Zahrej, chraplavý aristone, ptáku mi nad jiné milý,
zde tančí všechna moře s pěti světa díly
a nejšťastnější já, jenž do srdce tance všech byl přijat jsem,
mozoly obrůstám jako strom ovocem,
45 jsem námořník, barkář a rybář, jsem dělník z přístavu,
v tisíci lodicích proplouvám moře a ještě je proplavu,
ne jedněma, tisíci rukama moře se zmocňuji,
ne jedněma, tisíci rukama moře buduji.
Zahrej, chraplavý aristone, ptáku mi nad jiné milý,
50 svět jsou jen ti, kteří jej živí, by z něho živi byli,
moře jsme my, dělníci zvlněných svalů, cizí i zdejší,
my, skutečnost jediná, skutečnost nejskutečnější!

Z POZŮSTALOSTI

...
...
...
...
...

...
...
...
...

...

THE HISTORY OF THE

REIGN OF KING CHARLES THE FIRST

IN THESE SEVERAL PARLIAMENTS

HELD IN GREAT BRITAIN

IN THE SEVENTEENTH CENTURY

BY JOHN RICHARDSON

OF THE MIDDLE TEMPLE

ESQ; ATTORNEY AT LAW

IN GREAT BRITAIN

AND IRELAND

AND OF THE UNIVERSITY OF OXFORD

AND OF THE SOCIETY OF THE

ANCIENT BARONS

AND OF THE SOCIETY OF THE

ANCIENT BARONS

AND OF THE SOCIETY OF THE

ANCIENT BARONS

AND OF THE SOCIETY OF THE

ANCIENT BARONS

AND OF THE SOCIETY OF THE

ANCIENT BARONS

AND OF THE SOCIETY OF THE

ANCIENT BARONS

AND OF THE SOCIETY OF THE

ANCIENT BARONS

Mám rád hvězdy,
protože se podobají kamení na silnici.
Kdybych po nebi bosýma nohama chodil,
také bych se o ně poranil.

- 5 Mám rád kamení na silnici,
protože se hvězdám podobají.
Na cestu mi od rána až do večera
svítí.

BALADA O ŽENĚ, BOHU A MUŽI

- Kostelík s klášteřem.
Ulice zimomřivá.
V kostele deset svící uhořívá,
v klášteře hoří deset panen
5 pro mrtvé stěny
a pro vlastní plamen.
- Řadra a touha
přicházejí k ženám
i dveřmi zavřenými.
10 Rozpřáhla ruce ke všem čtyřem stěnám
sestra Klára.
A na stěnách byla ukřižována od věků
postava dle očí podobná bohu
a dle ran člověku.
- 15 »Sestup s kříže,
jsi-li můj milý, Kriste Ježíši!
Přes noc má řadra obtěžkala
krví a láskou.
Krev je těžká, láska ještě těžší,
20 tíha k zemi víže.
Sestup s kříže,
jsem-li já tvoje milenka!
K tobě nahoru dojdou jen slovy
a přece každý, kdo miluje, poví,
25 že musí milovat
rukama, nohama, rty,
vším, co má.«

Tenkrát stal se

smutný zázrak.
30 Neboť milenec s věncem ran
dál zůstal ukřižován
a nesestoupil.
Proto sestoupila
Klára, sestra řeholnice,
35 do ulice.

Milého hledala
ve městě, na poli,
dle ran nalézala,
dle očí nikoli.

40 »Vousatý námořníku,
otylý obchodníku,
co bůh nevzal na oltáři,
vezmi ty na chodníku!
Vezmi a neděkuj,
45 uzrálé srdce musí se rozdáti,
lépe je špatně dát
než vůbec nedáti.«

Vojáci, kupci, opilí studenti,
králové hvězdu hledající,
50 v Betlemě živém se scházeli,
v Betlemě na ulici.

»Nadra, rty a břicho,
vy jste se narodily,
abyste nás na tom světě
55 trochu rozveselily.
Nemusíte nás spasiti,
na to dnes už nevěříme,

nám stačí jen, když jsme sytí
a když se tu veselíme.

60 Fräulein Klára, mám tě rád,
budu tě korunovat,
ne trnovou korunou,
ale dvacetikorunou.«

Bordel s lokálem.

65 Ulice zimomřivá.
V lokále deset lustrů dohořívá,
v bordelu na kříži vlastních svých ramen
pro lásku hoří deset panen
i sestra Klára od věků.

70 Srdcem svým podobna bohu,
ranami člověku.

Muž přichází k ženě,
i když je zatracená.

75 Propadla se poplivaná stěna,
když modrooký kovář přišel sem
a praštil do ní kladivem.

»Sejmu tě s kříže,
má sestro, má ženo, člověče,
než život z těla ti uteče.

80 Tolik tě všichni milovali
a přec na kříži dál tě zanechali,
protože slabí byli.
Miluji tebe, miluj mě ty,
budeme milá a milý.«

85 Tenkrát stal se
veselý zázrak.

Muž vystoupil na kolena,
s kříže sestoupila žena.

90 »Rozbil jsem kladivem tuto stěnu,
pojd' se mnou rozbít ostatní, má milá!
Mým pěstím srdce dej, ať těžší jejich síla,
a oči naše kovadlinou učíš
k překutí světa od rezi.

Láska nikdy v ohradách nerozkvetla,
95 láska chce velkého světla
a celý svět bez mezí.«
Za ruku vzal ji
a vyšli bok podél boku.
Zpěv jejich kroků
100 rozbíjel okna na ulici.

»Jsme kladivo, žena a muž,
láska bojující!«

PÍSEŇ O DALIBORU

Žil kdysi rytíř Dalibor,
jenž srdce junácké měl,
dle srdce svého jednal též,
což raděj dělat neměl,

5 neb král hned svolal všechny své
a ve veliké řeži
jej přemohl a uvěznil
v kamenné, strmé věži.

Však žalářník byl dobrý chlap;
10 sic neodemknul bránu,
však místo klíče housle dal
mu ke chlebu a džbánu.

A Dalibor ty housle vzal,
své srdce vložil na ně
15 a učil srdce létati
písničkou s tvrdé stráně.

Pod tvrdou strání, pod věží
přesmutní lidé žili.
Ti píseň jasnou slyšeli
20 a hned se veselili.

Dalibor umřel. Nestačí
pít muži jenom vodu.
Však srdce svoje před smrtí
vypustil na svobodu.

25 Písničkou z věže uteklo
a dále žije v tónech,
pocestným lidem vyhrává
v hospodských aristonech.

30 Za pěták nebo za šesták
všem, kdo jsou unaveni,
zahraje píseň veselou,
jak prchlo ze vězení.

N O C

Na nebi svobodné hvězdy hoří
a rozkvétají potichu
do pokojných kalichů.

Na zemi,
5 zamčeny mezi čtyři stěny,
jsou lidské hvězdy uvězněny:
nádražní světla, hospodská okna, ves.
A u každé té hvězdy štěká pes,
to aby nešťastná neutekla
10 svému pánu do jiného kraje,
kde den veselý je
a noc pokojná je,
to abys, pocestný člověče,
když světlo ti do očí přeteče,
15 nepřišel a neukrad
dukáty, slaninu, hrušky nebo ženu.

Na nebi svobodné hvězdy hoří
a tiše kvetou do noci.
Těm žádné pomoci
20 potřebí není.

Však ty nešťastné hvězdy musíme vysvobodit,
které mezi námi svítí,
a psy musíme zastřeliti,
kteří na ně zuby cení,
25 aby pokoj byl na zemi
jak na nebi
v noci.

BALADA Z NEMOCNICE

Dvacet lůžek stojí v síni,
na nich dvacet nemocných,
na tvářích horečné jíní
a na rukou padlý sníh.

5 V koutě, jenž se věčně stmívá,
od okna nejdál v jizbě té
leží, trpí, odpočívá
člověk, číslo třinácté.

10 »Pane doktor, slunce svítí
do všech loží mimo mé.
Proč v kout jste dal mě položit,
když bez slunce hned zemřeme?

15 Kdyby na hrud' svítilo mi
jak jiným denně na pozdrav,
zítra už bych lámal hromy
a byl bych jako ryba zdráv.

20 Montér jsem a musím žít,
mám v hlavě velký vynález,
aeroplán chci sestrojiti,
jenž s celou zemí by se vznes

a přeložil ji v kraje jiné,
v okruh laskavějších hvězd,
kde chudák lehko nezahyne.
Nemluvím s cesty! Na mou čest!

25 Proto tam, kde slunce svítí,
dejte mě hned přeložit.
Mám-li stroj ten sestaviti,
musím k tomu přece žít!»

»Dvacet lůžek stojí v síni,
30 na nich dvacet nemocných.
Jak dát vás tam, kde leží jiní,
když slunce chce mít každý z nich.

Však počkejte, — u okna leží
fthisis gallopans, — číslo tři,
35 ač slunce má, přec dýchá stěží
a konec týdne nespátí.

Až umře, dám vás přeložiti
do jeho slunné postele.
Teď musíte však léky pítí.
40 Jste jako oheň po těle.»

Ubíhá noc prvá, druhá,
jitro mdlé se plíží z niv,
chorý hlídá svého druha,
ale ten je ještě živ.

45 V koutě zatím nemoc tuhá
tiskne víc, než tiskla dřív,
chorý čeká na smrt druha,
kdo ví, dočká-li se živ?

Ubíhá noc šestá, sedmá, —
50 v tmavém koutě zved se muž,
v očích oheň, v rukou led má,
čekal strašně dlouho už.

Po síni jde tichým krokem,
všechno spí a všechno spí,
55 spí i ten, co je mu sokem,
úbytě rychlé, číslo tři.

Ruce na hrdlo mu klade,
ruce stiská ze všech sil.
»Chtěl jsem žítí, kamaráde,
60 proto jsem tě uškrtil.«

Ráno nesou v pytlovině
mrtvé tělo, číslo tři,
soumrak do celé pad síně,
v oknech hvízdá povětrí.

65 Chorý, který ležel v stínu,
přenesen je k oknu blíž.
Bože, ty znáš jeho vinu,
zda mu, bože, odpustíš?

První den bez slunce přešel,
70 marně čekal chorý naň,
druhý den bez slunce přešel,
chorý smutně sklonil skrání,

třetího dne slunce vstalo,
v okna střáslo zlatý pel,
75 devatenáct loží hřálo,
mrtvý je už neviděl.

SAMOTA

Někdy věci mluví,
někdy se promění
v mlčenlivé hroby
z černého kamení.

5 V hrobech těch kamenných,
v nesmírné pláni,
všichni, kdo žili,
jsou pochováni.

10 Svět na vše strany
je vylidněn,
umřeli všichni,
kdo žili tvůj den.

Kdyby jsi promluvil,
slova bys neslyšel,
15 kdyby jsi zaplakal,
nikdo by nepřišel,

kdyby jsi sám zemřel,
ani bys nevěděl,
20 protože přestal být,
kdo je tak sám.

ÚZKOST

Květina někdy se do velké noci vzbudí,
člověku stane se, že zůstane někdy sám.
Tmy země bojím se, — nedojdu ke hvězdám
a srdce samotné, co zlekaně tluče se v hrudi,
5 svět na tisíc střepin rozbíjí.

A z této samoty a z této úzkosti
vymodlit chci si ruce milosti,
co od kamene ke květině, od člověka k hvězdě jdou
a zavírají je náručí světelnou,
10 aby krev věcí všech se směšovala a jimi procházela
jak v spleť kytici cev jediného těla.

Až v rukou milence narodí se žena,
až v božím náručí staneš se člověkem.
Kdy přijdeš, hodino, že padnu na kolena,
15 kdy přijdeš, milosti, a dáš mě věcem všem,
bych světu v srdce vrost, v jednotě velebné
bych životem žil všeho, co žije vedle mne?
Kdy budu dosti čist, kdy můžeš dovolit mi
krev rozlomit jak chléb a s hvězdami a lidmi
20 se o ni rozdělit?

DVOJZPĚV NOCI

I.

Muž: Kdybych byl hulánem a do pole jel
okolo tvého stavení,
kdybych byl zpocen, žíznivěl
a tvář měl v jednom plameni,
5 tak by ses na nic neptala
a jenom bys mi podala
zrosenou sklenici, zpýřenou tvář,
protože kdybych tě ze všeho nejvíc měl rád,
nemoh bych zůstatí, nemoh bych více brát.

10 Do peřin ženy srdce jak vraha ukrývají,
milenci na věčnost věří a na věčnost lhou,
muži však od hvězdy k zemi a od země k lidem
klestiti musí cestu kamennou.
Pověz mi, děvče, zda srdce a líce
15 proměnit můžeš v pramének u silnice,
abych své tělo napojil z něho
tak jako koníčka uondaného?

Neměj mě ráda víc, než sám tě mám rád,
neměj mě ráda víc, než ostatní ráda bys měla.
20 Vezmu-li, — odejdu. Odejdu-li,
chci, abys netrpěla.

II.

Chlapec: Na mechu cihlových zdí,
v pralese komínů,
dnes jako včera, milá má,
25 k sobě tě přivinu.

Manželé mají postele,
milenci mají svět,
ty mezi prsy, milá, máš
znaménko uprostřed.

Dívka: Matěské znaménko je zrno lásky,
do rukou, milý, je vem!
Jak srdce je měkká prst mezi dlaždicemi,
do ní je zasejem.

Pak za ruce vezmem se a budem růst
35 nad střechy fabrik a domů
a lidé půjdou kolem nás,
jak šli by kolem stromů.

POZDĚ K RÁNU

Když po půlnoci dnes jsem městem šel,
dva koně jak padlý sníh bílé jsem ujíždět uviděl,
běželi, běželi bělouši spanilí,
v mých očích šedivých se v lilie rozvili,
5 v mých očích šedivých a v ulici rozbité,
kde orchestrion hrá, opilec vrávorá
a chodec znavený se koňů smutně ptá:
Proč nespíte?

Když po půlnoci dnes jsem domů šel,
10 nikoho v městě spát jsem neviděl;
proto tu život k smrti je ospalý,
nevěstek oči jsou zapadlé jako podzemní lokály
a moje též a tvoje též.
Svět, který do brv přivřených jak motýl sedával kdysi,
15 dnes tíhou olova do víček zařatý visí,
a kdybychom třeba usnuli a znavení spali,
tož bychom ve snu dál touto ulicí putovali,
neboť sny naše jsou jako karlínské předměstí
prosáklé sazemi, bídou a neřestí.

20 Noc valí se k ránu a člověk se narodil,
aby buď vlekl svět, nebo jím vlečen byl,
a přece, můj koníčku, tolik jsem si přál,
abys ty, aspoň ty, při záři měsíce
nemusel pod bičem voziti opilce
25 a raději někde ve stáji spal,
za ospalé lidi, za všechny spal.

BALADA O NÁMOŘNÍKU

PŘEDZPĚV

Bez konců širé moře je,
jde vlna za vlnou,
hrob jedné vlny druhé je
zelenou kolébkou.

5 Kdo první vlnu vytvořil,
ten stvořil také poslední.
Hlubinou srdce, vichře, zni!
Bůh zůstaň nade mnou!

ZPĚV PRVNÍ

»Polib mě, Evo, ještě jedenkrát
a pak buď sbohem nastokrát!
Opatruj v očích lásku
a krbu mého klid,
5 já jsem tvůj muž a námořník
a musím odejít.«

»Jak pták je slabé srdce mé,
ach, Mikuláši, muži můj,
dřív zemře, než se sejdeme,
10 na moře nejed', — u mne stůj!
Nejsou to ani tři neděle,
co prsten nám dali v kostele,
a už ode mne odcházíš v cizí zem.
Co sama tu počnu s prstenem?«

15 »Na srdce nasaď prsten ten,
prstýnek věrnosti,

a láskou svou každou noc i den
jej za mě pohosti.
Dřív než se nadáš, jak jarní bouř
20 se k tobě přiženu,
pak k srdci tvému přilehnu
jak kámen k prstenu.«

»Bez tebe prsten věrnosti
jak led je, — nehřeje, —
25 bez tebe pro mě samotnu
noc každá oheň je.
Oheň se s ledem nesnáší
a já mám dvacet let,
sotva jsi líbat mě naučil,
30 líbáš mě naposled.«

»To vše je ženský blud a tlach,
to vše přemůže zvyk,
by žena mohla šťastna být,
plout musí námořník.
35 Z polibků dům se nestaví
a chléb se nerodí,
proto dnes musím jako dřív
sloužiti na lodi.«

»Mikuláši, nuž sbohem buď,
40 já neodmlouvám už,
na památku si s sebou vem
zde ocelový nůž.
Ve městě jsem jej koupila
a srdce na něj vyryla,

45 abys musel si vzpomeněti,
až chléb budeš v cizině krájeti.«

»Děkuji, ženo, snad i já
dar tobě přivezu,
teď domů běž a na noc psa
50 odpoutej z řetězu!
Tak jako dům náš pevná buď,
tak jako pes náš věrna buď
a věz, — že mám tě rád,
neb ten, kdo nejvíc miluje,
55 dovede sbohem dát.«

Z PĚV DRUHÝ

Čas jako voda utíká,
čas jako moře je,
po širém moři pluje loď
do San Francisca z Bombaye.
5 Do San Francisca z Bombaye
a potom ještě dál,
svět místo ženy Mikuláš
kol pasu objímal.
Svět místo ženy objímal
10 a zpíval vesele,
protože v srdci lásku měl
a u srdce nůž z ocele.
U srdce nožík z ocele
a na kormidle pěst,
15 každou noc řídil paroloď
bezpečně podle hvězd.
První rok všechny hvězdy zřel,
jež na nebesích žhnou,

20 druhý rok viděl méně jich,
třetí rok jedinou.
Jediná hvězda na nebi
všech sílu třímá hvězd,
spí pod ní tiše bílý dům
a v domě žena jest.
25 Mikuláš k hvězdě pohlíží,
loď za ní pouští v let:
»Kdybys ty, hvězdo, pohasla,
zhas by mi celý svět!«

Z P Ě V T Ř E T Í

V přístavní krčmě v Marseilli
každému sklenku nalejí.
Děvčata černou svatozář okolo očí tu mají,
každému hostu na klín nasedají
5 a při skleničce skleněné
všechny jsou za frank, — jen jedna ne.

Okolo stěžňů noc se tmí,
Mikuláš vstoupil do krčmy:

10 »Holahou, děvčata, nalejte mi,
za týden budu v překrásné zemi,
týden jak víno hrdlem proběhne
a věrná žena doma přijme mne.«

Sklepnice víno nalívá,
sklepnice na něj se zadívá:

15 »Námořníku, pár šedých vlasů už máte
a přece mi známý připadáte.

Před sedmi léty býval jste mladý.
Před sedmi léty nebyl jste tady?«

20 »Vzpomínám, děvče, vzpomínám,
co krčem jsem prolez, nevím sám,
možná, že i tu za svobodna
jsem mnohou sklenku dopil do dna.
A šedý vlas? — Ten v krásné zemi
za týden žena vyčese mi.«

25 Sklepnice víno nalívá,
sklepnice na něj se zadívá:

»Zda, námořníku, vzpomenete
si po té době sedmileté
na ono okno s pomněnkami,
30 pod kterým děvče spalo s vámi?«

»Vzpomínám, děvče, vzpomínám,
co děvčat jsem líbal, nevím sám.
V přístavech kdysi za svobodna
mně každá holka byla vhodná.
35 Jen jednu však jsem miloval
a tu jsem za ženu si vzal.«

Sklepnice víno dolila,
oči si dlaní přikryla.

40 »Pane můj, krátkou paměť máte,
zda aspoň na to vzpomínáte,
že ruku tenkrát děvčeti jste dal
a pro ně přijít jste sliboval?«

»Toho už, děvče, nevzpomenu,
vzpomínám jenom na svou ženu.«

45 Sotva doslechla slova ta,
zbledla jak sněhem zaváta
a v krčmě nikdo nepostřeh,
že do noci vyšla jako dech,
že v srdci mráz a kámen pod nohama
50 přistavní nocí sama jde a sama
a jediný, kdo ruce jí podává zdola,
toť vzkypělé vlny na okraji mola.

»Sedm let v bídě šťastna jsem žila,
že jsem mu tenkrát uvěřila,
55 dnes vykoupit můžeš jenom, moře, ty,
život dřív věrností šťastný a teď prokletý!« —

— Tak jako z pomněnek hvězd kytice na nebi plane,
pod mořem hluboko oči dvě ztroskotané,
neslyší v kajutě námořník opilý,
60 že z očí těch rozbitých vlny se vylily,
vlny se vylily a vítr je do noci žene
a z jejich hřebenů volá hlas utopené:

»Zabil jsi lásku a věrnost mou,
do světa posíláš bolest zlou,
65 slzavý hrobe hoře mého,
komu, ach, budeš kolébkou?«

Z PĚV ČTVRTÝ

V továrnách už odpískali,
v kasárnách už odtroubili

a v domečcích podél cesty
bledé lampy uhasili.

5 Za přístavem, na výšině,
okny obrácený k moři,
pevný, bílý domek stojí
a v něm ještě lampa hoří.

10 Podél stráně úzkou stezkou
chodec řídí kroky svoje:
Tři roky za tebou jedu,
dnes dojíždím, hvězdo moje!

15 Neslyší nikdo, jen věrný pes
ze vrátek vyběh a k nohám mu kles,
o kolena se otírá,
pro radost neštěká ani.
»Fidelio, můj věrný pse,
jak hlídal jsi moji paní?«

20 Do studny noci okno se jak prsten propadá,
Mikuláš k oknu přistoupil, oči naň přikládá,
však na dně hlubiny, bože můj jediný,
na cizích ústech přissáté zří rety Eviny,
25 cizí ruka jí po ňadrech a podél boků pluje,
jak lampu tělo ženino do šera rozsvěcuje,
plá bílé tělo půlnoci, plá rudý plamen v něm,
tři roky věrnost v plamenu tom lehá popelem.

30 Od okna oči odpadly jako dva kameny,
do pěstí sevřel ruce své námořník zrazený:
»Pěkně, pse, hlídal jsi chatu mou,
dostaneš odměnu slíbenou,

nejprve tebe, pak jeho i ji
zabiji!»

Jak hvězda nebem padající
se mihl nůž a páž, —
35 zoufalou ranou ku prahu
psa přibíl Mikuláš
a Fidelio, věrný pes,
zří na něj okem mdlým
a ještě ruku líže mu
40 jazykem krvavým.

Námořník ke psu shýbá se — a děs jím zachvěje,
to nejsou mrtvé oči psí, — toť oči z Marseille,
to nejsou mrtvé oči psí, — to zrak je děvčete,
z podmořských hlubin přicházejí oči prokleté,
45 dvě smutné oči vrací se a křičí noční tmou:
»Mikuláši, proč zabil jsi věrnost a lásku mou?«

Ku prahu domu přibodnut pes nožem kaleným,
na vrata noci přibít muž je vlastním srdcem svým
a teprv teď, až raněn je, pozná, co zapomněl,
50 ve vlastní ráně najde nůž, kterým sám zabíjel,
neb srdce lidské nožem je anebo ránou je
a nejvíc, nejvíc ze všeho, bývá oboje. —

— V továrnách už odpískali,
v kasárnách už odtroubili
55 a v domečcích podél cesty
dávno lampy uhasili.

Strání dolů kráčí chodec

skleslých ramen, skleslé šíje.
Věrnou svoji lásku zabil.
60 Nevěrnou už nezabije.

V přístavu spí loď temné.
Lodě, lodě, odvezte mne,
ze všech stran zří děsivě
mrtvé, věrné oči dvě!

Z P Ě V P Á T Ý

Uprostřed moře mezi skalisky
nenávistné větry dují,
plouživé vlny se na útesech
v zelené zmije proměňují,
5 však z klubka hadů, kteří syčí,
železně se k nebi tyčí
maják.

V útrobí jeho ocelovém
jen pro jednoho místo je,
10 by jasným světlem reflektoru
zažehnával zlé příboje.
Buď mnoho hoře musí mít,
buď mnoho síly musí mít,
kdo dovede sám proti moři
15 zvedat štít.

K majáku jen jednou za rok
loď potraviny přiváží
a strážce jenom jednou v roce
se lidským slovem oblaží.
20 V hodince svojí smrtelné

sám sobě na věž vytáhne
černý prapor.

Z paluby družné námořníci hledí po moři,
k padesáti námořníkům kapitán hovoří:

25 »Hola, — stateční námořníci, pohleďte v širou dál,
z majáku hlásá černý prapor, že strážce dokonal.
Na tomto místě moře je zlé a strážce musí mít,
kdo za něj se z vás, námořníci, tam půjde postavit?«

30 Padesát mužů stojí jak padesát stromů v lese
a žádný z řady nevystoupí a žádný nepohne se.

»Hola, stateční námořníci, zda mezi vámi jest,
komu svět zřítíl se v ssutiny a zůstal beze hvězd?
Ten krunýř samoty železné nechť vezme na svou hrud'.
Kdo hvězdu ztratils ve světě, — sám jiným hvězdou buď!«

35 Padesát mužů naslouchá a stojí jako sloupy,
žádný však v radě nehne se a žádný nevystoupí.

»Hola, stateční námořníci, zda mezi vámi dlí
ten, jemuž zločin jako krysa hryže svědomí?
Pro toho muže místo je v majáku hlídat pláň.
40 Kdo ve světě jsi život vzal, — ty život tady braň!«

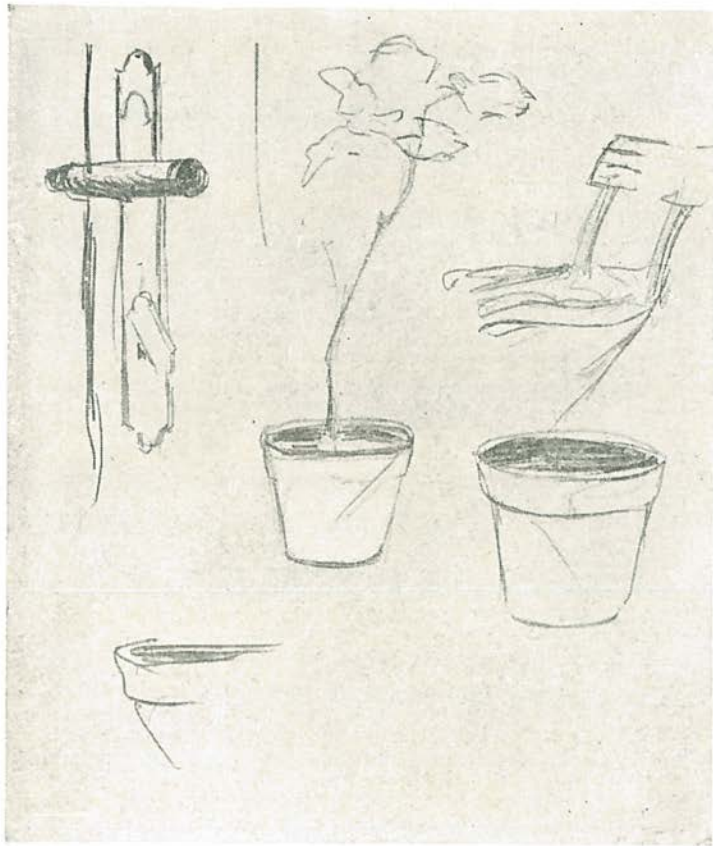
Padesát mužů slyší to, — slyší i Mikuláš:
»Kapitáne, chci místo to, chci věrně držet stráž!«

M. Roentgenovi.

To není Faustova jizba a duše zde neodložil a prokletí,
to je rounko uiv šitím a majidm kótm křím Holéti,
ultrafialová paprsky pňaukají tu mato, waly a obšup,
lidmi křo u pde obřívá jech dopid gampřo vacy,
sletit dnu křo je dnu a ne ním pšámo jort,
zda čtme k uarodit pro itřiti a usto pco břest.

" Sami doktore, tak ležko si je,
jako lych o křm o lono uiv a bžije.
Obřívá křo uiv paprsky gřívřivni
a pñi pde, co nidiť nuyi nidiť." "

" Co vidim, dšivku, to křo je pšá 1871.
Fakřika ti je pšpřáto dšivnem a sagem
Křivřo uiv nidiť křivřo a křivřo křivřo vřm,

Bez konce širé moře je,
jde vlna za vlnou,
hrob jedné vlny druhé je
zelenou kolébkou.

- 5 Nad mořem maják — věrný pes
vln střeží bludný kruh,
je v jeho věži Mikuláš
a s Mikulášem bůh.

ŠŤASTNÉMU DĚVČETI

Tvé oči, děvčátko, jsou náves nedělní,
nedělní náves a pouť veselá
a z těla bílého tvé srdce ke mně zní,
jak zvony sluneční zní z věží kostela.

5 Slyším to zvonění a slyším poutní rej,
když k prsům přikládáš jak loutky ruce mé.
Tak šťastný je tvůj hlas, že je mi úzko z něj,
když myslím na lásku, v které se sejdem.

10 Neb láska, děvčátko, víc nežli loutka jest,
jak jiskru vybíjí dvě srdce nový svět,
a jsi-li pólem ty mírných a teplých hvězd,
já musím pólem být, kde krev se mrazí v led.

15 A proto, milá má, tvrdými rameny
já musím sevřít tvé oči nedělní
a do nich ponořit růženec kamenný,
růženec bolestný ze šesti všedních dní

a bídou palčivou, již ještě neznalas,
zranití srdce tvé jak oře ostruhou.
Do boje, lásko, leť, tak prudce trysklá z nás!
20 O štěstí světa milenci se rvou.

NEMOCNÝ

Jak zbabělci k vychladlé peci,
tak myšlenky k tělu mdlému
se tisknou a stydnou.

5 Za okny burácí zem, — v pokoji zpívají věci
a přece, ty chorobo, — tak maličká proti všemu,
mi zachoňuješ svět.

Oproštěn od sebe chtěl bych se prokousat
jak hvězda temnotou k těm lidem, jež mám rád,
a v děje statečné, ve zdravý světa let
10 se celý položit a sebe zapomnět, —
— a zatím, nemocný, ať hledím kamkoli,
jen vlastní bída má mi oči rozbolí:
ve hrobě obkladů spí prsa nezdravá,
teploměr jako had krev z paží vyssává,
15 v ohnisku života, kde slunce plát mi mělo,
teď hasne zmořené a trudné moje tělo.

Ó tího choroby, — je nejtěžší z tvých ran,
že člověk bolestmi je k sobě připoután
a v potácivých dnech, jež jdou neznámo kam,
20 je sebou obklopen a v sobě strašně sám.

HOŘE

Kdybych byl děvčetem, — tak v koutě světnice
bych hlavu v ruce položil a plakal.

Spí v oknech pomněnky okolo měsíce,
pláč srdci uleví, plač, děvče, plač si jen,

5 půl hoře slza unese,

půl odplaví sen.

Má bolest tvrdá je a proto nelze mi

ji v slzy rozpustit a jako z lázně vstát.

Tak strávit nutno bol jak chléb se sazemi

10 a v krvi proměnit v nový, prudší hlad.

Své srdce zrubané a dané na pospas

do zubů stiskni, — ať ztuhne v rudý nůž!

Jediný jen je lék, jímž uzdraví se muž:

čas.

REKONVALESCENT

Na pasece tři smrky stojí,
pod nimi mládenec nemocný
vyhublá svoje prsa hojí
a čítá, čítá dlouhé dny.

- 5 Den za dnem jako vlna ubíhá,
však mládenec se dosud nezdvihá,
nehybný musí být a tichý musí být,
neb plíce malátná a zpola neživá
jsou jako plachý pták, hejž nesmiš zaplašit,
10 — sic nezpívá.

Na pasece tři smrky stojí,
vichřice nosí čas, čas rány hojí,
mládenec vzhůru zvedá skrání:

- »Oblaků bílé rafije,
15 nebeským orlojem se rychle otáčejte,
ať přijde hodina, která mi odbije:
Hej, — uzdravený, — vstaň!«

To bylo na břehu jižního moře, kde zelené vlny
 třepí se v stříbrný plyš jak lože svatební
 a na nich osmahlý den a životaplý
 v náruči beře noc a horce tiskne se k ní.

5 Tam ve zlatém písku ležely dívky a ženy
 jak démanty v prstenu, jiskřící svými těly,
 z vln měly stavěna nadra a ruce z bílé pěny
 a hořely očima, jež na ně se ohlížely.
 Jak krásné bylo jim za krásná prsa se stydět,
 10 když vítr rozcuchal vlasy a odhrnul šat,
 jak krásné bylo ty poklady vzpurné ukrývat,
 uzrávat růměncem a vidět:
 proto tak krásný je stud,
 že lze jej nejkrásněji jednou darovat.

15 A v této zemi,
 kde tělo mění se v housle a večer pod oranžemi
 hvězdnaté prsty hrají na smyslů strunách pěti
 o zdraví, o štěstí, o lásce, —
 — v té zemi jsem musel tě dvakráte smutněji uvidět,
 20 nemocná.

Na břehu stálas, kašlem se prochvívajíc,
 na smrt pobledlá studem, když vítr ti nadzvedl šat.
 Jak bylo hrozné, že neměl co přikrývat,
 že nebylo boků a prsů, že nebylo nic,
 25 jen stud,
 strašný a jiný stud, růměncem něhořící,

ale zsinale bledý, jako bys měla v líci
dva morové hroby vápnem hašené.

Tenkrátě zdálo se ti, že je snad hřích
30 zem sytých a zdravých skvrnit svou přítomností.
Hlavu jsi složila do žeber vysedlých
a na tomto voru, sbitém z vlastních svých kostí,
chtěla jsi jinam, daleko odjížděti,
do země vzdálené, kde žena se nemusí stydět,
35 že nemá štěstí,
že nemá lásky,
že nemá dětí.

U ROENTGENU

To není Faustova jizba a duše zde nevchází v prokletí,
to je Roentgenův přístroj s magickou krásou XX. století,
ultrafialové paprsky pronikají tu maso, svaly a blány,
lidské tělo se zde otvírá jak dopis zašifrovaný,
5 neboť dnes tělo je duše a na něm psáno jest,
zda člověk se narodil pro štěstí anebo pro bolest.

»Pane doktore, tak těžko mi je,
jako bych v prsou olovo měl a zmije.
Otevřte tělo mé paprsky zářivými
10 a povězte, co vidět mezi nimi!«

»Co vidím, dělníku, to tvoje plíce jsou.
Fabrika ti je popsala dýmem a sazemi.
Slyším v nich svištění transmis a stroje, které řvou,
že chudý jen dřinu má na zemi.
15 Co vidím, dělníku, to tvoje plíce jsou,
prožrané hladem a tuberkulosou.
Umřeš.«

»Nemoc a smrt, — to těžké břímě jest,
však nad to těžšího cos musím v sobě mít.
20 Lékaři, dejte hlouběj prosvítit
tělo mé paprsky zářivými
a povězte, co mezi nimi!«

»Co vidím, dělníku, to tvoje srdce jest,
zdupané semeno, jež strašně chtělo kvést
25 do světa zdravého, do lásky a žití,
kde možno ženu, děti a soudruhy mít

a pro ně ruce své na chleba proměnit
a jíst ho se stolu, na který slunce svítí.
Co vidím, dělníku, to tvoje srdce jest
30 a srdce lehčej smrt dovede snést
než nemilovat.«

»I tuto tíhu, lékaři, já znám.
Však hlouběj, ke dnu, tělo prosvěťte mi!
Nejtěžší břímě naleznete tam.
35 Sotva je unáším. A jsem si jist,
až vypadne, že rozkymácí zemi.«

»Nejhlouběj, chudý, vidím nenávist.«

UMÍRAJÍCÍ

Až umřu, nic na tomto světě se nestane a nezmění,
jen srdcí několik se zachvěje v rose jak k ránu květiny,
tisíce umřely, tisíce se mnou umrou, tisíce na smrt jsou znavení,
neboť v smrti a zrození nikdo nezůstal jediný.

5 Smrti se nebojím, smrt není zlá, smrt je jen kus života těžkého,
co strašné je, co zlé je, to umírání je,
kdy smysly střelené v letu padají se všeho, se všeho,
a v rezavém potrubí těla čas hnije jak pomyje,
by rozložil ruce, oči, nervy a každý sval,
10 kterým svět v náruč jsi chytal a miloval,
smrti se nebojím, smrt není zlá, ve smrti nejsem sám,
umírání se bojím, kde každý je opuštěn, — a já umírám.

Sbohem, děvčátko, sbohem, má milá, sbohem, obraze spanilý,
od tvých nader mi uřali ruce a srdce rozbili,
15 myšlenka na tebe jak zlatý hřeb půl roku mě protínala,
když bylo mi hůř, bolela víc, když bylo lépe, pomáhala.
Ale dnes sbohem, dnes už vše marné je, dnes napsal jsem list,
aby jsi zapomněla a hledala jinde, kde srdci dávají jíst,
ten dopis byla má největší bolest a největší sten,
20 ale v umírání musí být každý sám, sám a samotěn.

Až umřu, na světě nic se nestane a nezmění,
jenom já ztratím svou bídu a změním se ze všeho,
snad stanu se stromem, snad děckem, snad hromadou kamení,
smrti se nebojím, smrt není zlá, smrt je jen kus života těžkého.

Na mém stole dřív nikdy květiny nestávaly.
Kamenný život a kamenné myšlenky
mé oči vyčerpávaly.

5 Až teď v nemocnici soucitná ruka kteréśi
narcisy bílé na stůl mi postavila,
by v horečném puchu bolestí vzrostly do krásy.

Ty květiny nahé jsou a uprostřed mrtvého ticha bují
jak živá medicína s pohledy studenými,
a jen když sešerí se, tu trochu zdůvěřňují.

10 V tu chvíli zaposlouchávají se v každý můj sten.
S večerem milosrdenství roste, a aby rostlo,
musíš být nešťasten.

NA NEMOCNIČNÍ POSTEL PADÁ SVĚT...

Na nemocniční postel padá svět
a alarm jeho slyším mezi obvazy,
soudruzi do boje jdou pro spravedlnost,
soudruzi do boje jdou a nikdo neschází.

5 Na nemocniční postel padá svět,
však smrt též na ni dýchá z temných zákoutí.
Proč nemohu jít s vámi, soudruzi?
Proč musím umírat, když chtěl jsem padnouti?

EPITAF

Zde leží Jiří Wolker, básník, jenž miloval svět
a pro spravedlnost jeho šel se bít.
Dřív než moh srdce k boji vyťasit,
zemřel, mlád dvacet čtyři let.

MANUSCRIPT OF THE ...

The first part of the manuscript ...

The second part of the manuscript ...

FRAGMENT

Fragment of a papyrus scroll
found at Oxyrhynchus
in the year 1896

PODZIM

Stromy se lekly, když ho uhlídaly,
a když je sevřel v pěsti,
tak sežloutly a zčervena[ly]

DÍTĚ DOROSTE NA CHLAPCE...

Dítě doroste na chlapce
a chlapec na muže.
Za oči nikdo nemůže,
když uzrají, spadnou z domácích větví.
5 Jednoho tvrdého dne
i já se zatvrdím a budu muset odejít
železnou cestou.
Ale dříve, maminko, do tvého pokoje, kde slunce svítí

NA KRAJI MĚSTA...

Na kraji města domek stojí,
v světnici lampa a lidé dva.
Ty můj jsi, můj a já jsem tvá!
Vždy budu tvůj, vždy budeš mojí!

5 V světnici lampa bílá svítí,
to lampa není, to hvězda je,
na celý svět zář rozhodila.

Ú N A V A

Tomu, kdo bojuje, přichází také den,
kdy bývá unaven,

5 a stane-li se to v městě,
kde se všech stran oči mu hlídá
náměstí lživých paláců a ulic pravdivá bída,
pak zbloudí
na most.

Pod mostem černá voda měkké ruce rozprostírá,
šeptá ti, že zná krajinu, kde nikdo neumírá,
10 krajinu, která na dně jí spí tichými vlnami zavátá,
nábřežní světla se do ní spouštějí po dlouhých řetězích ze zlata,
a znavený člověk by chtěl těžké oči své vzít
a na černou vodu je položit,
aby se utopily jako to znavené světlo
15 do tiché země, kam by neزالétlo
to město řinčící denně hříchů a nepravostí,
pro něž se musíme rvát
s ním a se sebou

Ale možná, že zítra ráno
20 by plavci Podskaláci mé oči vylovili
a jako děti utopené vedle sebe na břeh položili.
K polednímu, když na věžích zvon na poplach bije,
snad by ke mně přinesli je,
aby je do mé hlavy pohřbili
25 a mi přitom pravili:

Škoda, — že dnes nevíte.
Je krásně.

DĚTI V ČERVENÝCH POVIJANECH...

Děti v červených povijanech
se nejvíce kuklám podobají.
Bylo tak krásné si myslet,
že kukly jedenkrát popraskají
5 a z mateřských objetí
se velicí motýli do kraje rozletí,
aby se louky rozkymácely nárazy barevných křídel
a aby všude po zemi
květiny volaly vůněmi.

10 Dnes však to nechci
a jinak si myslím,
když vidím ženy kojit své děti.
Dnes velké vichry po zemi letí,
co lámou sny a křídla a motýly.

15 Matky dnes válečným přístavům podobají se nejvíce
a mezi jejich prsy — jak mezi bílými moly —
vidím nemluvnat tisíce
se kolébat jako lodě pancéřové,
do nichž z nalitých prsů vrchovatě nakládají
20 mléko a sílu a statečnost,
aby vše provezly mořem a složily v dalekém kraji.

Ó děti v městských parcích
a v podkrovních světnicích

ZA RUCE CHTĚL JSEM VZÍTI TĚ...

Za ruce chtěl jsem vzít tě,
na ňadra políbit.
Proč, když chce někdo srdce dát,
druhý je nemůže vzít?

- 5 A proto jsem zůstal sám a sám
ulici kalné v objetí.
Kdyby svět v ráj se proměnil,
vždy na srdce budeme trpěti.

VEČER U MOŘE...

Večer u moře
měsíc je skutečný jen,
ostatní všechno je sen,
jenž se mu zdá

V OKÉNKU SVĚTNICE...

V okénku světnice
pomněnky kvetou okolo měsíce,
na bílých nadrech tvých v půlnočním kraji
ruce mi leží a odpočívají.

- 5 Ve chladných nocích na konci léta
poznáš, že milenka vzácnější je než sedm dní stvoření světa.
Můžeš mi odpustit, ženo krásná a mladá,
že nemám tě natolik rád, jak ty mě máš ráda,
že ruka má po těle tvém jak mračná oblaka pluje,
10 do těla nevstoupí a srdce nevydoluje,
aby kol něho láskou rozechvělá
na věčnost prstýnek ukula z dětského těla?
Těla se usmívají, když srdce úsměv nenajdou,
nebuď smutna, že nejsi milou mou,

STÍN OŘECHŮ... 132

Stín ořechů na plotku zahradním
vytesal lože nám kamenné, —
zhasl jsem měsíc u tvého ramene

ŽE HVĚZD BYLO MNOHO...

Že hvězd bylo mnoho,
že každá těžkým světlem byla,
tak nebesa se probořila —
a se všemi hvězdami, s hrozny hořících světů,
5 padala na naši zem,
by v očích milenců, co bloudí za městem

DĚVČÁTKO MOJE...

Děvčátko moje šestnáctileté,
modrá noc pohádek v očích vám dosud kvete,
a do bílých dlaní ruce mé prudké a vzňaté
jak panenku běřete jeřtě a k ňadrům přikládáte.

ROSA LUXEMBURGOVÁ

Hlas: Po celém světě stojí kriminály,
stojí i ve Wronke, městě německém,
než muže na zvířata degradovali,
tak zatkli jim srdce a zavřeli sem,
5 a ze srdcí lidských hluboké závěje,
z červených květin lásky a naděje
stala se žena:
Rosa Luxemburgová.

Scéna: kriminál

10 Oči a nebe jsou přitisknuty na mřížích,
za mříží sever, východ, západ a jih,
dívá se Rosa na západ.

První okno: voják

Rosa: Slyším ty rachoty děl, skuhrání země a řev,
15 kdo srdce zanechal doma, zde nechá život a krev,
rozstříklý šrapnel v povětří jak havran zakráká
nad touto frontou, kde chudý zabíjí chudáka,
zatím co ostnaté dráty se blýští mezi kameny
jak na hrdle světa ruka s drahými prsteny.
20 Mrtví jsou zabití, nováčci zabíjet jdou
s bombou a ručnicí a hroznou písničkou.

Píseň vojáků: To, co jsme chtěli, už nemůžem chtít,
srdce nám zavřeli do kriminálu,
z rozkazu srdce jsme chtěli se bít,
25 bijem se na rozkaz generálů,
Roso!

Hlas: Oči a nebe jsou přitisklé na mřížích,
za mříží sever, východ a jih,
dívá se Rosa na sever.

30 Druhé okno: raněný

Rosa: Stotisíc postelí blýská se jak zuby smrti,
to lazarety jsou, co v dásních svých životy drtí,
vojáku s vyhřezlým břichem, vojáku s šrapnelem v hrudi,
tvé oči jsou jako hřbitovy, tvé oči jak mrtvolky studí,
35 zatím co tělo tvé v horečné bolesti
bortí se otázkou, již nemůže unésti.

Hlas

umírajících: Z rozkazu srdce chtěli jsme mřít,
srdce nám zavřeli do kriminálu,
proč, co jsme chtěli, už nemůžem chtít,
40 proč zmíráme na rozkaz generálů,
Roso?

Hlas: Oči a nebe jsou přitisklé na mřížích,
za mříží sever a západ a východ a jih,
k jihu teď Rosa pohlíží.

45 Třetí okno: matka s děckem

Rosa: To není upír snů, — to není přízrak běd,
toto je Německo, Evropa a svět,
žena chce lásku mít, děcko a měkký klín,
v předměstském domku za okny kytičku kopretin,
50 a zatím za oknem, kde květináč má stát,
jí kvete tuberkulosa a hlad.
Muž musel na vojnu, — kam, ženo, půjdeš ty?
Žena tak jako muž staví se do fronty.
On vyfasoval smrt, — ona chléb fašovala,
55 on, aby zemřel hned, — ona, by umírala.

Ó bído v zázemí, jak těžké slzy jsou,
když středem paláců je oči ponesou,
ó bído v zázemí, — ó nebe nad námi,
proč slzy z olova nejsou vám střelami?

Hlas žen: Na rozkaz srdce jsme trpěti chtěly,
srdce nám zavřeli do kriminálu,
bez srdce slaby a osiřely,
trpíme na rozkaz kapitálu,
Roso!

Rosa: Ó, jak je těžko v tichu těchto stěn,
pod příkazným pohledem žen a mužů beze jmen.
Bezvládná těla vláčí sever, východ a jih,
já hroznem srdcí jsem, jim z hrudí vyrvaných.
Zástupů volá hlas — a já jsem ozvěna,
70 z tuh jejich a jejich krve byla jsem zrozena.
V nich promluvila zem, — já za ně mluvit mám
a přec jen člověk jsem, který je strašně sám
se srdci tisíců za těžkým mřížovím.
Ó srdce vězněná, — jak za vás promluvím?
75 Pověz mi, okno, okno východní,
které jsi z této tmy nejbliže světlu, dni,
jak rozraziti mříž a slovům dáti let
a sílu kladiva, jež roztrásla by svět?

(Ve východním okně objeví se pěticípá hvězda.)

80 Hle, hvězda — jitřenka a z jejích pěti hran
světlo se line jak krev z pěti Kristových ran,
má prsa pole jsou na jaře osetá,
tvým světlem úrodným, dej, ať vše rozkvétá
a vše se rozklíčí a prudce roste dál,
85 ať praskne kámen stěn, železo, kriminál.

DVA KAMARÁDY...

Dva kamarády upřímné měl jsem v žití svém,
Karel byl kanonýrem, Eman krejčířem.

5 K povelu trub a sirén na nebeském kraji
k přátelským hovorům se hvězdy scházejí,
a k povelu nebeských hvězd zase my sešli jsme se
každého večera u silnice v lese.

10 Pod hlavou voní mech, nad hlavou hučí hory
a slova přátelská co jasné reflektory
v světelné prsty uchvacují noc.
Karel je kanonýr, z železa život má
a proto ví, že svět, co leží pod nima,

ZAVŘETE SE, POHÁDKOVÉ KNIHY...

Zavřete se, pohádkové knihy soukromých bolestí,
nevěš už, zasněný, líbezné vidiny na věšák hvězd;
zde zbytečným luxem je cit, když nevběhne do pěstí,
neboť dnes nebe zsinale stolem operačním jest,
5 na kterém světa tělo zmučené
ve vředech hnisavých a ranách propastných se pne,
kde každý vřed a každou ránu nahmátneš,
kde každý vřed a každá rána je.
Spi! — utec! — zemři! — zpij se v krásnou lež!
10 dál každý vřed a každá rána je,
ze všech stran skutečnost tě tvrdým zrakem hlídá:
hlad, tuberkulosa, bezpráví, válka, bída.

HOREČKA ZELENÉ OČI MÁ...

Horečka zelené oči má jako podmořská hlubina,
svit nemocničních lamp jí teče a prolíná.
Jsou tu bahnité stezky, u nichž chaluhy bují,
obludy v chapadlech mlčky čas přežvykují,
5 nejvíc však ze všeho ticha tu je,
neboť je každá věc vydechuje.

Když v teploměru rtuť blíží se k čtyřiceti,
počíná nemocný své lože opouštět,
do tůně spouští se a mezi kameny
10 bloudí jak potápěč smutný a ztracený,
by v této krajině a vprostřed těchto chvil
v jinačí podobě svůj život objevil.

Příběhy veselé ze světa dalekého
jak leklé ryby plují kolem něho,
15 drazí mu přátelé, milenky a známí
v průvodu utopenců táhnou pod vodami,
čím prudčeji kterýkoli z nich mu v srdci žije,
tím jeho tvář tu mrtvější je.

Potápěč v hlubině pláče a rozeznává,
20 že nad hlavou mu vlastní život ztroskotává
a za ním vrhá z paluby překocené
zmařené poklady a lidi utopené

NA NOSÍTKÁCH
PŘED OPERAČNÍ SÍNÍ...

Na nosítkách před operační síní
páchne to krví, karbolem a smrtí,
na nosítkách před operační síní
tělo jak těžká houně srdce tvoje škrť,
5 tělo je ranami těžké a srdce poraní,
však nejtěžší je tady čekání.

...A ONI JDOU...

a oni jdou, vždy blíž a blíž,
až na hrud' se mu položí,
tu cítí v prsou hroznou tíž

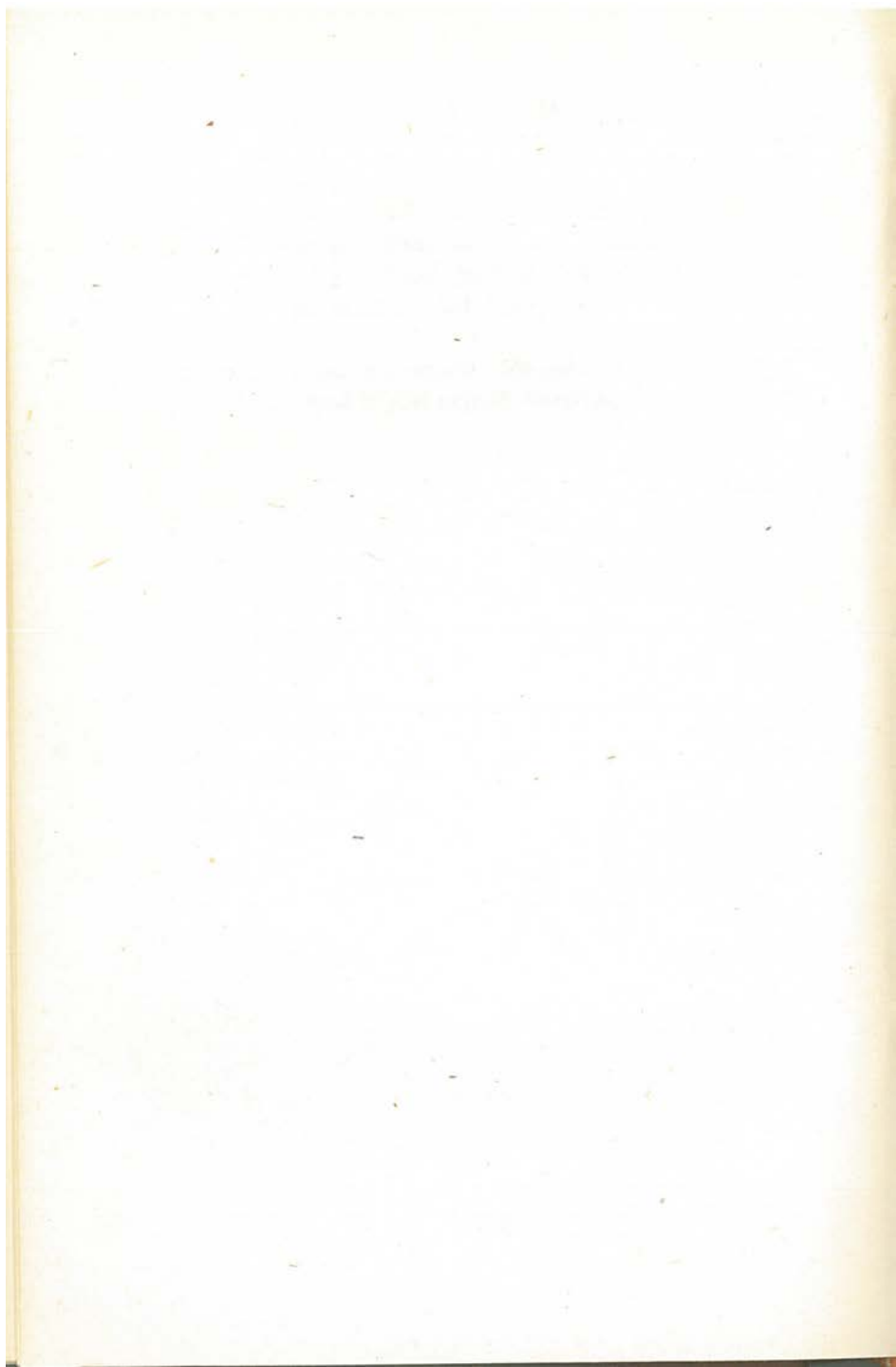
Poznal, že každý, kdo tu byl,
5 se na té lampě zachytil

ZRCADLO

Aby jsi, milá, často vzpomněla
na mě a lásku mou,
tož z věcí těch jsem dárek vybral ti,
jež nejčastěji beřeš do rukou.

- 5 Proto zde zrcadlo! Že mám tě rád,
denně ti poví nejmíň desetkrát

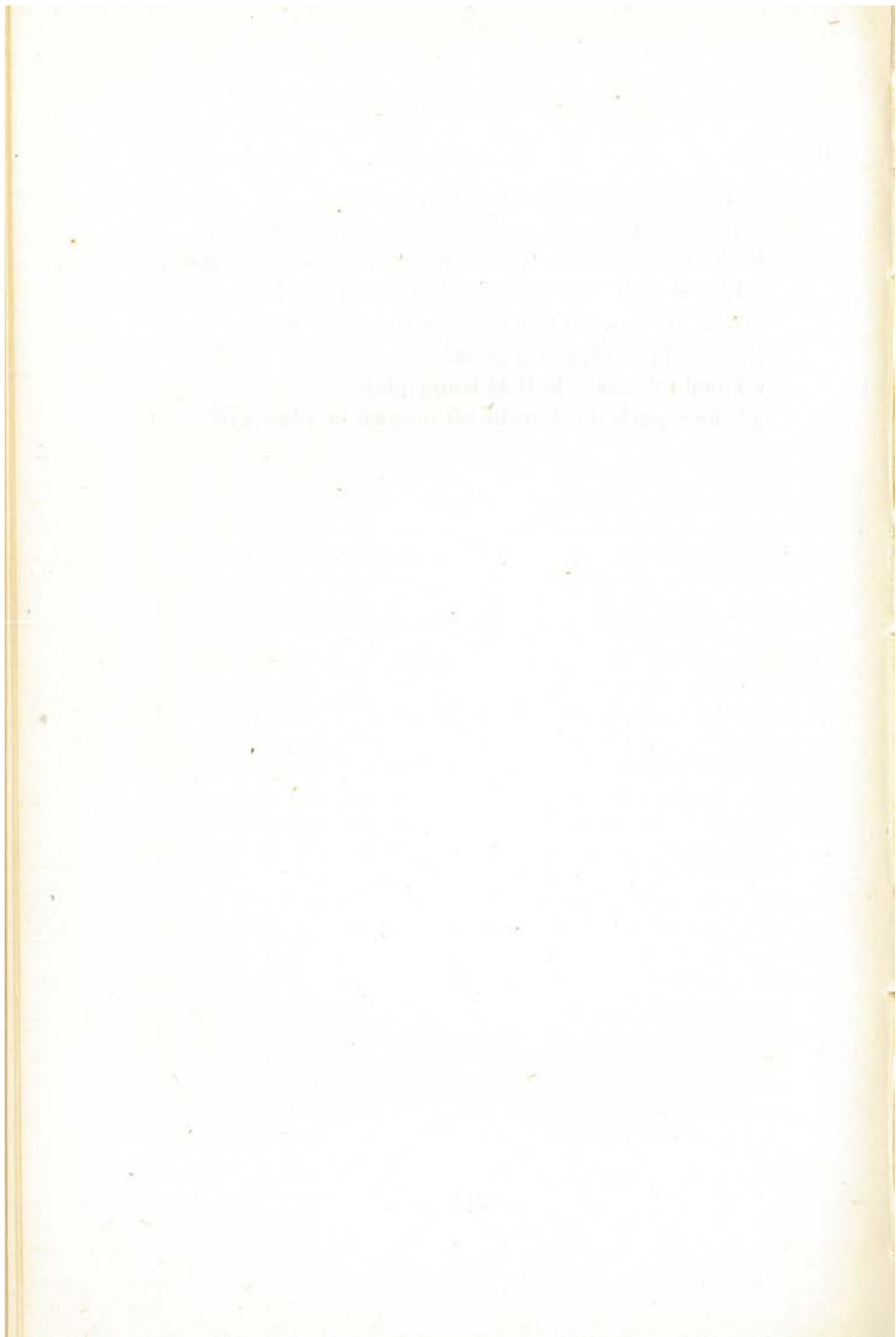
DODATEK

V ZIMNÍ ZAHRADĚ

V Zimní zahradě žluté lampiony plují,
to jsou lodě plachetní, v nichž oči milenců se následují,
modrá oblaka a těžké vzpomínky po nebi jdou ... a jdou ...
věříš, mé srdce, že lidské oči kdy se dostihnou?

- 5 Možná přece se dostihnou, protože muzika hraje,
ta, která byla má, zda ještě má je
v Zimní zahradě, kde žluté lampy plují
jak lodě plachetní, v nichž oči milenců se následují?

První svazek kritického vydání Spisů Jiřího Wolkra podává tu část básnickova díla, která nepochybně značí jeho jádro, t. j. básnickou žeň z období autorovy tvůrčí zralosti, od jara 1920 až k předčasnému sklonku jeho života, až do podzimu 1923. Zahrnuje tedy obě sbírky veršů, jež sám vydal, sbírku *Host do domu* z června 1921 a sbírku *Težká hodina* z října roku příštího, dále jeho básnickou pozůstalost, na jejíž knižní vydání z podstatné části pomýšlel; jako předchozí vydavatelé zařazujeme do ní i básně, které napsal už v době *Težké hodiny*, aniž je do té sbírky pojal. Obdobně však zařazujeme do tohoto svazku také verše, které napsal souběžně s básněmi *Hosta do domu*, aniž je vydal knižně, — a to proto, abychom podali úplný obraz o tomto období básnickova vývoje a abychom nerušili princip časové posloupnosti, podle níž bylo Wolkrovo dílo v této edici rozvrženo na jednotlivé svazky. Nakonec připojujeme fragmenty, které se dochovaly z období básnickovy tvůrčí zralosti, takže náš svazek z něho přináší všechny práce veršem — až na jedinou výjimku: na hrstku veršů satirických a epigramatických, které pro jejich ráz zařadíme do druhého svazku ve spojitosti s Wolkrovou literární satirou v próze, jakož i s úvahami a posudky, ve kterých v téže době vyjadřoval své stanovisko k literárnímu dění.

Předchůdcem našeho vydání byla jednak první posmrtná edice Díla Jiřího Wolкера (Praha 1924) — v jejím prvním svazku, zasvěceném jedině veršům, byly však knižně nevydané básně z doby *Hosta do domu* zastoupeny jen škovným výběrem právě tak jako básnickova mladistvá lyrika —, jednak a hlavně pozdější souborná edice Díla Jiřího Wolkra (Praha 1930) za redakce Miloslava Novotného. Vydavatel tam však do prvního svazku pojal i vypravěčskou prózu a divadelní hry, literární úvahy a posudky i jiné práce ze zralého období Wolkrova vývoje, kdežto knižně nevydané verše z doby *Hosta do domu* zařadil až do svazku druhého, k básnickovým juveniliím. Po textové stránce přímou přípravou k tomuto svazku našeho vydání byla pak edice Wolkrových Básní v Národní knihovně (17. sv., III. vyd., Praha 1952), kde však nejen mladistvé verše, ale i verše z doby *Hosta do domu*, jež básník do té sbírky nezařadil, jsou zastoupeny rovněž jen ve výběru.

Při pravopisné úpravě textu se řídíme jednak zásadami České aka-

demie, stanovenými pro vydávání klasiků, jednak právě praxí Národní knihovny. Normalisujeme psaní předpon *s-* a *z-*, t. j. píšeme na př. *ztichneš*, *zpít* místo autorova *stichneš*, *spít* nebo naopak *scestovali*, *spropitné* místo autorova *zcestovali*, *zpropitné*. Neopravujeme však nikde, kde by se porušil zvuk verše: ponecháváme tedy nejen autorovo psaní *sesláblý*, *sešerí se*, ale i kolísání *svadlá* — *svadla*. Právě tak ponecháváme kolísání předložky *se* — *ze* ve vazbě *se všech stran* — *z obou stran*, zato v jedné a téže sbírce — v Hostu do domu — jednotíme psaní *z jedné*, *z druhé strany*, které tam má báseň *Koledy* v knižním znění i v jeho rukopisné předloze i v časopiseckém otisku s jedinou výjimkou původního rukopisu, kdežto báseň *Poštovní schránka* ve dvojím rukopise i v časopiseckém otisku zase s jedinou výjimkou, tentokrát naopak znění knižního. Obdobně jednotíme psaní *s kříže* (ve spojení se slovesy *sestoupit*, *sejmout*), zato ponecháváme předložku *z* — *ze* všude tam, kde buď lze její užití proti normě zdůvodnit povahou básnickovy představy, jejím patrným odstíněním, na př. v důsledném *z paluby* a v kontextu vazby *pad z něho*, t. j. z měsíce, v 5. v. básně *Moře*, nebo kde by se opravou rovněž porušil zvuk verše (na př.: *zvony... ze země na nebe vzletí*). Proto také ponecháváme autorovo psaní *prst* m. *prst*, *pout* m. *pout*, neopravujeme psaní slova *břečtan* (podle tehdejší normy) ani opačně slova *vyslečen* a rovněž ponecháváme tvary *aby jsi*, *abys se*. Napořád normalisujeme psaní příslivečných spřežek *vprostřed*, *zdola*, *ztad*, *zprvu*, *znenadání*, *zvečera*, *přisámbůh* atp. Psaní slova *Bůh* s velkou začáteční písmenou ponecháváme ve sbírce Host do domu a ve verších z té doby, kde je důsledné a kde nadto bylo ještě ve shodě s autorovým citěním; obdobně v tomto spojení píšeme slovo *Otec* s velkou písmenou na začátku jako slovo *Panna* (Maria). Zato později jednotíme psaní *bůh* a napořád psaní *Pánbůh*; proti autorovu *s Bohem* píšeme *sbohem* všude tam, kde má nepochybně smysl pozdravu. Opravujeme básnickovo psaní slova *podskaláci* s malou písmenou, třebaže nelze vyloučit možnost, že je cítil jako apelativum. A konečně v cizích slovech normalisujeme jak samo psaní (na př. *tramvaj*, *vása*, *processí* — Wolker má také lidové *proceství* —, *suterén* místo autorova *tramway*, *vása*, *processí*, *souterrain* nebo opačně *email*, *lilí* místo autorova *emajl*, *liliji*), tak i vyznačení kvantity (píšeme na př. *tóny* místo autorova důsledného *tony*, *sirény* místo častějšího *sireny* atp.), a to až na výjimky, kde padá na váhu otázka výslovnosti: ponecháváme tedy autorovo psaní *blůza*, *na půltě*, *do Jerusálema*, *v lastůře* a kolísání *do Betléma* — *v Betlemě*.

Ale nejen při psaní slov cizího původu, nýbrž obecně se Wolker odchyluje často a charakteristicky od pravopisné normy právě v kvantitě. Pravděpodobně to způsobil vliv krajového původu, třebaže se v jeho básnické mluvě z této doby obráží jen pořádku, na př. hanáckým, vlastně prostějovskými hanáckým tvarem *v truhli* m. *v truhle*, slovem *lavečka*, moravismy *na ulic*, t. j. na ulici, a *napchnutý*, t. j. napichnutý, vazbou *podoběn na někoho*, kdežto tvar *krají* v 2. pádu mn. č. je zřejmě licence, které užil pro rým a která mu vznikla patrně asociací se slovem krajina. Dojista není zvláštností krátkost ve slově *nezdvihá* nebo opačně délka ve slovech *vztýčily*, *drůza*, *růměnec*, ale ani ve slově *výkřičník*, kde ji — v Hostu do domu — redaktor knižnice, Jan Vrba, ponechal, protože jí sám užíval. Kdežto krátkost ve slově *cev* lze vysvětlit tehdejší normou, není neobvyklé ani kolísání kvantity ve slovech *děšt* — *dešt* a *dvěře* — *dveře*, kde se v období, zastoupeném v tomto svazku, jeví vývoj ke psaní s krátkým *e*; podle toho také na stránkách téže sbírky — v Hostu do domu — normalisujeme výjimečnou délku v druhém slově. Jinak ponecháváme jak toto kolísání, tak vytčené odchylky od nynější normy; jen ve slově *jméno*, kde se u Wolkra opětovně jeví bezděčné kolísání namnoze v jedné a téže básni, důsledně normalisujeme; podle větší frekvence v autorových textech píšeme *barkář* a *barkaři*. Nadto se však vyskytují u Wolkra případy, kdy labilní cit pro kvantitu se patrněji jeví právě jako důsledek vlivu, který mělo nářečí básníkovy rodného kraje, jež nezná dlouhého *i* a *ú* (*ü*): Wolker tomu podléhá, když píše *v měsíčném*, *pod našim*, *na šňurách*, kdežto jako nadměrnou korektnost, plynoucí právě z reakce na nářeční krácení, lze pravděpodobně vysvětlit nejen délky *urvát*, *rozdáti*, *nedáti* (hanácky *rvat*, *dat*), ale i *chvílečku*, *lípový* (i *výkřičník*) a důsledné *ránou*; opětovně *beřeš*, *beře* přivodila asi kontaminace s domněle spisovným *béřeš*, *béře*. Ponecháváme i tyto odchylky jmenovitě tam, kde je základním textem rukopis, třebaže psaní *rozdát* si autor nechal v knižním znění Hosta do domu znormalisovat; ale *urvát* v tisku Těžké hodiny zůstalo.

Interpunkci opravujeme jedině tam, kde je to zcela nezbytné. Doplnujeme tedy čárky u vokativů, před podřadnými spojkami a také před spojkou *a*, kde za ní následuje rozvitý přechodník nebo vložená vedlejší věta a kde autor většinou čárku vynechává; zato ji škrtnáme před podřadnými spojkami, předchází-li spojka *a*, a před spojkou *jako*, kde jí autor občas užil z mechanického návyku, jenž ostatně časem u něho mizí. Jinak rovněž respektujeme básníkovu psaní. Pokud odchylky, kterými se text naší edice liší od autorových textů, at

tištěných nebo rukopisných, vyplývají z vytčených pravopisných úprav, zpravidla je v podrobných poznámkách neuvádíme. Bez poznámky rovněž opravujeme očividné tiskové chyby nebo takové autorovo přepsání, které je s pravopisného hlediska zcela nesporné.

Proti všem dosavadním vydáním Wolkrova díla je tato edice prvním kritickým vydáním v tom smyslu, že zachycuje dějiny textu a podává různocnění. Přihlíží přitom — vedle knižního vydání, autorem kontrolovaného — k původním časopiseckým otiskům, k rukopisům i k pracovním konceptům, které, pokud se dochovaly v hojnější míře, uvádí tak, aby se poskytl pohled na básníkuv tvůrčí postup. Z rukopisů se především dochovaly rukopisné předlohy perem pro sazbu obou sbírek veršů, jež básník sám vydal; k Hostu do domu však neúplně. Větší a podstatná část ostatních dochovaných rukopisů je v sešitech obvyklé školní podoby, do kterých si Wolker takřka pravidelně opisoval z konceptů načisto své literární práce, zejména veršem, a to v pořadí, v jakém vznikaly, třebaže pak jejich znění ne jednou ještě měnil pro tisk ať časopisecký, ať knižní. Naleznou se v těchto sešitech také čistopisy téměř všech básní z tohoto svazku — až na verše z posledních měsíců — a rovněž u nich si tam básník zpravidla poznamenával, kdy a namnoze také kde byly napsány, a dodatečně tužkou i časopis, ve kterém je event. uveřejnil. Uvádíme ony údaje o datu a místě vzniku vždy v poznámkách při údajích o jednotlivých rukopisech; rovněž je citujeme u otisků, pokud takovými daty byly provázeny. Vedle rukopisů v sešitech se u několika básní z tohoto svazku dochovaly ještě čistopisy buď pro časopisecký tisk, nebo v korespondenci s přáteli; jiné rukopisy a zejména koncepty, z nichž mnohé jsou tu uveřejněny po prvé, vyskytují se ponejvíce v útržkových blocích nebo na jednotlivých listech. Pokud se v dalších poznámkách u citovaných rukopisů a dopisů neuvádí jinak, jsou psány perem, a pokud tam neudáváme jejich ráz a rozměr, jsou psány na půlarších kancelářského modře obdélníčkováného papíru o formátu 14,5×23, kterého Jiří Wolker užíval nejčastěji.

Většina rukopisů je nyní uložena v Praze na Hlavní správě vydavatelství, zejména takřka všechny rukopisné sešity, jež vydavatelé této edice sami chronologicky seřadili a pro přehled opatřili pořadovým číslem, s kterým je v dalších poznámkách také citujeme; pokud tam není udáno místo, kde je ten onen rukopis uložen, míní se vždy Hlavní správa vydavatelství. Z ostatních rukopisů, event. konceptů část má básníkova matka, paní Zdena Wolkerová v Prostějově (dále jen: v archivu ZW), část je v Městském museu v Prostějově (dále

jen: v MP) nebo je tam přímo vyložena v Pamětní síni Jiřího Wolkra (dále jen: ve WS) a několik jich zapůjčili jiní majetníci, jež jmenujeme v podrobných poznámkách. K několika básním se rukopisy nedochovaly, resp. nedochovaly se až na dnešní dobu; přitom u každého rukopisu, u něhož se to v poznámkách udává, nelze tomu rozumět tak, že ho už není, nýbrž že přes všechno úsilí se nebylo možno dopátrat jeho nynějšího majetníka, a to tím spíše, že nejedem z těchto rukopisů byl z básnickovy pozůstalosti darován už před mnoha lety. Z korespondence, kterou citujeme, jsou dopisy adresované básníkovi téměř vesměs uloženy v Městském museu v Prostějově, kdežto Wolkrovy dopisy byly nám zapůjčeny jejich adresáty nebo jejich pozůstalými.

Rukopisy i tisky, ať knižní nebo časopisecké nebo jiné, označujeme dále zkratkami, jejichž výčet podáváme v úvodních poznámkách k jednotlivým oddílům svazku. Tam také konstatujeme, který text bereme v příslušném oddílu za základ naší edice; jen v oddílu fragmentů to pochopitelně zaznamenáváme u každého zvlášť. V údajích o různocteních uvádíme jenom odchylky od textu, který tiskneme, zpravidla ovšem shodného s textem, který jsme označili jako základní; postupujeme přitom tak, že za číslem verše zaznamenáváme rozdílná znění od mladšího k staršímu, oddělující je hranatou závorkou] a označující jejich původ příslušnou zkratkou. Jenom ve dvojím případě zaznamenáváme v údajích o různocteních, a to hned za číslem verše, také text, který tiskneme: Předně tehdy, když se místo textu, který jsme stanovili jako základní, výjimečně řídíme textem jiným; pak uvádíme nejprve tento text, na př. rukopisný, a to s příslušnou zkratkou jeho původu, po něm text jinak základní, na př. knižní, a potom v obvyklém pořadí event. texty ostatní. A po druhé tehdy, když se — rovněž výjimečně — naše znění liší, zpravidla v interpunkci, ode všech autorových textů; pak uvádíme nejprve toto znění, a to bez jakékoli zkratky, a po něm po řadě texty autorovy, počínajíc tím z nich, který je až na takovou výjimku textem základním. Přihlížejíce samozřejmě i k delším textovým variantám, všímáme si v údajích o různocteních nejen slovního znění, kvantity, rozdělení na verše i strofy, ale i interpunkce, a to všude tam, kde je důležitá nejen pro intonační členění verše, nýbrž i pro přednes celé básně, tedy také na konci veršů, kde na př. pomlkou nebo vykřičníkem přispívá k zdůraznění nebo pointování myšlenky. Rovněž hledíme k příznačným škrtnutím v rukopise, uvádějící škrtnuté znění zpravidla ve špičatých závorkách, kdežto tam, kde by přitom v rozporu se skutečností mohla

vzniknout domněnka, že škrtnuté znění bylo nahrazeno slovy za závorkou, používáme označení *vypuštěno*. Podle zásad už vytčených opravujeme pravopisně i texty variant a různočtení, ponechávajíc autorovo psaní výjimečně tam, kde se v něm charakteristicky jeví kolísání nebo vývoj. V poznámkách k jednotlivým básním jsou kursivou tištěny v úvodních údajích citace z autorových textů, kdežto v následujících (za pomlčkou) údajích o různočteních naopak zkratky a vysvětlivky vydavatelovy. Konečně upozorňujeme, že texty, které jsou v rukopise bez názvu a které z rukopisu tiskneme, nadepisujeme — jmenovitě fragmenty — citátem z úvodního verše.

Nakonec vydavatel děkuje všem, kdo mu laskavě a nejednou obětavě přispěli při práci o tomto svazku. Především těm, kdo zapůjčili rukopisy i dopisy dále citované, jmenovitě básníkovi matce paní Zdeně Wolkerové a dr. Janu Kühndlovi z Prostějova, kteří mu nadto pomohli při vyhledávání i luštění básnickových rukopisů. Děkuji rovněž zástupci ředitele Ústavu pro českou literaturu prof. dr. Felixu Vodičkovi a členům redakce Spisů Jiřího Wolkra, † prof. dr. Ant. Grundovi a dr. Miloslavu Novotnému; z jiných pracovníků Ústavu vděčím za nejednu radu a pomoc zejména dr. Miroslavu Heřmanovi, dále dr. Rudolfu Havlovi a Miroslavu Laiskemu, jakož i oběma spoluvydavatelkám Spisů Jiřího Wolkra, dr. Julii Štěpánkové a dr. Zině Trochové. Zvláště pak děkuji redaktoru Národní knihovny prof. Rudolfu Skřečkovi za mnohé přispění jak při kritice textu, tak při pravopisné úpravě — tu jsem zároveň zavázán díkem dr. Františku Váhalovi z Ústavu pro jazyk český — a doc. dr. Fr. Kopečnému za údaje dialektologické.

Str. 9 HOST DO DOMU.

Knižní prvotina Jiřího Wolkra, sbírka veršů Host do domu, vyšla na sklonku června roku 1921 s obálkou Jana Zrzavého jako třetí svazek básnické knihovny Bystřina, kterou za redakce Jana Vrby vydával nakladatel Karel Beníško v Plzni. S Vrbou se Wolker seznámil na jaře 1920 jako s redaktorem Pramene, plzeňského měsíčníku »pro literaturu, umění a práci kulturní«, vycházejícího od počátku roku u téhož nakladatele; mladý spolupracovník už dříve vzbudil pozornost redaktora listu, jenž mu — odpovídaje na zásilku Wolkrových příspěvků — píše dne 20. září 1920: »Je patrné z Vašich tisků (t. j. v jiných časopisech — pozn. vyd.), které pozorně sleduji, jako

všech mladých, že patříte k nejslibnějším — t. j. nejvíce *svým* talentům.« Vzápětí mu Wolker zřejmě už nabídl celou sbírku veršů, protože Vrba ho v dopise ze dne 13. října t. r. vybízí, aby napřed předložil její rukopis. Nato mu 13. ledna 1921 oznamuje, že je »rozhodně ochoten« ji vydat, a vracuje mu zároveň její rukopis, žádá Wolkra, aby jej už připravil pro sazbu a přitom v něm opravil některá nedopatření, zejména interpunkční; nadto mu doporučuje, aby ze sbírky vyňal tři čtyři slabší čísla a nahradil je některými z těch, které Vrba četl po časopisech a které v rukopise pohřešil. Wolker v dopise z Prahy ze dne 20. ledna slibuje dbát těchto rad a zejména oznamuje, že se o své újmě rozhodl upustit pro svou sbírku od původního názvu *Očista*, protože to heslo je »silně zprofanováno pochybnými letáky a nadpisy úvodníků«. Definitivní rukopis knihy potom odevzdal dne 10. dubna a v druhé půli května dostal obtahy sazby ke korektuře. Sběrka vyšla v počtu 1000 výtisků, honoráře za ni autor dostal — podle dopisu otci ze dne 23. února 1922 — pouhých 180 Kč, a rozebrána byla — ač se údajně o přesném datu různí — poměrně velmi brzy.

Dokladem pro původně zamýšlený titul sbírky je jednak poznámka *Z knihy Očista*, s kterou dne 20. listopadu 1920 uveřejnil báseň *Poutníci* v časopise *Den*, jednak o šest dní dříve v témže listě zpráva Co chystají mladí, kde se Wolkrova knižní prvotina ohlašovala s tímž názvem. A že také obsah sbírky podrobil revidi, vysvítá na př. odtud, že ze tří básní, které ještě v březnu 1921 uveřejnil v měsíčníku *Orfeus* pod společným nadpisem *Ze sbírky Host do domu*, pojal pak do ní jen dvě, *Koledy* a *Dnešek*, kdežto třetí, *V lese*, vypustil. Ale ani původní kompozice knihy nezůstala beze změny: na př. titulní báseň *Host do domu*, která zahajuje její třetí, stejnojmenný oddíl, měla zprvu sbírku uzavírat, a to pro svůj programový ráz, jak se o tom Wolker shodně zmiňoval ve svých dopisech jednak A. M. Píšovi dne 16. března 1921 (viz *Listy příteli*, 2. vyd., Praha 1951, str. 16 — dále jen *LP*), jednak o deset dní později Svatovi Kadlecovi: »Snažil jsem se v ní co nejstručněji a nejhutněji podat svůj vývoj, stav a cestu.«

Naše edice nepodává sbírku *Host do domu* v tom uspořádání, v jakém po prvé a za básníkovy života naposled vyšla, nýbrž tak, jak si ji autor výslovně představoval v případném dalším vydání a jak též vyšla již v první posmrtné edici *Díla Jiřího Wolкера* (I. sv., Praha 1924), v jejím čtvrtém vydání, i potom za redakce Miloslava Novotného v souborné edici *Díla Jiřího Wolkra* (I. sv., Praha 1930), v je-

jích všech vydáních, jakož i v edicích jiných. Pro další vydání sbírky si totiž Wolker předně přál uzavřít její první oddíl *Chlapec* novými verši *V parku před polednem*, a to právě proto, že už značily loučení s dosavadním chlapeckým laděním jeho lyriky ve jménu bojové mužnosti: sám je označil za charakteristické pro svůj tehdejší stav, za zpověď svého »přelomu« (LP, str. 25—27). A z téhož v jádře důvodu — protože v ní obdobně spatřoval »dílo loučení a přelomu« (tamtéž, str. 22) — chtěl Wolker do nového vydání Hosta do domu, a to jako další, čtvrtou část, pojmut skladbu *Svatý Kopeček*, třebaže si ji napřed ještě přál — jak vzpomíná Vítězslav Nezval v knížce Wolker (Praha 1925, str. 39) — vydat samostatně, »ve velkém formátu s fotografií míst«, která mu tolik přirostla k srdci.

Co do samého znění je základem naší edice původní vydání Hosta do domu (Kn), jehož korekturu — až na občasná interpunkční nedoplnění — dělal autor poměrně pečlivě. Jen u obou básní právě jmenovaných se řídíme jejich časopiseckým zněním; ale tam, kde je očividné, že samovolně setřelo charakteristický ráz autorova výrazu nebo psaní, uchylujeme se k rukopisu. Nadto se speciálně u *Svatého Kopečku* lze důvodně dohadovat, že tam St. K. Neumann, redaktor časopisu Červen, kde skladba vyšla, místy upravil autorovo znění, aniž však lze taková místa najisto stanovit, protože se rukopisu, který byl časopiseckému otisku předlohou, nebylo možno dopátrat; ostatně je pravděpodobné, že by byl autor Neumannovy úpravy respektoval.

Kromě Června (Če) byly ukázky z nynějšího pořadu sbírky Host do domu uveřejňovány autorem v časopisech Cesta (C), Právo lidu (PL), Kmen (K), Lidové noviny (LN), Den (D), Pramen (P), Orfeus (O), Čas (Č), Rudé právo (RP) a Lumír (L).

Jen kuse se dochovala rukopisná předloha pro sazbu knihy (R), psaná perem na listech (po jedné straně) autorova obvyklého papíru a formátu. 38 listů z této předlohy (počítajíc v to i listy s názvy tří původních oddílů sbírky), jež jsme sami očíslovali, protože autor čísloval jen celé básně, a to v každém oddílu sbírky zvlášť, — je ve zvláštním konvolutu, uloženém v M P. Mimo tento konvolut jsou dva listy z rukopisu R — s básněmi *Poštovní schránka* a *Svatodušní svátky* — vyloženy ve WS a jiné dva — s básněmi *Na svatého Mikuláše* a *Věci* — jsou v soukromém majetku; nedochovaly se listy s básněmi *K svátku mé milé*, *Pokojík v hotelu*, *Noční dešť* a *Dnešek*. Kromě autorových vlastních oprav nebo úprav perem nejednou se v rukopise R vyskytují zásahy tužkou, a to jednak opravy interpunkční a pravopisné, na př. v básních *Poutníci* (anděly m. anděle)

a *Ze soboty na neděli* (zesmutněli m. sesmutněli), jednak úpravy stylistické, na př. v básni *Host do domu* (povedou m. povede), i věcné, na př. v básni *Zamilovaný* (oddaně m. odevzdaně). Všechny takové zásahy jsou dílem redaktora knižnice, Jana Vrby, ale Wolker je přijal, ba zpravidla je dodatečně vypsál perem. Ostatně Jan Vrba sám nám o tom dne 3. července 1952 napsal: »V zadaných rukopisech Wolkerových jsem několikrát tužkou upozornil autora na věci, které jsem považoval za nedopatření — a to, když jsem mu posílal po vysázení rukopis s obtahem sazby ke korektuře — a v přiloženém dopisu jsem obvyčejně svá upozornění vysvětlil. Bylo tomu tak i v rukopisu *Hosta do domu* — avšak poslední rukou byl při vydání text, jak jej nařídil svou korekturou autor.«

Vedle rukopisné předlohy pro knižní sazbu se dochovaly ke všem básním sbírky *Host do domu* (s výjimkou básně *K svátku mé milé*) i k veršům *V parku před polednem* a k skladbě *Svatý Kopeček* ranější rukopisy perem v autorových obvyklých sešitech, kde se ovšem jejich pořadí řídí časovou posloupností jejich vzniku. Je to především sešit č. 31 (*S* 31) v tuhých žlutočerných deskách, označený ve štítku údajem *Od léta 1919 — do léta 1920*: má 150 stránek (autor tam psal i na sudých), zahrnuje Wolkrovu lyrickou žeň od 23. června 1919 do 7. června příštího roku a básně ze sbírky *Host do domu* se tam začínají teprve na str. 127 verši *Zmenšování*, které se potom — s novým názvem *Pokora* — staly též úvodním číslem Wolkrovy knižní prvotiny. V rukopisech bývají autorovy opravy nebo úpravy vyznačeny jednak perem, jednak tužkou, obvyčejnou i barevnou, z nichž tyto poslední je třeba zde i jinde lišit od oprav (zpravidla pravopisných) nebo úprav (podle potomního knižního textu), kterými do těchto sešitů zasahoval pořadatel básnickovy rukopisné pozůstalosti, profesor Jan Kamenář, někdejší Wolkrův učitel češtiny na prostějovském gymnasiu. A ještě v dalších třech sešitech se naleznou rukopisy básní z *Hosta do domu*: sešit č. 34 (*S* 34), rovněž v žlutočerných tuhých deskách, má 108 stran a obsahuje verše z doby vymezené ve štítku daty *16. VI. 1920 — 3. X. 1920*; sešit č. 35 (*S* 35) v modročerných tuhých deskách, nadepsaný ve štítku *Od podzímku 1920 do února 1921*, má jen 62 stran a Wolker do něho ukládal své verše od 16. října 1920 do 5. února příštího roku; konečně sešit č. 39 (*S* 39) v tuhých modrofiialových deskách, o 172 stranách (ale posledních 7 je nepopsáno), ve štítku s údajem *Od března 1921 — do ledna 1922* (přesněji od 14. března 1921 do 17. ledna 1922), přináší — na prvních 45 stránkách — už jen dvě pozdní básně z původního pořadu *Hosta*

do domu (jsou datovány dnem 14. a 15. března 1921) spolu se skladbou *Svatý Kopeček* a verši *V parku před polednem*. V *S* 34, 35, 39 psal autor jenom na lichých stránkách, kdežto na sudých nejednou zaznamenával opravy nebo doplňky k původnímu rukopisu na sousední liché stránce, někdy též jeho novou versi, a to perem i tužkou, jimiž ovšem vyznačoval opravy i v rukopisném znění původním.

Kromě rukopisné předlohy pro sazbu sbírky a rukopisů v těchto sešitech se k básním Hosta do domu jen výjimkou dochovaly rukopisy v básnickově korespondenci s přáteli a několik konceptů: ty i ony uvádíme v dalších podrobných poznámkách.

Str. 11 *Pokora*. Kmen IV, č. 21 (5. srpna 1920), str. 241 (*K*); rukopisy *R*, list 2, a *S* 31, str. 127: 5. *V*. 1920, s názvem *Zmenšování*. — 2 nejmenší *K*; 5 *Zašeptám*, — až se obejmú s ním: *S*; 8 <jak kapička> kapičkou *S*; 9 aby nespadlo!" *K*; v *S* *přípsán tužkou*.

Str. 12 *Žebráci*. Právo lidu ze dne 27. června 1920, příloha Dělnická besídka, str. 1 (*PL*); rukopisy *R*, l 3—4, a *S* 31, str. 139—141: 20. *V*. 1920. — 1 jedenkrát *PL*; 3 na seně; *S*; 4 z červnových polí; *PL*, *S*; 19 <dětský> chlapecký smích, *S*; 23 že On chodí *PL*; koutených růží; 9/10 syt, | vážně *PL*; 14 viděl, *PL* | viděl *Kn*, *R*, *S*; 16 v *PL* *nezačíná nová strofa*; 17 *Dvěře PL*; 18 bez límců, knih, *PL* | <s> z polí, *S*; *mezi 8 a 9 v PL verš*: koutenou vázičku 24 vím, že se brzy s ním shledám, *PL*, *S*; 27 na nároží, *S*; 28 nad hlavou: *PL*; 29 v *S* *nezačíná nová strofa*; 29/30 boží. | *Otevřte PL* | boží, — | *otevřte S*.

Str. 14 *Svatodušní svátky*. Rukopisy *R*, jeden list (ve *WS*, fotografie v knize Jana Kühndla, *Wolkrovou síní*, Praha 1949), a *S* 31, str. 143—144: 25. *V*. 1920, — 3 *Ve svatodušní svátky R*, *S*; 7 jako *R*; 8 už; *R*, *S*; 17/18 úsměv. | *Ale S*; 18—21 v *S* *nejprve jen*:

*Ale <matičce> mamince doma všeho krásného bude líto
a srdce dětinské zůstane nezalito.*

Místo toho pak tužkou:

*Ale ony přejely, nevzaly,
neřekly nic*

a zůstal jen svět v okovech černých kolejnic.

Upraveno (tužkou v tužce):

Ale ony přejely, nevzaly,
neřekly nic,
za sebou nechaly
jen svět v okovech černých kolejnic.

Str. 15 *Kamna*. Rukopisy *R*, 1 5, a *S* 34, str. 99: 16. IX. 1920. —
1—4 v *S* tužkou na str. 98, kdežto původně na str. 99:

Myslím, že všechna poledne
by mohla být květnově tichá a slavná,
kdyby na světě všechna kamna
mohla být jako louky na jaře.

14 vonící. *R*, *S*.

Str. 16 *Poštovní schránka*. Kmen IV, č. 28 (23. září 1920), str. 325
(*K*); rukopisy *R*, jeden list (ve *WS*), a *S* 34, str. 93: 7. IX. 1920,
 $\frac{1}{2}$ 1 v noci. — 6 ze dvou stran, *R*, *K*, *S*] se dvou stran, *Kn*; 7 z jed-
né smutná a z druhé *R*, *K*, *S*] s jedné smutná a s druhé *Kn*; 11 —
tam, kde jsou srdce *R*, *K*, *S* (*tam bez úvodní pomlčky*); 12 červené,
K] červené *Kn*, *R*, *S*; 13—16 v *S* na str. 92, kdežto původně na str.
93 jen:

které se jimi rozkvetou
buď smutně, nebo vesele.

14 v *K* a *S* nezačíná nová strofa.

Str. 17 *Žně*. Cesta III (1920—1921), č. 17, str. 245 (*C*); rukopisy
R, 1 6, a *S* 34, str. 43 a 45: *Sv. Kopeček* (mezi *Žákem* z 22. července
a *Bílými dveřmi*... z 1. srpna 1920). — 16 velká, *C*, *S*; 18 dva verše:
a jen cítím, | že jsem: *C*; 18 a 19 v *S*: a jen cítím, | že jsem: klas
v řadě; 21 vykřičník ! *C*.

Str. 18 *Žák*. Cesta III (1920—1921), č. 41, str. 621, dole s poznám-
kou *Z knihy Host do domu* (*C*); rukopisy *R*, 1 7, a *S* 34, str. 41:
Sv. Kopeček 22. VII. 1920. — 6/7 hlupáku! | Zabij *C*; 11 na tebe *C*;
15/16 do náruče! | Do srdce *S*, kde 16—17 až později tužkou na str.
40. V *C* jsou 1, 5, 7, 8, 9, 12, 14—17 odsazeny doprava.

Str. 19 *K svátku mé milé*. Rkp. se nedochoval. Vítězslav Nezval
vzpomíná (*Wolker*, str. 40), že básník napsal tyto verše své milé
vskutku k svátku, když na jiný dárek zapomněl.

Str. 20 *Háj*. Kmen IV, č. 21 (5. srpna 1920), str. 241 (K); rukopisy R, l 8, a S 31, str. 142: 20. V. 1920. — 3 jak dvanáct K, S; 4 v zeleném háji v S připsáno tužkou; 7 a modlit se čistýma očima; (a vypuštěno) S.

Str. 21 *Hoj! Den I*, č. 21 (3. prosince 1920), str. 10 (D); rukopisy R, l 9, a S 35, str. 7: 19. X. 1920. — 1 Dvě trumpety zazněly D] Dvě trumpety zazpívaly S; 4 v D nová strofa; na lov, půjdu-li D; 5 musím si sebou S; 7 oči a ruce, D, S; 10 a říct: D, S; 13 <znavený,> zraněný, R; 14 a 15 jeden verš: prosím tě, rodičko Boží, tenkrát sestup se stěny D] prosím tě, tenkrát sestup se stěny, rodičko Boží, (rodičko Boží připsáno dodatečně tužkou na konec řádky) S; 17 poslechl trumpety, chrty D, S. V D vysazeno obyčejně, nikoli na střed, jen 3, 7, 10, 16 odsazeny doprava.

Str. 22 *Vzdálená milá*. Cesta III (1920—1921), č. 41, str. 621, dole s poznámkou Z knihy *Host do domu* (C); rukopisy R, l 10, a S 34, str. 57 a 59: 7. VIII. 1920, 1/2 1 s půl [noci]. — 2 všechny hvězdy] všechny hvězdy, Kn, R, C, S; 3 lenošky, — S; 12 klavíre, knihovno, stolku, S; 13 mi dlužen je C, S; 16 myslím, že <nedojdou tam,> se jim nepodaří S; 17 tam. C] tam. — S; 18 Musím si pro ni jít C] Musím <se podívat> jít S, kde nezačíná nový odstavec.

Str. 23 *Okno*. Rukopisy R, l 11—12, a S 39, str. 7 a 9: 15. III. 1921. — 1 loď,] loď Kn, R, S; 2 k břehu S; 5 chvíli S; 9 a 10 v S jeden verš; 13 s Indiány S; 14 nový světa díl, S; 16—17 v S nově na str. 8, kdežto na str. 9 škrtnuto původní znění:

ale nikde jsme nezakotvili,

předběhli jsme čas a čas nám nestačí.

21 nad starými, známými R, S; 22 vysychajícími S; 23 nejlépe uplatníš příhodu S; 26 — dáreček z cesty — S; 27 v S připsán tužkou.

Str. 24 *V parku před polednem*. Rudé právo ze dne 12. června 1921, příloha Dělnická besídka, str. 3: 21. V. 1921 (RP); rukopisy: v dopise ze Smíchova dne 1. června 1921 A. M. Píšovi (LP, str. 26), str. 3 (r), a S 39, str. 45: 21. V. v hlubošských lesích. — 1 Po zeleném trávníku S; 2 lodě r, S] lodi RP; 5/6 dítě | a mohu r, S; 6/7 rád. | Ještě S; 8 vykoupím smutek r] vykoupím bolest S; 8/9 domů, | ale r; 9/10 stromů, | pozítí, — r. V r začíná nová strofa v 5 a 10, nikoli v 12, kdežto v S je celá báseň běže strof; v grafické úpravě.

se řídíme podle obou rukopisů proti RP, kde je složitější, pravdě-
podobně nikoli podle autorových pokynů.

Str. 25 *Ukřižované srdce*. Rukopisy R, l 14, a S 35, str. 23 a 25:
14. XI. 1920, na str. 22 připsáno tužkou: *Recitováno Karenem*. —
13 Já jsem láska a kvetu S.

Str. 26 *Pokojík v hotelu*. Čas ze dne 5. června 1921, str. 5, příloha
Besedy Času, dole s poznámkou *Z knihy Host do domu (Č)*, rkp. Š
34, str. 81: 29. VIII. 1920, ráno o 1. hod., s názvem *Pokoj v hotelu*. —
4 a 5 v S *chybějí*; 6 je jako ta stará panna, S; 7 co mnoho viděla,
nemilovala, nebyla milována, S; *mezi 7 a 8 verš*: ustydla a zšedivěla.
S; 10 a <dlouho marně> usedavě S; 12 z tohoto S; 14 říct S; 16
tak, jak S.

Str. 27 *Rekruti*. Kmen IV, č. 36 (18. listopadu 1920), str. 421 (K).
Rukopisy R, l 15—16, a S 35, str. 3 a 5: 16. X. [1920], *Praha-Smí-
chov*; krom toho koncept k veršům 24—32 (r), psaný tužkou po
jedné straně lístku vytrženého z bloku (13×15, v majetku dr. Jiřího
Škracha v Prostějově), jehož druhou stranu básník popsal výpisky —
rovněž tužkou — k svému právníckému studiu. — 3 my, chlapi
dvacetiletí, K; 5 kasárna K, S; 6 *dva verše*: s rozbitými okny, | zídkou
studenou, K | s rozbitými okny, se zídkou studenou, S; 7 v S *při-
psán tužkou na str. 2*; 10 rakvičky — K; 11 jmena S; 15 krásných,
skleněných K; 16 láska, s mamincinými rukama. S; 17 *dva verše*:
Děvčátka smutná, | nechoďte za námi, K; 18 *dva verše*: to není
pohřeb, | my se zas vrátíme K; 19/20 hvězdami, | my, K | hvěz-
dami, | my S; 20 vojáci, K; 22 přinesem ze svých ran červenou kytici,
K | přineseme vám ze svých ran červenou kytici, S; 23 červenou
kytici, K | červenou kytici, — S; krváci, S; 24 v K *začíná nová
strofa*; 24—29 v S *nově tužkou na str. 4, kdežto na str. 5 původní
znění až do konce básně*:

abyste nás vzaly do svých rukou jak do bílých postelí,
abyste, milé, věděly,
kde je naše tělo otevřené,
kam je třeba rty položit,
aby se v nás mohl <narodit> počítí nový život,
nový život — dítě růžové.

24 Vezměte nás do rukou, do bílých postelí, K | Vemte nás do rukou,
do bílých postelí, S, r; 25 abyste, milenky, věděly, K; 27 pro vaše

rty ranami otevřelo, K] pro vaše rty otevřelo, S, r; 28—29 napsal autor v r původně jako jeden verš: abyste do něho přišly té noci svatební, pak jej škrtil a na další řádku napsal a rovněž škrtil: v té noci svatební; 31 pod srdcem K. Poslední strofa má v r toto znění:

Dříve než se rozední,
počneme s duchem svatým a láskou vaší
pod srdcem nový dobytý život,
děťátko růžové.

V R ji básník napsal původně takto:

Dříve než se rozední
počneme s duchem svatým a láskou vaší
<pod svým srdcem nový, dobytý život,
děťátko růžové.>
pod svým srdcem radostné pachole, —
nový dobytý život.

Shodně je tomu v S; kde tento konec básně je rovněž napsán tužkou na str. 4 (viz poznámku k veršům 24—29); jen ve druhém z citovaných veršů je láskou boží, ve třetím a pátém pod srdcem. Druhé znění posledních dvou veršů je tam dodatečně vyznačeno těsnopisně perem v tužce.

Str. 29 Dláždění. Kmen IV, č. 41 (6. ledna 1921), str. 481 (K); rukopisy R, l 17—18, a S 35, str. 33 a 35: Prostějov 15. XII. [1920], o 1 hod. ráno. — 3 poděsilo střechy prapory tisíci K; 7—11 v S nově tužkou na str. 32, kdežto na str. 33 je kratší původní znění:

roste a roste jako každé poctivé semeno,
které je lidmi klečícími
ze srdce do země vloženo.

8 jako semeno K, S; 11 bylo ze srdce K, S; 14/15 odlétaly. | Domy R, S; 15 Domy <neměly se o co opřít> ruce zvedly, vzdaly se S; 16 tramvaje <zas> na náměstích S; 18/19 <zůstaly> umřely v popeli. | Nezůstal S; 20 vše K, S; 21 v K není nová strofa; dlaždičů, K; 22 pod svou vlastní prací pochované, K] pod kamennou kryptou pochované S; 23 vztýčily K] vztyčily S; 24—27 v K a S jsou jen tyto dva verše:

a šeptem se modlily
jako obilí.

Str. 30 Ze soboty na neděli. Cesta III (1920—1921), č. 34, str. 512 (C); rukopisy R, l 19—20, a S 35, str. 43 a 45 (mezi básní Koledy

z 26. XII. 1920 a básní *Zamilovaný* z 3. I. 1921). — 6 o týdenní klopotě. *S*; 7 *S* pokračuje odlišně od *Kn*, *R* i *C*:

Dnes vidí všechno trojitě
a proto je vše třikrát těžší,
ani sám Pánbu je nepotěší
ve třech osobách.
Zpívají <hrubé písničky> hrubou písničku
o štěstí a lásce
a jejich písnička kamenná
rozbíjí okna zavřená.

V den výplaty
peníze má, i kdo není bohatý.
Měsíc je jako panna bílý,
opilí se životem neopili,
oni jen zapili rumem a slivovicí
<svůj> život svůj — chorobu žaludeční
a srdce vyvrhli na ulici,
které jako <červené výstražné znamení> červená
výstražná svítlna
<v těle volalo nesměle.> varovalo v těle tíše a nesměle.

A přece:

<Zítřa> ráno bude neděle.

Verše 3—5 od konce napsal autor v S nově na str. 44:

a srdce vyvrhli na ulici,
červenou výstražnou lampičku,
která plakala nesměle.

A tužkou upravil na toto znění:

a srdce červenou výstražnou lampičku,
která plakala nesměle,
vyvrhli tady na ulici.

10 okna zavřená. C; místo 16—17 jsou v C verše:

a srdce
výstražnou lampičku
červeným petrolejem blikající
vyvrhli tady na ulici,
a pod ni si ulehli sami
do černé, hluboké jámy.

19 sesmutněli. C a pův. R; 20 Opilé oči vidí vše trojitě, C; 21 což tělo

pranic C; 22 protože je všechno C a pův. R; 23 Proto tou dobou v smutných tmách C; 24 ve třech osobách. C; 25 a 26 Ve jménu C; 27 dva verše: A ve jménu Ducha svatého | tiše je pohladí po čele C.

Str. 31 *Vězeň*. Den I, č. 27 (24. ledna 1921), str. 3 (D); rukopisy R, l 21—22, a S 35, str. 51 a 53: 18. I. 1921, Praha. *Recitováno Kadlecem v Pisku*. V D, pravděpodobně tentokrát ranějším než S, jen datum a bez dedikace. — 2/3 proboden. | Krev D; 6 sedum S; 7 To je D; 10 a mým kamarádem zavřeným S] a mým kamarádem, kterého zamkli D; 11 protože měl D; 13/14/15 tu. | Šalebno je tu. | Úzkostno D; 17 jak ranění vojáci D; 18 ten lazaret je jako přepadená světnička doma (jako *vypuštěno*) R, S] ten lazaret je jako přepadená světnička u nás doma D; 19/20 těle, | maminky D; 20 ve svého Syna a Krista Spasitele, D; 21 rozdat. R, S; 24 sám, jako semeno v zemi. R] sám, jako semeno zamčené v zemi. S. *V Kn a S sázeno a psáno na střed, v D obyčejně.*

Str. 32 *Návrat*. Pramen II, č. 2 (10. února 1921), str. 62 (P); rukopisy R, l 23—24, a S 35, str. 17, 19 a 21: 11. XI. 1920 o 1. hod. s *půlnoci*. — 4 v barech a kabaretech u vína (a kabaretech *vypuštěno*) S; 5 kolik poslinali růžových děvčátek S; 6 v S *chybí*; 7 noci, S; básník psal redaktorovi *Pramene*, Janu Vrbovi, dne 20. ledna 1921 z Prahy: »Před ani po verši této noci nedělám schválně čárky, neboť spojuji jím verš předcházející právě tak jako následující, klada v čelo básně dlouhou smutnou a šedivou větu, jako je beznaděj návratů, které se nemají k čemu vracet.«; 11 mlha a <vichr a> mráz a vichřice S; 14 k ráji S; 21 <Sen> Nad <postýlkou> postelí S; 30 jest již souzeno, abych <byl nešťasten,> smuten byl, S; 31 protože myslím-li S; 32 jimž v <pochybách> mlhavém bloudivění S; 33 a 34 v P *jeden verš*; v S *zněl konec básně původně*:
musím si vzpomenout i oněch, kterým se nezjevil.

Ale autor jej na str. 20 napsal nově

musím si vzpomenout i oněch, kteří jej neviděli,
protože očima večeri zaplatili.

Str. 34 *Zamilovaný*. Pramen II, č. 2 (10. února 1921), str. 61 (P), rukopisy R, l 25—26, a S 35, str. 47 a 49: 3. I. 1921. — 8 sám, S; 11 slovo S; 12 bych položil, ženo, ti P, S; 13/14 prostě a odevzdaně, | tak, P] prostě a odevzdaně | tak, S a *pův*. R; 17/18 byla. | Dívala se S; 20 skříně,] skříně *Kn, R, P, S*.

Str. 35 *Nemocná milá*. Lumír XLVIII, č. 7—8 (27. července 1921), str. 218 (L); rukopisy R, l 27, a S 39, str. 3 a 5: 14. III. 1921, *Prostějov*. — 5 <obtížili> zatížili R; 9 <nalezne> navštíví S; 10 sedne a klobouk složí R, L, S; 13 rozstonala, L; 14 <průhledné> průsvitné R; 16/17 nejvíce, | ale L; 18 ani jednoho hladového S. V L a S sázeno a psáno na střed.

Str. 36 *Básníku, odejdi!* Kmen IV, č. 21 (5. srpna 1920), str. 241 (K); rukopisy R, l 28, a S 31, str. 149: 7. VI. 1920. — 2 vše, — R, K, S] vše — Kn; 3 a přeorej ten lán S; 6 jemuž by chyběli K.

Str. 37 *Host do domu*. Kmen IV, č. 51 (17. března 1921), str. 601 (K); rukopisy R, l 30—31, a S 35, str. 59 a 61: 5. II. 1921, dole autorova poznámka tužkou *Změněno*; stało se to tak podstatně, že se toto původní znění sluší pokládat za výtvar samostatný (viz str. 96). — 2 z kamenné sednice. K; 3 Radovali jsme se oba velice, K; 6 těžká jako bochník nerozkrojený K; 7 slavná jako bochník nerozkrojený. K; 11 na pouť k Svatému Světu. K; 12 Cestu už docela dobře K; 15 dobře nás <povede> povedou R] nás povedou K; od modrého měsíce, K; 16 protože na všech stranách se narodila K; 19 rostou květiny, K; 24 nasytiti, — R] nasytiti — Kn] nasytiti, K; 26 v Kn rozhraní stránky, v R a K není nová strofa; Do prázdných talířů své oči K; 27 z krve a ze sazí básničku postavíme, K; 28 básničku, K; svíci R, K; 29 bílou, svítící, potěšující R, K; 31—34 v K jeden verš; 33 dveře R, K] dvěře Kn; 35/36 do domu, — | — a R] do domu | a K.

Str. 39 *Poutníci*. Den I, č. 18 (20. listopadu 1920), str. 1, s poznámkou dole: *Z knihy Očista (D)*; rukopisy R, l 32, a S 34, str. 49 a 51: 3. VIII. 1920, *i s půlnoci*. — 1 cesta — D, S; 3 stužku S; 11 Svět je jenom chodník v poli. S. Mezi 11 a 12 jsou v S verše:

Kolem něho nebe zraje.

Od prvního máje

každý už se těší na červenec.

Kolem nebe <si je pěkně vedu> se jde pěkně.

12 nebe to je D] Nebe to je S; 15 v S není nová strofa; 16 anděle D, S a pův. R.

Str. 40 *Smrt*. Lidové noviny ze dne 31. srpna 1920, odpol. vydání, str. 1 (LN); rukopisy R, l 33—34, a S 34, str. 53 a 55: *Prostějov*

2. VIII. [1920] odp. — 2 na rozcestí v poli. LN, S; 12/13 z mléka. |
Srdce S; 16 v S *nezačíná nová strofa*; 16—23 v S *nově napsány*
na str. 54, *kdežto na str. 55 původní znění (až do konce)*:

Potom — to už ani ve snu není,
to je spíše probuzení, —
nad tebou a křížovatkou
políbí se
muž a žena.

Maminčin prs <na ústa tě políbí>
obejme a poví,
že jsi skoro jako nový,
teď že se ti poštěstí
cestu najít v rozcestí.

19 v R *rozhraní stránky, v LN ani v S není nová strofa*; 21/22
žena... | ...to LN; 22 v LN *není strofa*.

Str. 41 *Noční dešť*. Čas ze dne 5. června 1921, str. 5, příloha Be-
sedy Času, dole s poznámkou *Z knihy Host do domu (Č)*; rukopisy
S 34, str. 95 a 97: 10. IX. 1920, s názvem *Dešť v noci*, a koncept
veršů 1—8 bez nadpisu, psaný tužkou (r) po jedné straně lístku vy-
trženého z bloku (13×15, v majetku Emy Navrátilové v Nezvěstí-
cích). — 1 dešť nenadálý r; 2 bezútěšně zatřese r; 3 a tu tři pout-
níci r; 4 co městem chodí a rádi by si povídali r; 6 se schovají do
dveří prvního domu r; 9 <tam> tak S; 10 musejí S; 13 jen: ale
jeden S; 14 a možná že S] a možná, že Kn, Č; 18 <třeba bydlí>
může bydlet S; 22 <si hověli> se poměli S; 25 v S *začíná nový*
odstavec; 26 možná, že S; 28 protože dlouho už S; 30 aby — až se
dveře otevrou —] aby, — až se dveře otevrou, — Kn] aby, až se
dveře otevrou — Č.

Str. 42 *Na svatého Mikuláše*. Kmen IV, č. 41 (6. ledna 1921),
str. 481 (K); rukopisy R, jeden list (v majetku MUDra Jaroslava
Veselského na Kladně), a S 35, str. 29 a 31: *Na Mikuláše, — ve*
vlaků [1920]. — 1/2 Mikuláše | a já] Mikuláše, | a já Kn] Miku-
láše, | já K, S a pův. R; 3 kaše, K] kaše Kn, R, S; 5 na noviny,
hotely a velkoměstskou ulici K; 6 v tom šedivém kupé S (tom *vy-*
puštěno); 7/8 kteří srdci svému jedinému | odjíždějí — přijíždějí.
K; 10/11 za oknem, | a tak se modlím: Pane Mikuláši, K; 11/12
přijdi také sem | navštívit tyto neklidné děti R] přijďte také sem, |

navštívit neklidné děti *K*] přijďte také sem | navštívit tyto neklidné děti *S*; 12/13 na jejich pouti, | oni *K*] na <své> jejich pouti. | Oni *S* a pův. *R*; 15 Dejte jim slova *K*, *S*; 15/16 potěchy, | laskavě vložte jablka a zlaté ořechy *K*] potěchy | a laskavě vložte červená jablka a zlaté ořechy *S*; 17 do tohoto vlaku na trati Praha-Bohumín *K*; 18 světa! *K*.

Str. 43 *Koledy*. Orfeus I, č. 3 (březen 1921), str. 65 (*O*); rukopisy *R*, l 35—36, a *S* 35, str. 39 a 41: *Na Štěpána 1920, Prostějov*. — 7 a rozhodiv *O*] a rozhodil *S*; 8 tu, *O*; 9 narozený. *O*; 10 v *O* *chybí*; 12 tak ho dýcháním zahřívají, *O*] tak ho dýcháním zahřívají *S*; 13 s jedné *S*; 14 s druhé *S*; 16 přinesls *O*, *S*; 18 ale to jsou nejvděčnější *O*] to jsou nejvděčnější *S*; 20 pokrmu na černé míse přineseného, *O*] pokrmu na černé míse přinešeného, *S*; 21 nejbliž *O*; *počínajíc 22, sněl konec básně v S zprvu takto*:

zatím co mlha, bláto a sníh
zpívají, zpívají o nebesích.

Str. 44 *Věci*. Kmen IV, č. 41 (6. ledna 1921), str. 481 (*K*), rukopisy *R*, jeden list (v majetku dr. Jana Kühndla v Prostějově), a *S* 35, str. 37: 15. *XII. 1920*. — 1 Miluji věci, | mlčelivé soudruhy. *K*; 2 Všichni nakládají *K*; 4 žijí, dívají se *K*; 5 jako *S*; 8 první nás oslovit, *K*; 9 mlčí — čekají — mlčí — *K*; 9 a 10 v *S* *jeden verš*; 12 <Miluji> Proto miluji *S*; 13 a také miluji maminku, milou a celý svět. *K*, *S*.

Str. 45 *Hřbitov*. Pramen II, č. 2 (10. února 1921), str. 63 (*P*); rukopisy *R*, l 37—38, a *S* 34, str. 77 a 79: 26. *VIII. 1920*. — 4 nemyslím. *P*; 5 tu, *S*; 6 v *S* *původně*: napsali do stromů, do květů | znamení; 9 dvě lavičky pro milence *R*, *P*] dvě lavičky pro milé *S*; 15 třemi čtyřmi *R*, *P*, *S*] třemi, čtyřmi *Kn*; 18 slzy, — *S*] slzy — *Kn*, *R*, *P*; 21 chodívám někdy *S*; 23 smrti, *S*. *V P* a *S* *není sázeno ani psáno na střed*.

Str. 46 *Dnešek*. Orfeus I, č. 3 (březen 1921), str. 67 (*O*), rkp. *S* 34, str. 105: 2. *X. 1920*, o 1 h. s *půlnoci*. — 3 jak velká bolest, jak velká láska — *S*; 4 — a hned nastalo *O*; 8 zůstat *S*; 10 do dále *S*; 12 *dva verše*: že pán Bůh se jim zjevil | jako člověk. *O*] že pán Bůh se jim zjevil | jako Člověk. *S*.

Str. 47 *Svatý Kopeček*. Červen IV, č. 7 (20. května 1921), str.

97—100: *Prostějov 17.—30. dubna 1921 (Če)*, rkp. S 39, str. 13—35 (jen na lichých): *Psáno 17. IV.—30. IV. na Kořečku a v Prostějově.* — 4 osada S; 7 od narození do let S; 8 zasety S; 12 věřící v sebe, aeroplán a Ježíše Krista, S; 16 chodba S; 18 vychrtlé ruce S; 19 v *Če nový odstavec*; jak dítě S; <tak> tož S; pomeranče S] pomeranče *Če*; 20 polámala, S; 27 jak těžká bolest S; 28 jsi. S; 29 v *Če nová strofa*, v *S rozhraní stránky*; 31 jako kamének S; 33 dnes budou z nich stříbrné hvězdy S; 34 chytit, —] chytit — *Če*] chytit, S; 35 — a to nejsou cesty, —] — a to nejsou cesty — *Če*] a to nejsou cesty, S; truhlice, plné S; 36 kouštíček S; 37 dnešního svatého odpoledne, S; 40 sní.k večeru, S; 41 Hle, zde Karel Šnajdr, S; 42 rámeček našemu přátelství vždy dělala S; 44 ztratil je následkem výluky, S; 45 příběhy ze života mezi ranami sekyrou S; 46 je jí zvláště zapotřeba, S; 47 tu asociací si vzpomínám, S; zapomněl S] zapomněl, *Če*; 49 v hedvábných <šatech> kornoutech S; 50 mezi nimi, S; 52 dnes však jsi radostný lovec a plaché laně jsou rány na tvém těle. S; 53 na vlastních svých slovech S; 57 bída je široké moře, však srdce jsou bezpečné přístavy, S; 62 <po vršcích> na vršky S; 66 stařence žebrající na konci města u nemocnice S; 70 druhý můj S; 71 kamnech S; 72 panímáma S; <teplou> pokojnou S; 76 nezabije syna, S; 77 odejdem S; 78 panímámo, S; 80 neospalé lidi S; 81 hle, zde je S; 87 s rukami dvacetimi, S; 88 s radostmi a smutky do sebe vpletenými, S; 89 v *S nový odstavec*; v Marientálu, S] v Marientálu, *Če*; 92 na poli S; 97 domky a jeden z nich S; 99 dle tradice dědiny S; 102 každý zachází důležitě se svojí tváří, S; 103 se změnilo, —] změnilo — *Če*] změnilo, S; <studenší> chladnější S; 105 pokácená až k potoku, S; 109 a 112 je pták S; 111/112 světa, | housle S; 112 pouštím a on S; 113 v *Če není nová strofa*; 114, 116, 118 a 120 v *S na konci veršů čárky místo pomlky*; 120 <dekadentskými> dekadentními S; 122 <mluvím> hraju S; 123 na každou mou strunu připadlo průměrně 5 S; 124 Světnice v prvním poschodí S; 125 chleba S; 126 v haluzích lip S; 128 a 129 v *S chybějí*; 131 moji přátelé ze všech stran přicházejí okusit S; 134 tyto spící dědiny, S; 136 než usnem, si na svoji milou vzpomeneme, S; 141 vystavíme. S.

Str. 55 Z OBDOBÍ HOSTA DO DOMU.

Jak už z názvu vysvítá, přináší tento oddíl našeho svazku soubor oněch dotvořených básní Jiřího Wolkra, které napsal v době Hosta

do domu, aniž je do té sbírky pojal. Kdežto první svazek posmrtné edice Díla Jiřího Wolkera (Praha 1924) podal z nich ve všech čtyřech vydáních jen skrovný výběr, vyšel jejich soubor knižně za redakce Miloslava Novotného ve druhém svazku jeho souborné edice Díla Jiřího Wolkra (Praha 1930), a to ve všech devíti vydáních, — až na první, samostatnou versi básně Host do domu, kterou knižně uveřejňujeme po prvé. Shodně s Miloslavem Novotným vymezujeme počátek období Hosta do domu datem 5. května 1920, kdy byly napsány verše *Pokora* (původně pojmenované *Zmenšování*), co do vzniku první a spolu úvodní básně Wolkrovy knižní prvotiny: je to nejistější dělítko, třebaže má mechanickou příchut, poněvadž tóny, příznačné pro Wolkrovu lyriku z dob Hosta do domu, se namnoze ozvou v jeho verších již dříve. Proto jsme také v tomto oddílu (i svazku) ponechali, na témže místě, kde se vyskytnou v básnickových rukopisech, verše *Poutník usíná*, třebaže u nich autor poznamenal, že byly napsány o něco dřív, již v půli dubna 1920. Jinak řadíme básně tohoto oddílu podle časové posloupnosti jejich vzniku, jak ji autor sám v rukopise vyznačil.

Původně snad chtěl tu onu z nich pojmout do své sbírky, do jista na př. verše *V lese* (viz úvodní poznámky k Hostu do domu, str. 223), ale při definitivní její redakci je vypustil. Sám na knižní vydání veršů do tohoto oddílu zahrnutých pak už, pokud známo, nepomýšlel, ať v jakékoli míře, přestávaje na tom, že klasobraní ze své tehdejší lyrické žně podal právě v Hostu do domu a několik jiných ukázek z ní uveřejnil hned tehdy po časopisech: v *Cestě* (C), *Prostějovském rozhledu* (PR), *Kmenu* (K), *Pramenu* (P), *Orfeu* (O), *Rudém právu* (RP) a *kladenské Svobodě* (Sv).

Rukopisy ke všem básním tohoto oddílu se dochovaly v týchž čtyřech autorových sešitech (S 31, 34, 35, 39), jež jsme už popsali (v úvodních poznámkách k Hostu do domu, str. 225) a na jejichž stránkách se v chronologickém pořadí střídají s rukopisy básní z Wolkrovy knižní prvotiny. V posledním z těch sešitů, S 39, je na str. 43 vyznačena druhá hranice tohoto jednorocního období, a to dnem 14. května 1921, datem veršů *Večer*, posledních v našem oddílu; po nich si tam — na str. 45 — napsal Wolker den nato básně *V parku před polednem*, kterou si ještě přál mít ve druhém vydání Hosta do domu, načež na další str. 47 už začíná rukopis básně *Kázání na hoře*, nejranější z druhé Wolkrovy sbírky *Těžká hodina*. Jen výjimkou se k básním tohoto oddílu dochovaly jiné rukopisy, jednak psané zřejmě pro tisk, pravděpodobně časopisecký, jednak v dopisech přátelům, a

krom toho několik průpravných náčrtů: obojí uvádíme v poznámkách k jednotlivým básním.

Pro verše, jež vyšly po časopisech, bereme jako základní text toto tištěné znění, které korigujeme rukopisem jen na těch místech, kde svémocně normalisovalo básníkův výraz nebo očividně zkomolilo znění předlohy: výslovně si na to Wolker stýskal u měsíčníku Orfeus, kde v březnu 1921 spolu s dvěma básněmi, pojatými pak do sbírky Host do domu, uveřejnil i verše *V lese*. Jinak tiskneme podle rukopisu; tam, kde se vedle rukopisu v sešitech dochoval ještě druhý, určený pro tisk nebo prostě pozdějšího data, řídíme se jím. V poznámkách k jednotlivým básním uvádíme základní text, i rukopisný, na prvním místě.

Str. 57 *Smích*. Rkp. S 31, str. 128: 5. V. 1920.

Str. 58 *Tři poutníci*. Rkp. S 31, str. 129: 7. V. 1920, *Král. obora*.

Str. 59 *Poslední květy*. Rkp. S 31, str. 130. — *Počátek další strofy, verš* V tom černém okně seděl jsem já v S škrtnut.

Str. 60 *Loučení*. Rkp. S 31, str. 131—132: 12. V. 1920. — 6/7 původně: Sekyrka krvavá stromeček zatne, | těžko je drvaři; S; 15 najít a v S *odatečně tužkou*.

Str. 61 *Vojáčku na přední stráži!* Rkp. S 31, str. 133: 12. V. 1920. — *Název*: Vojáčku, na přední stráži! S; 1 a 4 Vojáčku na přední stráži,] Vojáčku, na přední stráži, S.

Str. 62 *Deštivý den*. Rukopisy S 31, str. 134—135: 17. V. 1920, a bez nadpisu koncept tužkou na str. 54—55 v školním sešitě v černých deskách (v archivu ZW), nadepsaném na titulní stránce *Rádl: Přírodní filosofie II*; Wolker si do něho za vysokoškolských studií v Praze zapisoval universitní čtení Emanuela Rádla. — *První strofa tam zní sprvu*:

Když tak prší jako dnes
a ráno je těžké jak provlhlý plášť,
myslím si na vás, dělníci v předměstích,
na stavbách, na vysutých lešeních
z ruky do ruky si předávající červené cihly
při stavbě bílého domu,
v němž bude sucho a teplo.

Potom:

Když tak prší jako dnes
<a život je těžký jako promoklý plášť,>
na dělníky myslím v předměstích,
na jejich lešení, stavby a provlhlý smích,
na cihly červené, které jak červené květy jdou
houpavě z rukou do rukou,
aby se postavil <suchý a bělounký> dům, bílý jak
růžový keř.

Druhá strofa:

Když tak prší jako dnes
a poledne těžké je jako provlhlý plášť,
s ženami vašimi chtěl bych za vámi jít,
v uzlíčku přinést vám oběd a na očích klid.
Opodál sednout a hledět, jak jíte,
a věřit v Boha, že se dosytíte,
říci, že Mařenka dnes už je zdravá,
<a Frantík že dostal petrolej koupit>
Frantík že dostal petrolej do lampy koupit za první plat,
že budem svítit dnes večer, než půjdeme spát.

Str. 63 *Neděle*. Rkp. S 31, str. 136—137: 18. V. 1920. — 4 A modlitbičkou tiše a nesměle (tiše a *vypuštěno*) S; 12/13 děti. | Jen jeden] děti; | <v ulici> Jen jeden S; 23/24 dubové. | Nebesa] dubové. | i nebesa (i *vypuštěno*) S.

Str. 64 *Poutník usíná*. Rukopisy S 31, str. 138: *Starší, asi z polovice dubna 1920*, a bez nadpisu koncept tužkou (*r*) na předešlý kvartového sešitu, do něhož si Wolker za universitních studií v Praze zapisoval čtení F. X. Šaldy o francouzské literatuře (v archivu ZW). — 3 u kamen. *r*; 4 Krb jí strásal zlato s hlavy do ramen. *r*; 5 Ta nic se mě neptala, *r*; 6 byla možná *r*; před 7 *škrtnuty v r dva verše*:

Zítřka se první v celém městě probudím.

Nebude ještě slunce

9 Jako bych šlapal prsy *r*; 12 jen zraku *r*; a odešel s ní spát... *r*.

Str. 65 *Ukřižovaná*. Rkp. S 31, str. 145—146: 27. V. 1920. — 17 <Bůh> <Kristus> Pán Ježíš S.

Str. 66 *Očista*. Rkp. S 31, str. 147—148: *Kolem 2. VI. 1920*. — 18 <nikdy> dřív S.

Str. 67 *Prorok*. Rkp. S 34, str. 3 a 5: 16. VI., Prostějov. — 4 za všemi, za všemi,] za všemi, za všemi S.

Str. 68 *Divka*. Rkp. S 34, str. 7: 17. VI.

Str. 69 *Chlapec*. Rkp. S 34, str. 9: 18. VI. 1920. — 9—14 v S na str. 8, s autorovou poznámkou Záměna posl. sloky. Původní znění na str. 9:

Maminko, — já jsem uvěřil
v Boha a v lidi.
Veliký zázrak stal se na zemi.
Mám srdce, — a srdce mi tluče,
mám oči, — a oči mé vidí.
Živote!

Str. 70 *Pořád si na vás myslím...* Rkp. S 34, str. 11 a 13: 21. VI. 1920, $\frac{1}{2}$ s půlnoci.

Str. 71 *Léto*. Rkp. S 34, str. 15 a 17: 21. VI., 2 h. po půlnoci.

Str. 72 *V hospodě*. Rudé právo ze dne 5. června 1921, příloha Dělnická besídka, str. 3 (RP), rkp. S 34, str. 19: 27. VI. 1920. — 1 <Při bouři> Před bouří S; 2 ke kartám, S] ku kartám, RP; 3 člověka ubili, — utekli do bezpečí] člověka ubili — utekli do bezpečí RP] — člověka ubili, — utekli do bezpečí S; 5 v S *nezačíná nová strofa*; 7 v S *pův. jen*: své oči až na dno nech vrůst; 9 aby — až blesk z nebe do toho praští, S] aby, — až blesk s nebe do toho praští, RP. V S jsou 1 a 5 psány bez zarážky.

Str. 73 *Prosba*. Kmen IV, č. 21 (5. srpna 1920), str. 241 (K), rkp. S 34, str. 21: 28. VI. 1920, $\frac{1}{2}$ 1 s půl[noci], s názvem *Modlitba*. — 3 navštív ve snu, náš Pane, S; 5 — aby oni ráno se vzbudivše S; 8 okno S] okno, K.

Str. 74 *Bílé noci*. Rkp. S 34, str. 23 a 25: 29. VI. 1920, $\frac{3}{4}$ 1 s půl[noci].

Str. 75 *Děšť*. Rkp. S 34, str. 27 a 29: 13. VII. 1920. — *Název v S původně* Dešť, *tužkou* Děšť; 12 *původně*: myslels, že budou se po tobě ptát. S; 13 <někdo> <jiný> druhý S.

Str. 76 *Park*. Rkp. S 34, str. 31—33: 14. VII., 1 s půl[noci]. — 3 <Chodí sem> Chodívá S; 9 pův.: Děti a chůvy S; 11 pův.: stařenky, bábovky z písku S; 28 můžeš si mě <sebou vzít> dát S.

Str. 77 *Loučení*. Prostějovský rozhled X, č. 30 (31. července 1920), str. 4 (PR), rkp. S 34, str. 35 a 37: Sv. Kopeček 20. VII. 1920. — 6 budem s sebou mít nebe i zem] budem sebou mít nebe i zem PR] budem mít nebe a zem S; 8 že svět je jenom kulatý, S; 12 hospod; S; 14/15 a v každé je jinačí filosofie. | Svět S; 16 Strážník jej nepostrčí. PR] v S nezačíná nová strofa, a původní znění Nikdo jej nepostrčí, které autor tužkou škrtil a upravil jako v PR, pokračuje dalšími dvěma verši, rovněž škrtnutými:

ani ten, kdo odchází východní branou
na neshledanou.

Str. 78 *Večer o žních*. Rkp. S 34, str. 39: Sv. Kopeček 23. VII. 1920. — 5 schovat se pod sukně <červené> <zelené> červené S; 6 dívanky jedné; <která tam kosí a kosí> S; 7 rty má jak <červený> krvavý srp, S; 12 Ženich v něm pláče sám a sám:] Ženich <je na něm sám a sám> v něm pláče sám a sám S.

Str. 79 *Bílé dvěře* ... Rkp. S 34, str. 47: 1. VIII. 1920. — V S bez názvu.

Str. 80 *Zlý večer*. Rkp. S 34, str. 61: 10. VIII. 1920. — 14/15 v S původně: Ze srdce andělé odletěli, | vyčítavé oči měli.

Str. 81 *Oblaka*. Pramen I, č. 10 (10. října 1920), str. 442 (P), rkp. S 34, str. 63 a 65: 11. VIII. 1920, 1 s půlnoci. — 7 na své ruce, S; 11 nebeští ptáci; S; mezi 11 a 12 jsou v S tyto dva verše:

to, co je staví,
to se v nich ztrácí.

A 12—14 zní v S takto:

Poutníci malí
na pout se dali
obejmout svět.

15 v S nezačíná nová strofa; 17 taková zázračná věc, S; 22 klekli a <složili ruce.> <pomodlili se.> modlili se. S.

Str. 82 *U nás*. Rkp. S 34, str. 67 a 69: 23. VIII. 1920. — 16 kdo <věří> miluje, S.

Str. 83 *Cesta na podzim*. Rukopisy S 34, str. 71 a 73: 24. VIII. 1920, a bez nadpisu koncept tužkou (*r*) na prvních třech stránkách přeloženého archu (v archivu ZW). — 1 cesta] cesta, S; 5 ale v lukách venku (v lukách *vypuštěno*) S. V *r* první strofa na str. 1:

Přes pole jdou bílé cesty,
— země už má bílé vlasy —
kroutily se mezi městy,
tu jsou však jak tetivy v luku,
lidi střílí do dálky.

Z druhé strofy na str. 1:

A já chodím a já chodím,
podzim, ten se musí přežít

Na str. 2:

dřív byli pod mezí skřivani,
ale teď jsou tam nože.
Bože,
proč když jdu přes pole do pole

Na str. 3:

Dřív bývali pod mezí skřivani
ale teď jsou tam nože.
Bože,
tento podzim všechno brousí,
mraky na poplach vyzvání,
a proč písničky v tomto kraji
nebesa na kousky rozřezávají,

Str. 84 *Zlá ulice*. Rkp. S 34, str. 75: 25. VIII. 1920.

Str. 85 *Podzim*. Rkp. S 34, str. 83: 30. VIII. o 2 h. s *půl[noci]*, a koncept bez nadpisu (*r*), psaný tužkou po jedné straně listu pravděpodobně vytrženého z bloku (10,5×14, v majetku Františka Vlčka v Brně). — 3 *pův.*: na všechny cesty, na celý svět. *r*; nevidět *r*] nevidět, S; 5—9 v *r*:

Po polích chodím a myslím si na to,
<a mluvím-li, mluvím o tom jen.>
Vždyť <zemi to musí bolet,> země pod tím tvrdě sténá,
zlato je těžké a krev je z ran.
Každému povídám,
že <svět> zemře tíhou udušena.

5 *pův.*: se strachem S; 10 Nikdo *r*; 11 nikdo neběží *r*; 12 zaprosit

ořechy, břízy *r*; 13 *v S pův.*: Kdyby je lidé políbili, třeba by se usmířily,] *v r jen*: Ony by se třeba usmířily,; 14—16 *v S na str. 82 tužkou, kdežto původní znění na str. 83*; 14 a rázem *S pův. a r*; 15 by zase jen padalo na zem *pův. S]* by zase padalo na zem *r*; 16 lehounké, setléle listí. *pův. S]* jenom lehounké, setléle listí. *r*.

Str. 86 *Noc*. Kmen IV, č. 28 (23. září 1920), str. 325 (*K*), rkp. *S* 34, str. 85 a 87: 31. VIII.; 1 hod. *v noci*: 1 a 2 rozbiju *S*; 8 tropí, — že je *S*; 14 oh, — ta *S]* ah — ta *K*; 15 až své srdce položím s jáсотem na ni *S*; 18 <všechny> že *S*; 21 <Pěkně si lehneš> Jak do lůžka lehneš do polí *S*; 22 den. *S*; 25 až s tebe bude věnec hvězd strhávat, *S*.

Str. 87 *Odpoledne*. Rkp. *S* 34, str. 89: 3. IX. 1920. — 10 <dnem> teď *S*.

Str. 88 *Raněný*. Rukopis po jedné straně listu, zřejmě psaný pro tisk (v archivu ZW), a *S* 34, str. 91: 3. IX. 1920, večer 1/2 12. — 5 *v S není nová strofa*; 6/7 udeřit. | *Raněný S*.

Str. 89 *Věci*. Rkp. *S* 34, str. 101: 23. IX. 1920. — 4 dělníků,] dělníků *S*. *Po jedné straně listku vytrženého z bloku (13×15, v archivu ZW) básník tužkou napsal fragmentární koncept původního znění (bez nadpisu)*:

tu náhle židle, stůl a obrazy
promluví lid sk ý m hlasem
<a tak dlouho mluví, a tak dlouho mluví>
a tak dlouho mi šeptají tichounce do uší,
až přijde na práh nějaký přítel
a srdcem mi na dveře zabuší

Str. 90 *Zima*. Rukopisy *S* 34, str. 103: 23. IX. 1920, a nenadepsaný koncept tužkou na téže stránce téhož listku jako koncept předchozích veršů *Věci (r)*. — 1 dva verše: Říkám vám, že zima | není žádný stářec, *r*; 2 v kožichu a s nůši, *r*; 4 v šestém poschodí střevíčky *r*.

Str. 91 *Rostu jako bílý den...* Rkp. *S* 34, str. 107—108: 3. X. 1920 — *v neděli odpol.* — *V S bez názvu*; 9 každé ráno na čelo políbí tě *pův. v S*; 23 houkají,] houkají *S*.

Str. 92 *Nemocnice*. Cesta III (1920—1921), č. 34, str. 512 (*C*), rkp. *S* 35, str. 9 a 11: 24. X. 1920. — 4 kvetou modré lidské oči *pův. v S*;

6 v *S* nezačíná nová strofa; 6—9 jsou v *S* připsány tužkou na str. 8; 10 v *S* nezačíná nová strofa; 17 v *S* původně chybí; 18 v *S* původně: vložte jim do srdce lásku, ale 17 a 18 jsou v *S* na str. 8 nově napsány tužkou: sestupte s nebes tento smutný večer, | vložte jim na srdce svoji probodnutou ruku (probodnutou vepsáno dodatečně).

Str. 93 *Večere*. Rkp. *S* 35, str. 13 a 15: 5. XI. 1920. — 13 v krvi, poseté prvosenkami, | v krvi poseté prvosenkami *S*.

Str. 94 *V naší ulici*. Rkp. *S* 35, str. 27: 30. XI. 1920.

Str. 95 *V lese*. Orfeus I, č. 3 (březen 1921), str. 66 (*O*), rkp. *S* 35, str. 55 a 57: 31. I. 1921, s názvem *Klíč*. Popudem básně byla noční vycházka do píseckých lesů, na kterou se básník dne 27. ledna 1921 vydal s přáteli po večeru mladé poesie v Písku, na němž byly recitovány rovněž ukázky z jeho lyriky (viz *LP*, str. 114 a 117). — 4 z černého města. *S* | z červeného města. *O*; 7 se udiví, *S*; 13 černý kabát *S*; paseky, | paseky *O*, *S*; 14/15 černější; | najdeš *S*; mezi 21 a 22 vepsán v *S* tužkou verš: dalekého města; 22 periferii: *S*; 27/28 zmrtvýchvstání | s železnou ránou | zmrtvýchvstání | s železnou ránou *O* | zmrtvýchvstání, | i my s železnou ránou *S*. Tiskneme na střed podle *S*, kdežto v *O* bylo vytištěno obyčejně, pravděpodobně proto, že sazba veršů na střed tam nebývala zvykem.

Str. 96. *Host do domu*. Rkp. *S* 35, str. 59 a 61: 5. II. 1921, dole autorova poznámka tužkou *Změněno*: ono později změněné znění, odlišné de facto do té míry, že vlastně značí novou, samostatnou báseň, vyšlo jednak časopisecky, jednak ve sbírce »Host do domu« (viz str. 37). Časopisecký otisk z pozůstalosti: *Kmen* I, č. 3 (leden 1927), str. 120.

Str. 97 *Velikonoc*. Rukopisy: v dopise z Prostějova dne 28. března 1921 A. M. Píšovi, str. 1 a 3 (*r*), kde se autor zmiňuje, že chtěl tyto verše původně pojmenovat *Dopis* (*LP*, str. 18—19), a *S* 39, str. 11: *V neděli velikonoční 1921*, t. j. 27. března. — 5/6 Aleluja! | Jistě *S*; 8 novinu, *S*; 9 »Můj nejmilejší příteli, *S*. V konceptu načrtnutém tužkou do školního sešitu v modrých deskách (*S* 25, str. 38 a 39), do něhož si Wolker psal verše již z léta 1919, shoduje se první a poslední strofa s naším zněním. Původní znění druhé strofy

Oblaka bílá a čistá
po nebi běží,

bílé psaní
na stole leží.

autor škrkl a napsal ji znovu:

Bílá oblaka po nebi běží,
bílé psaní na stole leží.

Z třetí strofy autor první verš Dnes jsou svátky velikonoční škrkl
a napsal ji znovu, jen fragmentárně:

Dnes je
Syn boží umřel a z mrtvých vstal

A čtvrtá strofa v konceptu zní:

Pastýři, zpívejte aleluja.
<veselou novinu neseme vám>
Neseme vám novinu, poslouchajte.

Str. 98 *V neděli odpoledne*. Rukopis na dvou stránkách, zřejmě psaný pro tisk (v archivu ZW), a S 39, str. 37, 39 a 41: 8. *V. 1921, Smíchov*. — 3 Na nebi S; 10 a kolem toho stolu S; 25/26 třináctého. | Oblak S; 27 bílý oblak jak kostelík S.

Str. 100 *Večer*. Svoboda XXXI, č. 124 (22. října 1921), příloha Klíčení, str. 1 (*Sv*). Rkp. S 39, str. 43: 14. *V. 1921*, a dvojí nenadepsaný koncept: jednak úplný (r 1), psaný po jedné straně lístku vytrženého z bloku (10,5 × 14, v majetku Bohuslava Bezecného v Ostravě), jednak jen k veršům 1—8 (r 2) na rubu dopisní obálky (12,5 × 15,5, v archivu ZW). — 1 Smutná žena S, r 1, r 2; 2 ale smutný chlapec S, r 1, r 2; 3/4 Neproplakaná bolest <tím více se rozbolí> večer se nejvíce rozbolí | i láska, S] Neproplakaná bolest tím víc se rozbolí | i <když je to> láska, r 1] jeden verš: Zamilovaným večer láska se rozbolí, r 2; 5 a 6 sedum S, r 1, r 2; 5 lehne si mezi ně, r 2; 6 z žuly a křemene. r 2; 7 v r 1 není nový odstavec; 7—8 zní v r 2:

Okna jsou příliš malá
a oči jsou příliš veliké

10 *přv.*: které podobno bílému oblaku r 1; soumraku,] soumraku *Sv*, S, r 1; 11 oblaku,] oblaku *Sv*, S, r 1.

Str. 101 TĚŽKÁ HODINA.

Druhá kniha Jiřího Wolkra, sbírka veršů Těžká hodina, vyšla — s podtitulem *Verše 1921—1922* — pět čtvrtí roku po jeho knižní

prvotinu, v říjnu 1922, s obálkou Josefa Čapka u nakladatelů Václava Petra a Karla Tvrdého v Praze v počtu 1000 výtisků. Autor sám na její vydání nijak nespěchal, ani nevyhledával sám nakladatele, nýbrž přijal naskytnuvší se nabídku. Přípravou sbírky se obíral již od července 1922; jak přitom vážně pohlížel na její uspořádání, zdráhaje se podat jen snůšku veršů dosud napsaných, vysvítá z dopisu, kterým z Prostějova dne 25. srpna odpovídal nakladatelům na reklamaci rukopisu, omlouvaje se právnickým studiem: »Nejde totiž jen o to sbírku sestavit, ale také doplnit ji, neboť všeho všudy našel jsem jen asi 15 čísel hodných tisku... Pustím se do toho plnou parou, ale ona to není věc tak mechanická, aby tím už byla vyhrána.« Už předtím, dne 16. července, psal příteli, že sbírá básně pro »Těžkou hodinu«, ale že jich má méně, než se domníval (*LP*, str. 63), a 15. srpna, v dopise ze Svatého Kopečku, dokonce praví, že je na vázkách, zda už ji má vydati, že shledal jen dvacet básní a že se mu to zdá na knihu málo. Píše, že nemá rád »sešitkové knížky«, jaké tehdy namnoze vydávali jeho vrstevníci: »Zavánějí mi nedočkavostí a upíplanou samolibostí. Kniha nemá být tenčí krajíce chleba.« (Tamtéž, str. 66.) Nicméně 6. září píše z Prostějova Jaroslavu Seifertovi, že téhož dne posílá rukopis nakladatelům, 27. září jim oznamuje, že bude od 1. října v Praze, aby mu obtahy poslali ke korektuře na jeho tamní adresu, a dne 21. října už dostal autorské výtisky. Necelý rok nato, dne 11. srpna 1923, vyslovuje V. Petrovi v dopise z Tatranské Poljanky potěšení nad tím, že kniha jest už rozebrána.

Přinášíme ji v témže složení, v jakém vyšla po prvé za básníkovy života i potom ve všech edicích posmrtných. Většinu jejích básní uveřejnil Wolker napřed v časopisech Červen (*Če*), Země (*Z*), Čas (*Č*), Host (*H*), Most (*M*), Rudé právo (*RP*), Proletkult (*Pro*), Kmen (*K*), Tribuna (*T*) a v publikaci Sovětské Rusi čeští spisovatelé a umělci komunističtí (*SR*). Rovněž co do znění se řídíme prvním knižním vydáním (*Kn*), ač s nejednou výhradou, protože autor podle vlastního doznání (viz *LP*, str. 72) dělal jeho korekturu nepozorně, takže tam zůstalo mnoho tiskových chyb, zejména v interpunkci, ale nadto i takových, které porušují slovní znění, ba i smysl. Básník to sám zjistil, jakmile dostal autorské exempláře, a na jeho přání byl potom k výtiskům přiložen lístek s erraty, kde opravil aspoň nejhrubší tisková nedopatření (v básni *Těžká hodina*, 13: v prsou m. v prsu, obdobně v *Baladě o nenarozeném dítěti*, 92: na prsou m. na prsu, a v *Kázání na hoře*, 24: smrk m. smrt).

Kontrolujeme tedy text knižního vydání především rukopisem, jenž

byl předlohou pro knižní sazbu (R): dochoval se (bez titulního listu) na 57 listech básnickova obvyklého papíru a formátu, popsaných po jedné straně. Rukopis je opravován i upravován tužkou jedniak obyčejnou, jednak barevnou, přitom jen výjimečně červenou. Zásahy barevnou tužkou — s výjimkou červené jsou nepochybně autorovy — škrtají nebo doplňují text, mění slovosled a upravují slovní znění, doplňují interpunkci, ač ne všude, kdežto zásahy obyčejnou tužkou, jež místy vzbuzují pochybnost, zda nejsou z jiné ruky než autorovy, ale jež básník autorisoval — opravují hlavně, ač ne důsledně, pravopis, neshodné vztahné zájmeno začasté nahrazují shodným a jen výjimečně rovněž škrtají v textu. Jak vidět, leckterá chyba knižního vydání v interpunkci nebo pravopisná nedůslednost měla původ přímo v jeho rukopisné předloze. Některé odchylky, kterými se od ní liší knižní vydání v samém slovním znění, bylo by lze zajisté vysvětlit autorovou dodatečnou úpravou při korektuře obtahů, kdyby ovšem nepozornost, s jakou ji dělal, nepodněcovala k domněnce, že vznikly sazečovým nedopatřením a že je autor přehlédl. Postupujeme zpravidla tak, že tyto odchylky ponecháváme tam, kde se k nim naskytuje analogie na jiných místech knižního znění anebo kde jsou doloženy v jiných textech, časopiseckém nebo rukopisném. Právě tak ponecháváme tu onu zvláštnost autorovy mluvy, na př. kvantitu *urvát*, jež podle dvojího rukopisu zůstala i v knižním textu, pravděpodobně proto, že při jeho redakci chyběl autorovi rádce, jakého měl u sbírky *Host do domu*.

Kromě rukopisné předlohy pro sazbu sbírky se ke všem jejím básním — až na *Tvář za sklem* — také tentokrát dochovaly původní rukopisy — většinou ranější než časopisecké otisky — v básnickových pravidelných sešitech, ovšem v chronologickém pořadí podle data vzniku. Je to nejprve sešit č. 39 (S 39), který jsme už popsali úvodem v poznámkách k *Hostu do domu* (str. 225) a kde se verše ze sbírky *Těžká hodina* začínají — jak už pověděno — na str. 47 básní *Kázání na hoře* a končí na str. 161—165 básní *Sloky*. Pokračují v sešitu č. 44 (S 44), jenž má 96 stran (psáno jen na lichých) — v polotuhých černošedých deskách — a zahrnuje podle nápisu na úvodní stránce autorovu básnickou žeň *Od února 1922 — do prosince 1922*, přesněji: od 10. února do 19. prosince t. r.; sešit se začíná *Baladou o očích topičových* a chronologicky poslední básní z *Těžké hodiny* jsou tam verše *Odjezd*. Kromě vytčených už zásahů Kamenářových vyskytují se v těchto rukopisech autorovy úpravy nebo opravy tužkou i perem a na sudých stránkách občas doplňky k původnímu textu na sousední stránce liché nebo jeho přepracované znění. Konečně se také tento-

krát dochovalo — jak uvádíme v dalších poznámkách — několik jednotlivých rukopisů v básnickových dopisech přátelům a tři fragmentární koncepty se našly v pozůstalosti.

Str. 103 *Těžká hodina*. Host I, č. 1 (říjen 1921), str. 1 (H). Rukopisy: R, 1 1—2; jako přílohy (po obou stranách listu) k dopisům A. M. Píšovi ze dne 2. září 1921 ze Svatého Kopečku (r 1) a Konstantinu Bieblovi ze dne 21. srpna 1921 z Prostějova (r 2); S 39, str. 83, 85 a 87. V r 1, S, a r 2 s údajem *Sv. Kopeček 14. VIII. 1921*, v S a r 2 bez dedikace. Rukopis r 2 byl pravděpodobně psán dříve než S. V prvním dopise Wolker psal, že se touto *»velesmutnou básničkou«* (viz LP, str. 43) vykoupil z krise, jejíž podstatu charakterisoval v druhém dopise, Konstantinu Bieblovi: *»Já zatím se sebou velmi trápím. Na Kopečku, v zelené samotě, bylo mnoho bojování, Neboť, vidíte, stalo se to, co napsal Hora. Strhávám iluze, abych mohl básnit život. Posílám Vám o tom básničku...«* Zmínkou o Horovi míní Wolker posudek Josefa Hory o knize *»Host do domu«* (v Rudém právu ze dne 7. srpna 1921, v příloze Dělnická besídka, str. 4, s názvem *Knihy veršů*). — 5 který bys všem lidem a milé dal H, r 1, S] který bys všem lidem jak milé dal r 2; 6 mužské srdce r 1, r 2; 8 alespoň stála H, r 1, S; 11 Růžové srdce H, r 1, S, r 2; je v rakvi H, r 1, S, r 2 a pův. i R; 12 trpě, — r 1; 13/14 počíná, | dnes je r 1, S] počíná, — | — dnes je H; 14/15 hodina, | protože jedno srdce H, r 1, S, r 2; 15/16 nemám. | Sosláblý úzkostí, sosláblý samotou H, r 1, S; 21 <víry a tepla> světla a víry, r 2; místo 22 a 23 v r 2 tento jediný verš: dnes třikrát mi věrnější buďte, když zůstal jsem na světě sirý;; 25 srdce statečné a k sobě nesmlouvavé, H, r 1, S, r 2; mezi 25 a 26 verš: a věřte, H, r 1, S, r 2; 26 v H nová strofa; 26 a 27 věřte dnes za mne, H] věřte dnes za mě, r 1, S, r 2; 27—29 sní v r 2:

věřte dnes za mě, že postavím stavení rudé
dle obrazu jeho
spravedlivého.

30 Já srdce ještě nemám, r 2; 32 — proto r 2. V H sázeno obyčejně, nikoli na střed.

Str. 105 *Balada o nenarozeném dítěti*. Červen IV, č. 20 (15. září 1921), str. 269—270, s mylným názvem *Balada o dítěti, které se mělo naroditi (Če)*; rukopisy: R, 1 3—8, a S 39, str. 57—73 (jen na lichých): 9.—10. VII. 1921, Prostějov, s názvem *Balada o dítěti, které*

se nesmělo narodit. Právě tak se báseň jmenovala v rukopise, poslaném do Června, kde si autor změnu názvu vysvětloval tiskovou chybou (viz *LP*, str. 35 a 49). Konstantinu Bieblovi psal z Prostějova v září 1921, že v sobě nosil tuto baladu půl roku, ale že ji pak napsal za dvě hodiny a potom bez nejmenších oprav poslal St. K. Neumannovi pro Červen: lituje toho, protože by ji nyní »stáhl a sevřel«. — 9 ruce, oči, prsa, ústa a boky. *Če*; 16 neshořely *Če*] nezhořely, *S*; 20 Po cestě šli a večer už byl, *Če a pův. R*] Po cestě šli a už večer byl, *S*; 21/23 neprosil; | i <chudí> mladí se smějí milovat, | i chudí se smějí milovat, *R*] neprosil, | i chudí se smějí milovat, | i mladí se smějí milovat, *Če*] neprosil, | i chudí smějí milovat, | i mladí smějí milovat, *S*; 24/25 narodil, | za město šli a <už> večer už byl. *R*] narodil. | Po cestě šli a večer už byl. *Če*] narodil, | po cestě šli a už večer byl. *S*; 28 ale nakonec se přece *Če*] posléze se ale přece *S*; 29 »Proč *Če*; 32 života?« *Če*; 35 v *Če začíná nová strofa*; »Rozřízl *Če*; 37 bílého!« *Če*; 39/40 k posteli. | Když *Če, S*; 40 v *Če a S začíná nová strofa*; nehřejí; *Če*; 46 nad městem visící *Če, S*; 47 třikrát has. *Če, S a pův. R*; 52 která by se ráda narodila. *Če, S*; 56 lidská hlava *Če, S a pův. R*; 59 Tiší byli a bledí byli, *Če, S*; 60 k lásce a zabítí <je potřebí> sbírali *S*; 62 srdce — *Če*] srdce, — *S*; 63 a ostatních lidských srdcí *Če, S*; 65 zpíti jen červeným rtům. *Če*] zpíti jen zahořklým rtům. *S*; 68/69 z nich, | — ni naše] z nich | — ni naše *Kn, R*] z nich; | — i naše *Če*] z nich | — i naše *S*; 70/71 hřích, | to je bída.« *Če*] hřích, — | — to je jen bída.« *S*; 75 milenci oba. *Če*; 81 pohledem kosým *S*; 84 ruce z jodu a karbolu *Če, S*; 88 prsty jí <bubnoval na prsa> na prsa bubnoval *S*; 93/94 Teď zakřičel naposled. | Teď zhas. *Če*] Teď naposled zakřičel ještě | a zhas. *S*; 95 A on *Če, S*; stál, *Če, S*] stál *Kn, R*; 96/97 stál, | však jeho oči jej zradily a nezůstaly *Če*] stál. | Však jeho oči jej zradily a nestály *S*; 99/100 pohřebním. | Kola *Če, S*; 103 »Podej mi, člověče, ruku, *Če*; 104/105 dolů, | už *Če, S*; 105 statečná žena a budu *Če*; 107 mi v kapse *Če, S*; eunolu *Če, S*; mezi 107 a 108 jsou v *Če a S verše*:

a nic víc
na celém světě,

112 stojí jako dvě svíčky,] stojí, jako dvě svíčky *Kn, R*] stojí jako dvě voskové svíčky, *Če, S*; 115/116 jinačí, | i žena pláče, *Če a pův. S*] jinačí, — | a žena pláče, *S*.

Str. 110 *Slepi muzikanti*. Země II, č. 10—11 (25. srpna 1921),

str. 285 (Z). Rukopisy: R, 1 9—10, po obou stranách listu jako příloha k dopisu A. M. Pišovi ze dne 1. července 1921 z Prostějova (r) a S 39, str. 53 a 55. V S dole údaj 25. VI. 1921, Smíchov, v Z a r jen datum. — 5 Na kamenných dvorcích města, r; 6 u plotků vesničky, Z, r, S; 18/19 víc, | aby z té velké krásy Z, r] víc, | to aby z té veliké krásy S; 22 dva slepí žebráci, Z, r, S; 23 a 24 v S jsou z původního znění, shodného s Kn, R a s tím, které přinášíme, upraveny tužkou takto:

sto očí lidem vyhráli,
po krejcaru dostali.

Str. 111 Čepobití. Sborník Sovětské Rusi čeští spisovatelé a umělci komunističtí 1921, str. 26 (SR). Rukopisy: R, 1 11—12; rukopis poslaný Josefu Horoví (v majetku Zdeny Horové v Praze) pro Rudé právo (r), odkud jej však Wolker odvolal, aby mohl vyhověti žádosti St. K. Neumanna o příspěvek do sborníku Sovětské Rusi, kam však zřejmě poslal jiný rukopis básně; S 39, str. 75—81 (jen na lichých): 2. VIII. 1921. — 2 v kasárně za městem, SR, r, S; 7 zatím co za okny, na černé ulici, SR] zatím co za oknem na černé ulici r, S; 8 pod zeleným měsícem krvácí SR; 9 zelený měsíc a zamilování vojáci, r] <zamilování vojáci> zelený měsíc a zamilování vojáci S; 10 do srdce střelení plechovou polnicí, SR, r, S a pův. R; 11 ranění rozkazem r; 16 prsů nebo ve zraku SR; 19 Na dvoře kasárny za městem r] Na dvoře kasárny S; 19—23 znění vcelku shodné s Kn, R a s tím, které přinášíme, je v S tužkou nově napsáno na str. 76, kdežto na str. 77 je znění původní:

Na dvoře kasárny
čtyři trubači stojí,
všechny muže volají k boji,
i já od tvých prsou a očí musím odejíti

21 k boji, SR, r; 22 já také r; 23 prsou S; 24 na rozkaz čepobití. r] na rozkaz <božího> čepobití. S; 25 <Odejdu> Odešel jsem R, S; 27 <vrátím> vracím S; 29 jiná jsi — i já jsem SR] <budeš> jsi jiná a i já <budu> jsem S; 31 v r nová strofa; 32 položím <jako> <co> jako <plechovou> kovovou R] přiložím jako kovovou SR; 33/34 silnici | na všechny strany, r; 36 rádi se mají S; rozloučení, R, r, S.

Str. 113 Tvář za sklem. Rudé právo ze dne 26. února 1922, příloha Dělnická besídka, str. 1 (RP); rkp. R, 1 13—14. — 1 a právě tak dále

»Belle vue« *R, RP*; 7 úsměvem, *RP*; 8 v hudbě a plyši *RP*; 10 přes tyto *R, RP*] přes ty *Kn*; 15 stalo — ne zcela náhodně — *RP*; 19 a pohledem chladným a čistým jak nůž *RP*; 22 peněženky,] peněženky *Kn, R, RP*; 23 a zůstal v nich vězeti čepelí, *RP*; mezi 25 a 26 je v *RP* a *R* (ale tam škrtnut) verš: na jednu vteřinu staly; 31 před okny byla ulice, bláto a sníh, *RP* a *pův. v R*; 32 za okny truhly a mohly *RP*.

Str. 115 *Kázání na hoře*. Červen IV, č. 18 (18. srpna 1921), str. 245 (Če); rukopisy *R*, l 15—17, a *S* 39, str. 47, 49 a 51: 9. VI. 1921, *Trenčanské Teplice*. — 2 mrtvý, Če] mrtvý *Kn, R, S*; 4 zelená, Če] zelená *Kn, R, S*; 6 veselý, Če, *S*; 8 mrtví ještě Če, *S*; 10 <svě> ostatky své *S*; za 13 následoval v *S* původně hned 19, ale pak škrtnuto a na str. 48 napsáno nynější znění; 15 že vás ulice za živa na věky Če] že vás <ulice> za živa ulice na věky *S*; 19 někde má Če; i když s sebou je] i když sebou je *Kn, R*] i když je s sebou Če] i když je sebou *S*; 22/23 nevěstka, | vrah, — *R*] nevěstka, | vrah, *Kn*] prostitutka | a vrah, Če] <prostitutka> nevěstka | a vrah, *S*; 29 čistého, — Če, *S*; 30 v <haluze> jehličí, *S*; 34 po oblacích na nebe vzestoupíte Če] <a> vzestoupíte na nebe po oblacích *S*; 35 a zapomenete svých mrtvých v údolí. Če, *S*; 37 v Če začíná nová strofa; Raději Če; 38 raději tu s námi zůstaňte, Če, *S*; 40 <ve> z vyhaslých <očích> očí <rozkvěte> vyrazte *S*; 42/43 a dubových bojovníků, | — hurrá! Če; 45 ve vsích Če, *S*.

Str. 117 *Oči*. Rudé právo ze dne 25. prosince 1921, příloha Dělnická besídka, str. 1 (*RP*); rukopisy *R*, l 18—19, a *S* 39, str. 155, 157 a 159: 19. XII. 1921, *Prostějov*. — 3 pluje, *RP*; 4 květiny, hvězdy a ptáci, města, fabriky, lidé, *RP, S*; 8/9 <co> jež pro vzdušnost nikdy neztroskotaly. | Viděl *R*] co pro vzdušnost svoji nikdy neztroskotaly, | viděl *RP*] co pro vzdušnost svoji nikdy neztroskotaly. | Viděl *S*; 10 <odlétali,> přelétali, *S*; 11 lodi *RP*; 12 <co> jež do očí šťastně vždy veplují *R*] co do očí šťastně vždy veplují *RP, S*; 13 — to bylas i ty, milenko, — lodice s bílým plachtovím; *RP* a *S* (tam bez úvodní pomlčky); 14 přišlas — a odešlas, — viděl jsem tě, *S*; 17 co marně *RP, S* a *pův. R*; 18 předměstí <a>, lidi, které bůh *S*; 19/20 ztroskotají, | znám *RP, S* (znám připsáno v *S* tuškou); 21 znám vraky, vězně *RP*] <znám> a vraky, vězně *S*; 23 dva verše: a do očí vepluly mi, | aby v nich utonuly. *RP, S*; 28 aby tam v hlubinách

kotvilo *RP*, *S*; 29—33 v *S nově* na str. 158, kdežto původní znění na str. 159:

v <strašlivé svojí> jiné a strašlivé kráse,
v té kráse, která nejsilnější je,
protože nelaská, ale nabíje
<člověče, —> všechny tvé smysly nesmělé

34 střelami z ohně *RP*, *S*. Kromě *RP* všude psáno a sázeno na střed.

Str. 119 *Jaro*. Rudé právo ze dne 23. dubna 1922, příloha Dělnická besídka, str. 1 (*RP*); rukopisy *R*, l 20—22, a *S* 44, str. 29—35 (psáno na lichých): 26.—28. III. 1922. Znění v *RP* je tentokrát ranější než v *S*. — 4 hbití, větrní *S*; 10 ulice, bláto, led, sněhových mraků rám, *S*, *RP*; 13/14 holý. | Čím *RP*; 14/15 jeden verš: čím krásnější dívka jde okolo, tím více bolí. *S*; 16 tady, *S*, *RP*; 18 dnes jsi *RP*; 20 světa, *RP*; 23 a stříbrnou pěnu, *S*, *RP*; 25/26 Zatím však stojíš | s miznotou touhou kol rozříznutých úst, *RP*; 28 a náhle poznáš, že stromem jsi s rameny rozpřaženými, *RP*; 31 zjeví se polární smutek rodných tvých krají, *S*] se zjeví polární smutek rodných krají, *RP*; 34—35 zní v *RP*:

se ocitáš v předměstských jizbách vychladlých,
spatříš statisíce srdcí

37 A poznáš, *RP*; 38 a tyto *S*, *RP*; 40 deroucích, *S*] deroucích *Kn*, *R*, *RP*; 42 v *RP* bez pomlky; 43—47 zní v *RP*:

pro jiný březen jiného bojování,
pro jiné jaro jiného milování,
jež vyroste ve květy mírné a veselé
na hrotech mečů, na stvolech z ocele.

44 jež <čeká> teprve čeká *S*; 46 a 47 tvoří v *RP* a *S* jeden verš; 48 <Ó> Jaro nebeské, vím, *R*] Ó jaro nebeské, vím, *S*] Ó jaro nebeské — vím, *RP*; 49—56 v *S nově* na str. 34, kdežto původní znění na str. 35:

letos jsi jenom podobenstvím,
na rohu ulice poznal jsem znamení tvá,
jaro 1922!

50 jako jsi bylo — a budeš vždy, *S*] jako jsi bylo — jak budeš vždy, *RP*; 51 když v člověku poroste svět, *S*, *RP*; 52 ulice *R*, *S*; 55 a 56 ó jaro roku | 1922! *S*] jeden verš: jaro 1922! *RP*.

Str. 121 *Báseň milostná*. Most I, č. 2 (listopad 1921), str. 18 (*M*); rukopisy *R*, l 23, v dopise Konstantinu Bieblovi v druhé půli září 1921,

str. 2, s názvem *Proč? (r)*, a *S* 39, str. 123 a 125: 17. IX. [1921], *Prostějov*. — 1 že v očích tvých je celý svět, *M*] že jsem jenom v tvých očích, *r*; 5 *dva verše*: ptáci zpívají | a poletují. *M*, *S*; 8 Se strašnou bolestí *r*, *S*; 9 znovu *M*, *r*, *S*; 11 objímá — *M*, *r*; 13 dnes v poledne *M*, *r*.

Str. 122 *Balada o smu*. Proletkult I, č. 2 (18. ledna 1922), str. 18—19 (*Pro*); rukopisy *R*, 1 24—29, a *S* 39, str. 125—141 (jen na lichých): *Dokončeno 2. XII. 1921 na Smíchově*. V *S* bez dedikace. V dopise z Prostějova psal Wolker dne 4. ledna 1921 Svatovi Kadlecovi, že nyní je třeba tvrdosti, že nespasí lidi jenom srdce, nýbrž hlavně vůle: »*Chtít a chtít a rvát se o to, aby svět byl tak dobrý, jako si přejeme... A proto do boje! Ne srdcem, ale kladivem a nožem. Nejen s láskou, ale i odvahou...*« Dále tam Wolker praví — zřejmě narážející na předchozí období svého vývoje, vyznačené lyrikou ze sbírky *Host do domu* —, že má právo to říkat, protože v tom, v čem teď vidí »*slabost a chybu*«, sám vězel téměř dva roky, kdežto nyní »*buduji něco jiného, co částečně i zabije předešlé*«. A ohlašuje, že ve 2. čísle Proletkultu bude jeho *Balada o smu*, kde »*chtěl jsem složit vše, co mě mučilo a oč jsem v těchto problémech bojoval*«. — 2 jménem *Pro*] jmenem *Kn*, *R*, *S*; 8 jež všecko *Pro*] co všechno *S*; 12 diktátoři, *Pro*; 12—13 v *S*:

zde úpějí vězňové, — zde velí diktátoři,
jedni jsou chudí, druzí bohatí
a všichni jsou choří.

16 umírá. *S*; 17 Jan, *Pro*; 22 aby vždy stával se tím, *Pro*, *S*; 23 pokrmem, — *Pro*, *S*] pokrmem — *Kn*, *R*; 25 a 26 Po městě chodil, | v ulicích bloudil, *Pro*, *S* (*zde jeden verš*); 28 sednici *Pro*; 30 uleh bludný Jan, *Pro*] uleh <těžce Jan> znavený Jan *S*; 34—38 v *S* *sprvu*:

Těm, kterým přes den <úsko> těžce je,
v noci srdce jak semeno puká
a roste ve vzdušné naději;
Janu té noci se rozkvetly po těle
krajiny <smutné> šťastné a veselé.

Potom nové znění tuškou na str. 128:

Sotva se oči zavřely,
srdce jak semeno puklo
a rozrostlo se mu po těle
v krajiny šťastné a veselé.

39 Neviděl paláců ani podkrovní, S; 40 žebráci, nuzní Pro; 41—44 v S:

svět nestál už z bídy a chamtivosti,
lidé byli <jak děti prostí> chlapecky prostí
a stateční jako moudří inženýři,
co staví mosty z básní a tónů

49 jat, S; 50 chtěl všechno jak svou milou Pro] chtěl tento svět jak milou S; 51—57 v S tužkou na str. 130, kdežto původní znění na str. 131:

však oči — rány nezhojené
náhle roztrhly se,
zřel šálek černé kávy, činžáků střechy lysé,
ubledlé jitro, <chlad a kamení.> skutečnost z kamení.
To krásné byl jen sen a liché mámení.

Poslední verš této verse autor upravil:

To krásné byl jen sen a
mámení.

51/52 však — běda, l oči, rány nezhojené, S; 55 se v oči probíla mu Pro, S; 57 slabostí, klamu. S; 60 předvěcírem R, S] předvěcírem Kn, Pro; 63 věší, Pro, S] věsí Kn, R; 67 jménem Pro] jmenem Kn, R, S; 71 dva verše: když večer s hvězd se utrhl a v černé město pad. Pro, S (zde z hvězd); 73 a <řekl,> povídal, S; 77 a 78 jeden verš: Jan hlavu měl svěřenou a propadlý hlas. S; 79—91 zní v S:

Dnes v noci, Marie, zdál se mi sen,
jenž <krásnému> dobrému životu byl podoben.
Když ráno se rozbřeslo — neumřel,
jak líbezný strašidlo přede mnou šel.
Vše otrávil, co jsem do rukou vzal,
i obě ruce mé, když jsem je pozvedal.
<V krajích, kde> Ti, kterým slunce nesvítí,
sny slunečné musí zabít,
sic umrou na ně sami.

Vedle na str. 134 tužkou napsáno a škrtnuto:

Dnes v noci, Marie, zdálo se mně
o spravedlivém životě lidí a země.
Však nebyl to život, — byl to sen.
Jsem jím až k smrti nemocen,
neb neumřel s námi,
jak strašidlo líbezný přede mnou šel,
otrávil všechno, nač jsem pohleděl.

Nám slunce přes den nesvítlí.
Proto sny slunečné musíme zabít,
sic bychom na ně umřeli sami.

83 přede mnou *Pro*] přede mnou, *Kn*, *R*; 85 <průsvitné,> průsvitný, *R*] průsvitné, *Pro*; 86 skrže <ně> něj *R*; 90 zabít, *Pro*; 94 Jane, *S*; 100 — ne za odměnu, — *S*; 101 *v Pro nová strofa*; *v S sprvu jen*: Nakonec ze snu vždy se probudíš, *škrtnuto a místo toho dva verše*:

Nechceš-li spát jen, ale též žít,
nakonec ze snu vždy se probudíš

A konečně tužkou po straně:

Žít-li chceš, ze snu vždy se probudíš

102 a 103 *jeden verš*: a já se probouzela na loži čtyř holých stěn, *S*; 104 ošálena: *S*; 105 muž, *S*; *mezi* 105 a 106 *škrtnut verš*: a <láskou zrazená> opuštěná žena, *S*; 110 a 111 jmenem *R*, *S*; 111/112 Jan. | Obtěžkal ruce *Pro*, *S*; 115 <tíha> tvrdost *S*; 116 tíhu jejich *Pro*; 117 vtesají do skaly, *S*; 119 zabijí *Pro*; 121 vrou, na světě *Pro*, *S*; 121/122 staví štěstí, | z fabrik *S*; 125/126 <mužové> muži kladiva a meče. | Když *S*.

Str. 127 *Sloky*. Host II, č. 1 (říjen 1922), str. 17—18 (*H*); rukopisy *R*, l 30—31, a *S* 39, str. 161, 163 a 165, s názvem *Sloky intimní*: 17. I. 22, *Prostějov*. — 8 co hořem soukromým jsi kdesi poraněn. *R*] co hořem soukromým jsi kdesi nemocen. *H*, *S*; 10 lásku i nenávisť, *S*; 12 bolestí *H*, *S*; 14 ranách smrtelných. *H*; *mezi* 14 a 15 *je v S škrtnuta strofa*:

Zde najdi cestu svou, svou hvězdu a svou zbraň,
pěst máš-li v rukou svých a ne chlapeckou dlaň,

15 tu, — *H*, *S*; 16 vítězit, — *R*] vítěziti, — *Kn*] vítězit, *H*, *S*; poražen, *S*; 17 bolest svou a nepřezvykuj ji, *H*] bolest svou — a nepřezvykuj ji, *S*; 21/22 rozletí, | neb *H*, *S*.

Str. 128 *Pohřeb*. Čas ze dne 28. srpna 1921, příloha Besedy Času, str. 1 (Č); rukopisy *R*, l 32—34, a *S* 39, str. 113—119 (psáno na lichých): 19. VIII. 1921. *Psáno v Prostějově o pohřbu. Do tohoto sešitu zanešeno až po otisknutí v Čase z 28. VIII. 1921, čís. 201*. V Č a *S* dedikace *Mamince*, jež v *R* škrtnuta. — 1 Skládalo *S*, Č; 6/7 kolem kostela, | za kostelem *S*] podél zdi kostela, | za kostelem Č; 7 a u nich *S*, Č; 11 Po dlouhé ulici *S*, Č; 13 nejvíc *R*; 14 do očí prolomilo *S*, Č; 17 neboť zde mrtvá Č; 18 na bílých stuhách *S*, Č a

pův. *v* *R*; 19 jmeny *R*, *S*; 25 už je do <sýpek> stodol *S*] je už do sýpek *Č*; 35 jak voják s bodlem a ručnicí,] jak voják s bodlem a ručnicí *Kn*, *R*, *Č*] jako voják s bodlem a ručnicí *S*; 40 Neslaď, kněže, řeč svoji *S*, *Č*; 46 Trpím-li, — *R*, *S*, *Č*] Trpím-li, *Kn*: 47/48 pochováváme. | Jen jméno pochováváme *S* (*sde* jmeno), *Č*.

Str. 130 *Muž*. Proletkult I, svazek 2, č. 4 (30) ze dne 23. srpna 1922, str. 54–55 (*Pro*). Rukopisy: *R*, 1 35–36, *S* 44, str. 65, 67 a 69: 26. VII. 1922, *Prostějov*, a koncept bez nadpisu k veršům 1–28 (*r*), psaný tužkou po jedné straně listu (v *MP*). — 2 do jeho lože *S*, *r*; 3 a dřív než *r* a *pův.* *S*; zvadlá, *S*, *r*; 4 počala *S*, *r*; 6 se sedumdesáti čtyřmi roky — sedumdesáti *R*] se sedumdesáti čtyřmi roky, sedumdesáti *S*, *r*; 10 na podlaze bezmocně ležel, — a přece ještě muž, *r*; 11 nevdychl, nezakřik, nezavola, *Pro*, *S*] nevdychl, nezakřikl, nezavola, *r*; 13 neprobudila — a nepolekala. *r*; 15/16 mrtvicí, | ráno *r*; 16 našli, — *S*, *r*; 17 a tak přece se naposled sešli, *Pro*] a tak jsme se naposled sešli, — *S*, *r*; 19 něco říci, *r*; 21 pro ptáka, co nad oblaka *R*, *Pro*, *S*; 22 a přece jsem stiskl *S*] a přece jsem stisknul *r*; 23 přelával, *Pro*, *S*, *r*; 25 abys se *Pro*, *S*, *r* a *pův.* *R*; 27 nedaly, *r*] nedaly *Kn*, *R*, *Pro*, *S*; 28 krve mé, a já *Pro*] krve mé — a já *S*] krve mé, — a já *r*; 29 poznal, kdo život *S*; 30 brala tu, — *S*; 38 Až noční vichřice *Pro*; 40 zda <zachovám sílu tu, kterou> sílu zachovám, kterou *S*; 42 do noci nesmírné, tak záhadné *Pro* a *pův.* *i R*] do noci nesmírné <a>, záhadné *S*.

Str. 132 *Fotografie*. Rudé právo ze dne 27. srpna 1922, příloha Dělnická besídka, str. 1 (*RP*); rukopisy *R*, 1 37–38, a *S* 44, str. 75, 77 a 79: 21. VIII. 1922, *Sv. Kopeček*. — 1 skříni *R*, *RP*, *S*] skříni, *Kn*; 9 Gubernie smrti stavěné *RP*; 10 mrtvolek dětských *RP*; 11 zatatě v pěstě, *RP*; 12 zemřeli, *S*; 14 <a kteří> kteří však *S*; 16 co v rakve žaludků své bratry *R*, *S*] co v rakve žaludků svých bratry *RP*; 19 přes celou Evropu se protáhlo až sem *RP*] přes celou Evropu se protáhly až sem *S*; 21 pod <bezkrevnými> prsty *S*; 23 v *RP* není nová strofa; 27 vřejte *R*, *RP*, *S*; 28 v porculán *RP*; 33 musil *RP*.

Str. 134 *Dům v noci*. Proletkult I, č. 17 (3. května 1922), str. 261 (*Pro*); rukopisy *R*, 1 39–41, a *S* 44, str. 21–27 (jen na lichých): 18. III. 1922, *Prostějov*. — 2 propadlých snům, *Pro*] propadlo černým snům, *S*; 3 oken, — *S*; ne, *Pro*] ne *Kn*, *R*, *S*; 4/5 vsazené | a za ním *S*; 6 tisknou, do očí si hledí, *S*; 8–13 v *S*:

Tenkráté za okny ostatními,
co ze tmy a zimy rostou do tmy a zimy,
lidé vstali.
Rozbitá těla v postelích zanechali,
tiše a tiše
na cestu se dali.

12 tichounce <tiše> vstali R] tiše a tiše vstali, Pro; 14—27 v S:

Nejprve zádušný uhlíř v podsklepí vstal,
zádušný uhlíř, co život prokašlal,
a za ním domovnice,
kterou muž vždycky v sobotu bije,
s švadlenkou, jež u ní bydlí
a z chorých plic brokáty sije,
pak přišel ten úředník bledý,
co v zimě ztratil svou ženu,
za ruce vedl šest dětí,
šest dětí ze suterénu,
dělníci z Ringhoferovky,
olejem pomazání,
ženy s vyschlými prsy,
bezdětná paní
a všechny ty partaje bídy a kamení,
všichni ti mrtví a ranění
v zástupu bledém, tajíce dech,
vzdušným krokem jdou po schodech
a rostou a rostou, čím stoupají výš,
celý dům v průvodu uvidíš,
a všichni po stupních černých jdou
tiše jak měsíc nad vodou.

14 a 15 Zádušný uhlíř z podsklepí, <domovnice,> | a domovnice, R]
v Pro jeden verš; 16 a 17 v Pro jeden verš; 17 bledé své líce, Pro a
přv. v R; 18 ztratil ženu, Pro; 21 bezdětné Pro; 22 všechny Pro; 23
všichni Pro; 24 v zástupu bledém, tajíce dech, S] v zástupu bledém
tajíce dech Kn, R, Pro; 36 Tu všichni, jimž bylo tak těžko S; 37
ve dvou verších: do těl milenců vstupují | s rukama sepjatýma, Pro,
S, kde do <bílých> těl; 38 do bílých těl, do teplých kaplí S; 41 ve
dvou verších: On horoucně zašeptá: | »Jak jsme tu sami!« S; 42 klín,]
klín Kn, R, Pro, S; 43 holýma, Pro] holýma Kn, R; 43—47 v S:
a vážíc rukama holýma
tu velikost <štěstí> lásky, — ty tisíce, které v něm objímá,

hořící v jednom nesmírném plameni,
zmatena z toho,
složí svou hlavu na jeho rameni,
zavzlykne štěstím:
»Jsme sami, — a je nás tak mnoho!«

44 je větší *Pro*.

Str. 136 *Setkání*. Kmen V, č. 2 (duben 1922), str. 17—18 (*K*); rukopisy *R*, 1 42—43, a *S* 44, str. 15, 17 a 19: 5. *III. 1922, Praha II.* — 6 kde na dně ulice v červených lampách plane *K*] kde na dnu ulice v červených lucernách plane *S*; 8 kavárna *Finale*. *S*; 10 víno mi přinesla, *K*; 12 vlasy *K*; 14 a na tebe, má milá, podobná byla. *R*] a na tebe, má milá, podobná byla. *Kn*] *dva verše*: a tobě, má milá, | podobná byla. *K*] a na tebe, má milá, | podobná byla. *S*; 17 tvé oči to byly, tvé ruce a řas tvých lem, *K*; 18 tos byla ty, — jen prostoupená šerem, *K*] tvá ústa <to byla,> a rty, <jen prostoupená> vše prostoupené šerem, *S*; 19 ale když tu jsi je otevřela, *S*; 20 nebyl to *K*, *S*; 23—39 *v S nově tuškou na str. 16 a 18, kdežto původní znění na str. 17 a 19*:

Člověče, ženo,
má milenko čistá,
kdo ví, zda život svůj žijeme sami,
kdo ví, zda hvězdy nad hlubinami
z bahenních kořenů nerostou?
Žiješ-li úsměv svůj, — kdo žije tvůj pláč?
Jak tebe jsem nevěstku líbal
a nevěděla zač.

Ale já, který v ní tebe jsem potkával,
té noci víc než tebe jsem ji miloval,
protože tady, — na dně života v prokletí
za výsostné štěstí tvé tak strašně musí trpěti.

26 Kdo ví, *K*] kdo ví, *Kn*, *R*, *S*; 28 bahenných *R*, *K*, *S*; 35 *v K zaciná nová strofa*; vždyť ani neví, *K*; 36 dosti měl *K*, *S*; 37 milá, — *K*. *V K a S je báseň psána a vysazena zčásti na střed, zčásti obyčejně.*

Str. 138 *Mirogoj*. *Tribuna* ze dne 2. července 1922, str. 11, příloha *Nedělní besídka (T)*; rukopisy *R*, 1 44—45, a *S* 44, str. 41 a 43: 15. *V. 22, Baška.* — 5 kříže ty *S*; 7 ruce, *T*, *S*] ruce *Kn*, *S*; urvat *T*; 11

těla, jež ve válce světové padla, S; 12 <propadal.> propadal, R] propadal. T] propadal S; 13—16 v T a původně rovněž v R (kde však škrtnuto a místo toho nynější znění):

Každý mrtvý svůj hlas úpěnlivý
přitiskl na mě a stejně se ptal:
Pověz mi, živý,
proč jsem zabíjel a umíral?

Mezi 16 a 17 škrtnuty v S dva verše:

Na záhřebském hřbitově, na Mirogoji
mezi smutnými hroby zelené stromy stojí.

18/19 pad. | Pro krále, S; 19 vlasti, — T, S; 22 hrobů S; 23 já nad ním se modlím, ať v pěstích S; 26 co možná S; 27 z rozkazu božího živý, s živými žít budu ji, T] <a> z rozkazu božího <sám> živý, <s tisíci živými> žít budu ji, S; 28 <živoucí> žívou otázku S; světa. T, S.

Str. 139 *Nevěrná*. Rudé právo ze dne 16. července 1922, příloha Dělnická besídka, str. 1 (RP); rukopisy R, 1 46—48, a S 44, str. 45—51 (jen na lichých): 18. V. 1922, *Baška*. — 14 <smutná> bledá žena S; 17 a 18 jsou v RP a v S přehozeny; 26 zrovna jí RP; 30/31 vzal,] čtvrtou RP, S; 31 a 32 zní v S původně a škrtnuto:

na dvou bílých vlnách
námořník smavý spal.

34 příboji R, RP, S] příboji, Kn; 43 tož RP, S. — Do kapesního kalendáříku na rok 1922 si Wolker vedle jiných konceptů z Bašky načrtl tužkou dva verše, zřejmě úryvek z prvotního konceptu této básně:

okolo domu v noci sýček oblétal,
to na jejím srdci milý umíral.

Str. 141 *Odjezd*. Host II, č. 1 (říjen 1922), str. 7 (H); rukopisy R, 1 49, a S 44, str. 81 a 83: *Svatý Kopeček* 23. VIII. 1922. — 3 a proto ta krajina v očích <smutek> svých chová R; 10 tvé srdce mám schováno H] tvé srdce mám <láska má> schováno S; 16/17 není,] ve chvílích S; 17 dávno už <rozloučení> rozloučení (už vypuštěno) R] dávno rozloučení H, S.

Str. 142 *Milenci*. Proletkult I, č. 24 (28. června 1922), str. 374 (Pro). Rukopisy: R, 1 50, rukopis (v majetku O. Girgala v Praze) poslaný St. K. Neumannovi pro Proletkult (r) a S 44, str. 53 a 55: *Baška* 2. VI. 1922. — 8 by mohl Pro, r, S a pův. R; <ležeti> se složit S; 10 do noci nejtíší polnice zní, Pro, r, S.

Str. 143 *Balada o očích topičových*. Host I, č. 6 (březen 1922), str. 111—114, dole s údajem *Z »Knihy balad«* (H), a přetisk v Revolučním sborníku Devětsil (Praha, na podzim 1922), str. 19—21. Rukopisy R, 1 51—54 (faksimile vydal knižně V. Petr, Praha 1933), a S 44, str. 3—13 (jen na lichých): 10.—12. II. 1922, Praha. Do kapesního kalendáříku na rok 1922 (v MP) si básník poznamenal: *Staň se tím, po čem toužíš*. 12. II. *Motto Balady o očích topičových*. — 4 oči svých nezavřel H, S; 11 dvaceti pěti H; 15 nad ocel ztuhly, H; 21 v kavárnách, v divadlech, nejvíc však nad stolem rodiny H; 24 mám! H; 30 teď prý jak v talířku prázdném] teď prý, jak v talířku prázdném Kn, R, S] teď prý, jak v talířku prázdném, H; 33 a uprostřed nocí s hvězdami elektrickými S; 34 na ženy svoje H, S; 37 zas, jak před lety dvaceti pěti, H] zas jak před lety dvaceti pěti Kn, R] zas, jak před lety dvaceti pěti S; 42 přikládá, neví snad o tom, — spíš musí, R] přikládá, neví snad o tom, spíš musí, Kn] přikládá; neví snad o tom, — spíš musí, H] přikládá, — neví snad o tom, — spíš musí. S; 46 lásky i úrody S; 49 nůž, — H; 53 jsem, S; 57 jej domů S; 59 stená, H; 62 »Ó Antoníne, S; 65 v tyto hodiny? H, S] v tyto hodiny. Kn, R; 69 s ohněm H; 71 dvě lásky vždycky má, H, S; 76 to srdce statečné z hrudi H] to srdce raněné z hrudi S; 77 hledat si jinačí rány a obvazy, H; 81 nejjasněj svítily R] nejjasněj viděly H; 83 díváš, — S; 88 »Ženo má, ženo má, H. *Poslední dvě strofy jsou v R a S napsány na střed*.

Str. 147 *Moře*. Rukopisy R, 1 55—57, a S 44, str. 57—63 (na lichých): *Baška — Prostějov. Dokončeno 15. VII. [1922]*. — 1 z kamení, S; 3 jsem nenašel, —] jsem nenašel — Kn, R, S; 6 mezi kameny, S; 12 stála, S; 15 do <očí nemocných,> chorých očí svých, S; 18/19 <a přece vprostřed nich zůstal jsem cizincem> a přece zůstal jsem slepcem a cizincem, | nestačí S; 22 a v břehy S; 24 moře jsem <očima> hledal celých šest smutných dní R; 26 rukám <zbabělým> <cizáckým> <zbabělým> rozměklým S; 30 <jak> já opilec S; 31 host, — R, S] host — Kn; 36 barkaři R, S] bárkaři Kn; 38 tuto zem, R, S; 42 s pěti světa díly, S; 45 barkář Kn, R] barkář S; 47 ne jedněma, tisíci rukama moře <buduji> se zmocňuji, R] ne jedněma, — tisíci <rukama> očima moře se zmocňuji, S; 49 chraplavý R, S] chroplavý Kn; 50 <aby z něj> by z něho živi byli, R] aby z něj živi byli, S; 51 my dělníci zvlněných svalů R] my dělníci zvlněných svalů, S; 52 my, skutečnost jediná, skutečnost nejskutečnější. R] my, skutečnost jediná, — skutečnost nejskutečnější. S.

Kromě uvedených rukopisů se dochoval dvojitý fragmentární koncept bez nadpisu. První, zřejmě průpravný, na listu vytrženém z bloku (v majetku Břetislava Švába ve Slaném), vztahuje se k úvodní partii básně a otiskl jej už Miloslav Novotný ve druhém svazku (Mladistvé práce a zlomky) své edice Díla Jiřího Wolkra, a to hned v jeho prvním vydání (Praha 1930, str. 286):

Moře je modrý pták,
co celý den letí přes mlhy, vlny a pěny,
co s večerem na měsíc sedá unavený
a zpívá písničku mámení
nad pobřežím plným kamení.
Proto ta píseň je krásná,
proto též smutná je,
že nedojdeš, půjdeš-li za ní,
že v rukou ti roztaje.

Šest nocí jsem, ptáku, slyšel tě zpívat,
šest nocí jsem, moře, tebou smuten byl,
v sedmý den, sváteční, jsem pochopil.

Druhý fragment, psaný tužkou po jedné straně listu rovněž vytrženého z bloku (13 × 14,5, ve WS), je konceptem dalších veršů básně, z její třetí a zejména čtvrté sloky, a má již blíže k jejich konečnému znění:

Na břehu ostrova Krku, na břehu z kamení
moře jsem nenašel za těch šest smutných dní,
až sedmého dne v hospodě ti mola
skutečné moře jsem uviděl dokola,
když přes stoly dřevěné hleděl jsem do tváří
<námořníkům, barkařům a vám, rybáři,>
vám, námořníci, barkaři a rybáři,
co v uzlatých pěstích, v trikotu roztrhaném

Str. 149 Z POZŮSTALOSTI.

Tento oddíl našeho svazku shrnuje — podle časové posloupnosti jejich vzniku — básně vlastně dvojího druhu, přihlédneme-li k jejich původu. Jsou to jednak verše, jež vznikaly zároveň s básněmi sbírky Těžká hodina, aniž je tam autor pojal, jednak jeho básnická pozůstalost ve vlastním toho slova smyslu, t. j. dotvořené básně,

které napsal již po vydání své druhé a zároveň poslední sbírky veršů. Co se prvních tkne, básní z období Těžké hodiny, vymezeného daty jejich veršů časově prvních (*Kásání na hoře*) a posledních (*Odjezd*), tedy dny 9. července 1921 a 23. srpna 1922, končí se jejich řádka básní *Úskost*. Důvody, pro které básník na př. právě tuto nebo jiné z nich nezařadil do Těžké hodiny, byly dojísta dílem komposiční, dílem i hodnotící — zejména u raných veršů z toho období —, nehledíc ovšem k oběma baladám, jež si ponechával pro projektovanou Knihu balad. Že však pomýšlel — alespoň ve výběru — na knižní vydání básní zahrnutých v tomto oddílu našeho svazku, je zřejmo z přání, které o své literární pozůstalosti vyslovil — obáváje se již katastrofy — v dopise z Tatranské Poljanky dne 5. listopadu 1923 (*LP*, str. 112): výslovně uváděje jen »dlouhou baladu o námořníku, poslední větší a cennější práci«, psal tam, že sice nemá tolik nových veršů od Těžké hodiny, aby stačily na celou knihu, ale »přece jsou tu věci, které by nemusely zapadnout«; a o nich si přál, aby buď se jimi rozšířilo druhé vydání Těžké hodiny, nebo aby knižně vyšly spolu s jeho pohádkami z let 1921—1922. Již vydavatel první posmrtné edice Díla Jiřího Wolкера (Praha 1924) se však neodvážil vztáhnout ruku na komposiční celek Těžké hodiny a zařadil — v prvním svazku — Wolkrovy verše napsané po té sbírce do zvláštního pozůstalostního oddílu, a to zároveň s básněmi z období Těžké hodiny. Pokládáme toto řešení nadále za účelné, už proto, že je těchto básní jen poskrovnu.

Přinášíme tedy verše tohoto oddílu v témže pořadu, v jakém vyšly už v oné první edici, až na to, že tam byly za Baladu z nemocnice zařazeny dva epigramy (*Devětsil* a *Napomenutí mladým básníkům*) a verše *Kterési ženě ctihodné...*, nadepsané tam Bez názvu; zato chyběly úvodní verše *Poutník si říká*. Jimi doplnil básníkovu pozůstalost teprve Miloslav Novotný v prvním svazku své edice Díla Jiřího Wolkra, hned v prvním jejím vydání (Praha 1930); shodujeme se s jeho uspořádáním i v tom, že oba epigramy zařadíme do jiné souvislosti, a to v druhém svazku naší edice, ale připojíme tam k nim i literární satiru *Kterési ženě ctihodné...*

Sluší se ještě připomenout, že se v této básnické pozůstalosti Jiřího Wolkra tají torsa dvou knih autorem zamýšlených. Byl to především baladický cyklus, z něhož se tu k trojici balad pojatých do Těžké hodiny druží další tři: podle dopisu Lvu Blatnému ze dne 19. prosince 1921 hodlal jej Wolker dopsat a vydat již do roka, podle dopisu otci ze dne 23. února 1922 jej připravoval až na rok 1923. Chtěl jej prostě pojmenovat *Kniha balad*, jak vysvítá jednak z poznámek, jimiž

provázel časopisecké otisky balad »o očích topičových« a »o ženě, bohu a muži«, jednak z opětovných zmínek v korespondenci, jež zároveň prozrazují, jak mu přirostl k srdci ten záměr, plynoucí z jeho zásadního úsilí o epiku veršem. Když napsal *Baladu o námořníku*, oznamuje dopisem z Prostějova nakladateli V. Petrovi dne 14. února 1923, že budou-li další balady rovněž tak dlouhé, postačí jich do knihy deset a pak že je spolu vydají »s nějakými pěknými obrázky«. Ale básníkovo onemocnění udělalo škrt přes tento rozpočet: již 6. května píše, ještě z Prostějova, témuž adresátovi, že »s těmi baladami nebude už letos nic«, nato dne 15. července, již z Tatranské Poljanky, slibuje sobě i jemu: »Až se mi polepší, napíši nějaké balady,« ale v dopise ze dne 11. srpna znovu odkládá jejich vydání. »Možná k jaru. Nesmím dosud literárně pracovat a na takovou práci se nesmí spěchat. Chtěl bych, aby kniha balad byla knihou elitní.«

Ale sama nemoc, vlastní i cizí utrpení, které při ní prožíval, její sociální podmínky, které si charakteristicky uvědomoval, podněcovaly básníka v jiném záměru, posléze ještě důtklivějším, ale ani ten už neuskutečnil. V jednom z jeho rukopisných sešitů (*S* 47), už z Tatranské Poljanky, je na úvodním listě nápis *Tuberkulosa* a podtitul *Leták* — tak se měl jmenovat a vskutku jako leták, pro nejširší čtenářské kruhy, měl vyjít cyklus veršů, o němž Wolker sám pověděl v dopise St. K. Neumannovi ze dne 18. října 1923, posílaje mu ukázkou z něho do Proletkultu, báseň *U roentgenu*: »Je kletbou nemoci, že se člověk zabývá tuze sám sebou. I já jsem neodolal, ale přece to chci jaksi krásně využít. Roste mi pod rukama menší sbírečka, kterou chci z jara u Rejmana vydat... Představuji si to ve formě letáku, obyčejný tisk a nejprostší papír.« (Proletkult II, č. 39, str. 619.) Podrobněji ráz a poslání projektované sbírky objasňují jednak vzpomínky M. Kubíkové na styk s básníkem v Tatranské Poljance (viz Zdena Wolkerová, Jiří Wolker ve vzpomínkách své matky, II. vyd., Praha 1951, str. 209), jednak jiný jeho dopis odtamtud ze dne 21. října (*LP*, 107 až 108); z něho je zároveň zřejmé, že koncepce sbírky vytanula básníkovi již před nemocí, v lednu 1923, ještě doma v Prostějově, když tam spatřil film o tuberkulose: »je už mým osudem, že nejdřív napíši to, co později žiji.« Z dotvořených básní měly být ve sbírce *Tuberkulosa* nepochybně verše *Stud* a *U roentgenu*, z dřívějších snad — podle dopisu právě citovaného — *Nemocný*, *Hoře*, *Rekonvalescent*, nehledíc k fragmentům. Zmínkou v témže dopise, že si již doma (na léčení do Tater se odebral 15. června 1923) začal přímo skizzovat motivy té sbírky, sotva však lze uspokojivě vysvětlit rozpory mezi

daty, kterými byl provázen otisk veršů *Nemocný a Hoře* ve sborníku *Život*, a údaji v jejich rukopise: zvláště nevěrohodné je březnové datum u otisku básně *Nemocný*, uvážíme-li, že se Wolker roznemohl až v dubnu 1923, ale že ty verše působí jako zpověď údelu právě prožívaného a že motiv jejich poslední strofy se u básníka v rozličných obměnách příznačně ozývá teprve později, na př. i v dopise St. K. Neumannovi, nahoře citovaném. Básně *Nemocný, Hoře* a *Rekonvalescent* uveřejnil ve Výtvarném sborníku *Život* pod společným názvem *Verše z nemoci*.

Dvě třetiny z básní v tomto oddílu našeho svazku publikoval básník sám jednak v časopisech *Niva (N)*, *Pramen (P)*, *Host (H)*, *Rudé Právo (RP)* a *Proletkult (Pro)*, jednak v Komunistickém kalendáři na rok 1923 (*Kal*), v Revolučním sborníku *Devětsil (D)* a ve Výtvarném sborníku *Život (Ž)*. V časopisech *Host* a *Kritika* vyšlo po básníkově smrti — tu i tam pod společným názvem *Z netištěných básní Jiřího Wolkera* — několik ukázek z jeho lyrické pozůstalosti, ale vesměs už podle cizího opisu básníkových rukopisů: proto také, uvádějíc tyto otisky v podrobných poznámkách, nepřihlížíme tam k jejich znění. Verše, jež sám autor uveřejnil, přinášíme podle jejich časopiseckého znění; jen tam, kde o své újmě normalisovalo nebo kde je důvodné podezření na sazečské nedopatření, dáváme přednost rukopisu. Ostatní básně tiskneme podle rukopisu, pokud se dochoval, a je-li dvojitý, řídíme se zněním psaným pro tisk nebo pozdějším; úvodem v poznámkách k jednotlivým básním uvádíme základní text, tištěný nebo rukopisný, na prvním místě. A verše, k nimž se nyní nebylo lze už rukopisu dopátrat (*Květiny, Na nemocniční postel padá svět...*), přinášíme ve znění, ve kterém naposledy vyšly v prvním svazku *Díla Jiřího Wolkra* za redakce Miloslava Novotného (14. vyd., Praha 1948, dále *Nov I*) a které jsme srovnali s jejich textem jednak v dřívějších vydáních téže edice, jednak v prvotní edici *Díla Jiřího Wolkera* (Praha 1924).

Z rukopisů, jež se k básním tohoto oddílu dochovaly, většina se zas nalezne v autorových sešitech. Ve dvou, *S 39* a *S 44*, jež jsme už popsali úvodem v poznámkách k *Těžké hodině*, střídají se v chronologickém pořadí s jejími básněmi; ale ke konci druhého z nich, na str. 85, se už začíná pořad veršů napsaných po *Těžké hodině*, a to *Dvojpěvem noci*. Pokračuje pak — *Baladou o námořníku* — v sešitu č. 45 (*S 45*), nadepsaném ve štítku *Verše z roku 1923*: z jeho 78 listů — v tuhých žlutočerných deskách — je však už popsána sotva polovina, naposled básní *U roentgenu*. Další sešit, *S 47* — nelinkovaný, v polo-

tuhých šedočerných deskách — přináší na stránkách 5, 7 a 9 jenom báseň *Stud* v prvním znění (na několika stránkách od konce je tam fragment prózy *Nákaza*), kdežto na stránkách sešitu č. 48 (*S* 48) — v modrých tuhých deskách — jsou napořád už jen koncepty: básník si tam — vesměs tužkou — vedle rozličných zlomků veršem i prózou načrtl koncept básně *U roentgenu* a několik veršů z básně *Rekonvalescent*. Mimo sešity se dochovaly rukopisy tří básní, psané pro časopisecký tisk, a porůznu několik konceptů, takřka vesměs fragmentárních.

Str. 151 *Poutník si říká*. Rukopisy: *S* 39, str. 81: 3. VIII. 1921, a koncept tužkou (*r*) na autorově oblíbeném papíru (14,5 × 11,5, v archivu ZW). — 5 kamení na cestě, *r* a *přv*. *S*; 7/8 *v r* nyníjší znění těsnopisně, kdežto původně: Svítí <mi> od rána až do večera | mně na cestu.

Str. 152 *Balada o ženě, bohu a muži*. Komunistický kalendář na rok 1923, str. 55—56 (*Kal*). Rukopis perem (nyní v majetku Fr. Rysa v Praze), z něhož se tento časopisecký tisk sázel, byl poslán redaktoru kalendáře, Josefu Horovi, jehož perem je tam pro sazeče připsán pokyn *Kursivou*; má 7 listů (13 × 14,5), popsaných po jedné straně a zřejmě vytržených z bloku (*R*). A rkp. *S* 39, str. 89—101 (na lichých): 24.—26. VIII. 1921, *Sv. Kopeček*. V *Kal* a *R* jsou dole údaje: *Sv. Kopeček 1921* a (*Z knihy balad*). — *Název*: Balada o ženě, bohu a člověku *přv*. *v S*; 19 Krev je těžká a láska *S*; 23 jen slovy, *S*; 25/26 že musí se modlit | i rukama, nohama, rty, *S*; 25—27 *v sešitu S* 36, *prvním ze tří, do nichž básník psal tužkou koncept hry Hrob, načrtl si, rovněž tužkou, na str. 32 verše*: modlí se celým tělem, | vším, co má.; 42 neval ve světlici, *S*; 45 rozdáti, *R, S*] rozdati, *Kal*; 47 nedáti. «*R, S*] nedati.» *Kal*; 48 kupci a opilí studenti, *S*; 49 králové šťastí hledající, *S*; 50 a 51 v Betlémě *S*; 58/59 že jsme syti | a že se tu veselíme. *S*; 67—88 *zní v S*:

v bordelu hoří deset panen,
aby každé srdce,
i to, co je jako kámen,
radost svoji našlo.

Člověk přichází k člověku,
i když je zatracený.
Rozestoupily se čtyři stěny,

když do nich uhodilo
kladivo kovářovo.

»Vystup na mě
a sejmi mě s kříže, člověče,
než <láska> život z těla mi uteče.
Ti, kdo mě pomilovali,
na kříži dál mě zanechali,
protože slabí byli.
Miluji tebe, miluj mě ty,
můj milý!«

Tenkrátě stal se
veselý zázrak.
Neboť muž na kolena vystoupil
a objal ženu.

91 Mým <rukám> pěstím <sílu> srdce dej, ať těžší jejich síla, R
(*první oprava, tužkou, pravděpodobně pochází spíše z redaktorovy, t. j. Horovy ruky*) J Mým rukám srdce dej, ať <větší> těžší jejich síla,
S; 93 k překutí škvarků od rezi. S.

Str. 156 *Píseň o Daliboru*. Po básníkově smrti vyšly tyto verše v Československé samostatnosti ze dne 16. března 1924, v příloze Hodina, str. 1 (ČS), s názvem *Píseň o aristonu, jménem Dalibor*, provázeny touto poznámkou: Zapomenutá báseň Wolkerova, psaná na podzim 1921, uveřejněná v Klíčení, příloze kladenské Svobody. — O příspěvky do této přílohy, která začala vycházet od října 1921, požádal Wolkra jeho mladý vrstevník Jiří Balej dopisem ze dne 2. září toho roku. Že Wolker žádosti vyhověl, vysvítá odtud, že hned v říjnu 1921 byly v Klíčení uveřejněny jeho verše *Večer* (viz str. 245); avšak ani tehdy ani později tam nebyla otištěna tato »píseň o Daliboru«, pokud jsme aspoň mohli zjistit prohlídkou několika dostupných exemplářů těch ročníků Svobody, v nichž příloha Klíčení vycházela. Lze si tedy tvrzení citované poznámky vysvětlit leda tak, že básník spolu s verši *Večer* vskutku poslal do Klíčení i tuto »píseň o Daliboru«, a že se tedy onen neznámý spolupracovník Československé samostatnosti, který ji tam po Wolkrově smrti uveřejnil (pravděpodobně majetník rukopisu), pamatoval na to, že měla v Klíčení rovněž vyjít, ale nevšiml si nebo zapomněl, že se tak nestalo. Že nadto nešlo o »zapomenutou báseň«, je očividné z toho, že nechyběla už ani v první posmrtné

edici Díla Jiřího Wolкера (Praha 1924), kde byla v prvním svazku, v oddílu Pozůstalost, otištěna — právě tak jako později v *Nov I* — podle rukopisu *S* 39, str. 103, 105 a 107: 29. VIII. 1921, *Sv. Kopeček*. Krom tohoto původního rukopisu se nyní v básnickově pozůstalosti našel rukopis další, s názvem *Veselé píseň o Daliboru*, psaný na lichých stránkách dvojlistu (*r*): autor jej poslal do Lidových novin, odkud mu jej 8. září 1921 vrátili. Lze se tedy domnívat, že rukopisné znění, poslané pak do Klíčení, bylo poslední, a přece se na př. ve v. 16 shoduje s původním, tedy nejranějším zněním v *S*, kdežto rukopis *r* se v témže verši naopak shoduje s novým zněním v *S*, již upraveným. Ačkoli si autentičnost v *ČS* nebylo lze ověřit podle jeho rukopisné předlohy, přihlížíme k němu v údajích o různoctení; jako základním textem se však výjimečně řídíme rovněž rukopisem *S*, protože jej po autorově další úpravě, vyznačené škrtem poslední strofy, lze pokládat za definitivní. — 9 chlap, *r*; 16 písničkou s tvrdé stráně. *ČS*] <písničkou> jak ptáka z tvrdé stráně. *S*] jak ptáka s tvrdé stráně. *r*; 17 pod věží, *ČS*; 19 jasnou píseň *ČS*; 20 za pěták nebo za šesták. *ČS*] Za pěták, neb za šesták *r*; 32 jak <utek> prchlo *S*; za 32 v *ČS* i v *r* další strofa, kterou autor v *S* škrtil:

Znavený vozka k pivu sed.
 »Dalibore« z kouta výská. ,
 »Dalibore« ztich. On vstal a jde
 a po cestě si píská.

Str. 158 *Noc*. *Niva IX*, č. 9 (září 1921), str. 178 (*N*), rkp. *S* 39, str. 109 a 111: 30. VIII. 1921, *Sv. Kopeček*, s názvem *Noc na kopci*. — 4/5 Na zemi, | zamčeny mezi čtyři stěny,] Na zemi | zamčeny mezi čtyři stěny *N*] Na zemi, | zamčené ve čtyři stěny, *S*; 14 přeteče, *S*] přiteče, *N*; 15 nepřišel a neukradl *S*] nepřišel a neukradl *N*; 21 a 25 v *S* není nová strofa.

Str. 159 *Balada z nemocnice*. *Pramen III*, č. 2 (10. února 1922), str. 61 (*P*), rkp. *S* 39, str. 143—153 (na lichých): 11. XII. 21, *Prostějov*. Kromě toho si básník v rukopise *Pohádky o milionářovi, který ukradl slunce* (rukopis nese datum 20. VI. 1921) bezpochyby později tužkou načrtl, na rub jeho třetího listu, první dva verše balady; zároveň si tam, rovněž tužkou, zaznamenal jednak její metrický vzorec, jednak latinský název choroby, kterou stůně vrahova obět, a to v korektním přepise: *phthisis gallopans*. — 5/6 stmívá | od okna nejdál v jizbě té, *S*; 10 do všech loží, mimo mé. *S*; 22 v <kruh> okruh *S*;

23 kde chudák tak lehko nezahyne. *S*; 27 <Chci-li> Mám-li *S*; 33 Však počkejte, — *S*] Však počkejte — *P*; 35 ten pozítřku se dočká stěží *S*; 44 ale ten je <stále> ještě živ. *S*; mezi 44 a 45 v *S* tato strofa, vypuštěná v *P*:

Slunce na pelest mu padá
jako motýl, který vzlét,
vadne, ale neuvadá
v jeho očích smutný květ.

48 <ale ten je ještě živ.> kdo ví, dočká-li se živ. *S* (opraveno těsnopisně); 49 sedmá, —] sedmá — *P*] sedmá, *S*; 50/51 muž. | V očích *S*; 51/52 má. | Čekal *S*; 56 fthisis gallopans čís. 3. *S*; 59/60 »Musím žít, kamaráde! | Proto *S*; 62 mrtvé tělo, — čís. 3, *S*; 66 blíž: *S*; 67—68 v *S* původně:

»Bože, dej ať nezahynu,
na srdci mám černou tíž!«

Potom nově na str. 152:

Ty znáš, bože, jeho vinu,
zda, mu, bože, odpustíš?

Str. 162 *Samota*. Rkp. *S* 44, str. 37 a 39: *Velký pátek 1922* (t. j. 14. dubna), *Prostějov*. Časopisecký otisk z pozůstalosti: *Kritika I* (1924), č. 1, str. 2. — 9 <Všichni, kdo žili> Svět na vše strany *S*.

Str. 163 *Úzkost*. Rkp. *S* 44, str. 71—79: 28. VII. 22. Časopisecký otisk z pozůstalosti: *Host III*, č. 4 (únor 1924), str. 74.

Str. 164 *Dvojspěv noci*. Revoluční sborník *Devětsil* (na podzim 1922, Praha), str. 134—135 (*D*), rkp. *S* 44, kde každá z obou částí je zapsána jako samostatná báseň: nejprve II. s názvem *Milenci na ulici* na str. 85—87: 15. X. 1922, Praha, pak I. s názvem *Kdybych byl hulánem...* na str. 89 a 91: 16. X. 1922, Praha; tu ani tam nejsou označení mluvčí jako ve znění otištěném v *D*. — 5 by ses *S*] bys se *D*; 17 tak jako koníčka] tak, jak koníčka *D*] tak, jako koníčka *S*; 24 dnes jako včera, milá má, *S*] dnes, jako včera, milá má, *D*; 31/32 vem, | jak srdce je *S*; 33 do ní ji zasejem. *S*; 34 budeme *S*; 35 domů *S*] domů, *D*; 37 jak šli by *S*] jak by šli *D*.

Str. 166 *Posdě k ránu*. *Host II*, č. 9 (květen 1923), str. 255—256 (*H*), rkp. *S* 44, str. 93 a 95: 19. XII. 22, *Prostějov*. — 3 běželi, běželi <koníčky> bělouši spanilí, *S*; 10/11 neviděl | a proto tu život je

k smrti ospalý, S; 16 znaveně spali, S; 19 prosáklé sazemi, <kouřem>
bídou a bolestí. S; 23 aspoň ty, — S; 24 nemusil S; 26 koníčku bílý,
za nás, za všechny spal. S.

Kromě rukopisu S se dochovalo několik nenadepsaných konceptů
tužkou. Na rubu úředního formuláře (22 × 29, v archivu ZW) si
básník načrtl toto znění první strofy:

Dnes po půlnoci, když jsem domů šel,
pár běloušů jsem uviděl,
koníčky bílé, bělouši spanilí
<jak květina krásná se v ulici rozvili,>
jak květina krásná se rozvili
v kamenné ruce ulice, v níž orchestrion hrál,
opilec se potácel a já se ptal:
Koníčky — proč nespíte?

Čtyři verše z druhé strofy autor v tomto konceptu škrtl:

Oči nevěstek jsou jako zapadlé lokály,
protože po celý život nespaly,
a my všichni, kteří tu jdeme po kamení,
probdělým životem jsme k smrti unaveni,

K druhé strofě se však našly koncepty ranější; první z nich, frag-
ment napsaný po jedné straně na zeleném lístku, vytrženém z bloku
(11 × 13,2 v archivu ZW), má jen tři verše:

Když po půlnoci městem jdeš,
k domovu, znavený, nedojdeš,
nebudeš spát,

Další úryvkovité náčrtky se dochovaly v útržkovém bloku, do něhož si
Wolker psával poznámky při studiu k druhé právnícké státnici (12,5 ×
× 15, v MP). Po verších na str. 7:

Když ulicí po půlnoci znaveně jdeš,
sta znavených věcí zahlédneš,
co probdělý den a probdí noc
a celý svůj život ospalý,

o kus doleji, aniž na ně navázal, načrtl si tam básník tuto fragmentární
pasáž:

kavárny. —

Má víčka jsou těžká jak ruce dělníka z továrny,
když noc mi je zavře — a sen mi je zdvihá,
vždy na nich zůstane železná tíha

Nato se na str. 9 s nepatrnou obměnou opakuje první verš se str. 7:
Když ulicí po půlnoci znavený jdeš, — A pak až na str. 15 jsou škrť-

nuty tyto verše, pravděpodobně psané dřív než škrtnuté verše v konceptu, který jsme uvedli nejprve:

Když po půlnoci dnes jsem městem šel,
nikoho spát jsem neviděl,
nevěstek tváře jsou jako zapadlé lokály,
jak nikdy bych v životě nespal, — život můj k smrti je ospalý,

Konečně na lístku vytrženém rovněž z bloku (12,3 × 15, v MP) je další koncept, jenž zřejmě navazuje na předchozí versi a má už blízko ke konečnému znění:

Když po půlnoci dnes jsem domů šel,
nikoho spát jsem neviděl,
kdo po celý život nespal, má život ospalý,
nevěstek oči jsou zapadlé jako podzemní lokály,
svět, který do brv přivřených jak motýl sedával kdysi,
dnes v tíze strašlivé do víček zařatý visí,
a kdybych třeba i usnul a znavený spal,
<i ve snu bych> jak bdělý bych s tebou, ulice, šel dál,
neboť mé sny jsou jako karlínské předměstí,
prosáklé sazemi, hnisem a bolestí.

Str. 167 *Balada o námořníku*. Z pozůstalosti otištěno v Rudém právu ze dne 10. února 1924, příloha Dělnická besídka, str. 1—2 (RP), a to podle rukopisu (R), který básník poslal roku 1923 A. M. Píšovi a který se nedochoval. Další dva rukopisy jsou bezpochyby ranější: jeden z nich, jež básníková matka darovala, není dostupný (r 1), druhý je v S 45, str. 3—45 (na lichých). V S i v RP je text provázen údajem: *Prostějov 24.—29. I. 1923*. V S jsou namnoze vyznačeny jednak původním vydavatelem Wolkrova díla, A. M. Píšou, odchylky R od S in margine rukopisu, jednak básníkovou matkou, Zdenou Wolkеровou, nejpodstatnější odchylky r 1 od S, a to na zvláštních lístcích, do S vložených. Tiskneme podle znění v RP, jen tam, kde je důvodné podezření na tiskovou úpravu nebo chybu, řídíme se rukopisem S. Krom něho se k mnohým částem básně dochovaly bez nadpisu koncepty tužkou (r 2), a to jednak v školním sešitu o 38 stranách v měkkých modrých deskách (v archivu ZW), jednak na listě ze sešitu vytrženém (v majetku Jaroslava Krejzlíka v Ostravě); na prvních 8 stránkách onoho sešitu je koncept k aktovce *Nejvyšší oběť*, kdežto na str. 16—38, popsaných odzadu, básník si postupně načrtával jednotlivé pasáže z *Balady o námořníku*. Sám o ní pověděl v dopise z Prostějova dne 9. února 1923: »Před 14 dny napsal jsem jednu předlouhou

baladu o námořníkovi. Na týden nechal jsem práva (t. j. právnického studia k druhé státní zkoušce — pozn. vyd.) a psal a psal.« (LP, str. 87—88.)

P ř e d z p ě v (str. 167): 1 širé S] širě RP; 3—4 *zni v r 2 původně*:

a každá vlna rodí zas
touž vlnu zelenou.

3 hrob vlny jedné r 2; 5 <Kdo první vlnu vytvořil,> Kdo první vlně život dal, r 2; 6 *pův.*: poslední stvořil též. r 2; 7 Hlubinou srdce, vichře, zni! S] Hlubinou srdce, vichřice, zni! RP] <Vichřice, zaduj ze všech sil> Vzbouřeným srdcem, vichře, zni! r 2; 8 a Bůh buď nade mnou! *pův. v r 2*.

Z p ě v p r v n í (str. 167): 3 *pův.*: v očích svých lásku r 2; 5—6 *pův. v r 2*:

i když je moře vzbouřené,
námořník musí odejít.

9 snad zemřeš dřív, než se sejdeme, r 2; 10 nejedť, —] nejedť — RP, S] nejedť, r 2; 13 a už na moře jdeš a v cizí zem. r 2; 15—20 *v r 2 zprvu jen*:

»Na srdce nasadť prsten ten,
prstýnek věrnosti,
dřív než se nadáš, přijde den
a já se <navrátím.> vrátím sem.«

17 svou láskou a krví každou noc r 2; 23 *v RP není nová strofa*. — Koncept veršů 23—30 není *v r 2*, nýbrž *v r 3* tužkou na rubu bankovního formuláře růžové barvy (16×21, *v MP*). Autor si tam nejprve načrtl tyto dva verše:

Prstýnek věrnosti jako z ledu je
a pranic nehřeje,

potom verše:

prstýnek chladný jako led,
prstýnek nehřeje,
pro milující ženu však
noc jako oheň je.

Obojí škrtl a napsal celou strofu takřka shodně s nynějším zněním. — 24 jak led je, — nehřeje, — S] jak led je — nehřeje — RP] jak led je, — nehřeje, r 3; 29 líbat mě S, r 3] líbat mne RP; 31—38 *v dochovaných konceptech chybějí, od 39 pokračuje koncept r 2*; 44 a »z lásky« srdce na něj vyryla, r 2; 45 abys když daleko chléb budeš krájeti, *pův. v r 2*; 46 musel si na mě vzpomeněti. *pův. v r 2*;

48/49 přivezu. | Teď *r 2*; 53 a věz, — *S*] a věř, *RP*] a <věz>
pamatuj, *r 2*; dát!« *r 2*.

Zpěv druhý (str. 169): 6/7 a potom dál a dál. | Svět *r 2*;
7—8 *v r 2 pův.*:

Plné tři roky Mikuláš
svět kolem pasu objímal.

9 Svět <kolem pasu> místo ženy *r 2*; 10 a <líbal> zpíval *r 2*; 18
co na nebesích *r 2*; 21 *v RP začíná nová strofa*; *v r 2 pův.*: Ta
hvězda <byla daleka> plála z daleka; 22 má sílu všechněch hvězd.
r 2; 23 Pod ní spí tiše *r 2*; 27 Kdybys ty, hvězdo, mi zhasila, *S*]
Kdybys ty, hvězdo, zhasila, *r 2*.

Zpěv třetí (str. 170): 1 V námořnické krčmě v Marseilli *r 2*;
5—8 *v r 2*:

Všechny jsou veselé, jen jedna ne,
a když zazvoní sklenky skleněné,
<všechny jsou> jsou všechny za frank, je jedna <je>
draž. —

Do krčmy vstoupil Mikuláš:

10 budu už v překrásné zemi. *r 2*; 11—14 *v r 2*:

Týden jak víno uplyne
a žena mě k srdci přivine.«

Děvče mu víno nalívá,
děvče mu v oči se zadívá.

15 šedé vlasy už *r 2*; máte *S, r 2*] máte, *RP*; 16 a tolik známý mi
připadáte. *r 2*; 17 a 18 léty *S, r 2*] lety *RP*; 18 léty — *r 2*; 20/21
prolez — nevím sám. | Možná, *r 2*; 23—26 *v r 2*:

Za týden však budu v překrásné zemi,
šedý vlas žena vyčeše mi.«

Děvče mu víno nalívá,
děvče mu v oči se podívá.

25 *v RP nezačíná nová strofa*; 29—30 *v r 2*:

na noc, kterou jste tady spal
a s děvčetem se miloval?«

31 »Vzpomínám, děvče, vzpomínám... *S*] »Vzpomínám, děvče, --
vzpomínám, *r 2*; 32 líbal, — *r 2*; 34 mně byla každá holka vhodná.
r 2; 37—38 *v r 2*:

Dívka mu víno dolívá,
dívka si líce přikrývá:

»Což nevzpomenete, Mikuláši,
na tu noc velké lásky naší,
kdy jste mi srdce moje vzal
a své mi za ně sliboval,
kdy jste mi řekl, že přijde čas
a vrátíte se pro mě zas
<Při loučení jsem plakala>
<a sedum let>
<abych jen věrně čekala>

»Mikuláši, zda vzpomenete,
jak odcházel jste od děvčete
a srdce její s sebou bral
a čekati jí přikázal.

»Zda můžete si vzpomeněti,
jak srdce [vzal jste] děvčeti,
když pro své srdce plakala,
by na vás marně čekala,

»Zda můžete si vzpomeněti,
<jak srdce vzal jste děvčeti>
<jak kdysi jste srdce vzal děvčeti>
že srdce zde kdys jste vzal [děvčeti,]
a když ráno pro ně plakalo,
jak řekl jste, aby čekalo,
čekalo marně na ten čas,
kdy pro ně vrátíte se zas?«

»Zda můžete si vzpomeněti,
že před dávnými časy jste děvčeti
v hospodě této srdce vzal
a své jí za ně sliboval?
Když ráno pro vás plakala,
řek jste jí, aby čekala,
<čekala věrně na ten čas> že v čas, kdy jabloň rozkvetě,
si pro ni navždy přijdete.«

43 <»Vzpomínám, na to však nevzpomenu,> »Na to si, milá, ne-

vzpomenú, r 2; 45—56 *zní v r 2*:

Na tato slova proklatá
klesla dívka jak podřtata
a družky její milené
ji zvedaly s dlažby kamenné,
s kamenné dlažby zvedaly
a námořníkům říkaly:

»Ženicha čeká sedum let,
o jiném nechce uslyšet.
Sedum let věrnost — sedum let žal,
kdo tě, kdo tě, panenka, oklamal!«

Táž pasáž v r 1:

Na tato slova proklatá
klesla dívka jak podřtata
a družky, které ji zvedaly,
tak k sobě smutně říkaly:

»Ženicha čekala sedum let,
o jiném nechtěla uslyšet,
sedum let věrnost, sedum let žal,
kdo tě, panenka, — oklamal?

49 pod nohama S] pod nohama, RP; 53 »Sedum S; 56 můj život S;
57 — Tak S] Tak RP; 57—62 *zní v r 2 nejprve*:

<Běží> Odběhly družky pro vodu,
Mikuláš opouští hospodu,
zatím co v hospodské světnici
dvě slzy se řinou po líci,
a <otevřeným> ze světnice oknem do světa
zlá věštba jak havran prolétá:

V druhé versi místo posledních dvou veršů je znění rozšířené:

v přístavních uličkách nechápe štěstím svým opilý,
že oči dvě rozbité do vln se rozlily,
<neslyší, neslyší, kouzlem domova jat,
nad vlnami sudbu jak havran krákorat:>
opilý štěstím vrávorá,
havran nad vlnami krákorá:

63 v RP *nezačíná nová strofa*; 64 poslals r 2; 65 krvavý hrobe srdce
mého, r 2; 66 komu, ach, <komu> budeš kolébkou?« S; 63—66
v r 2 původně:

»Zradil jsi slib a lásku naši,
zabil jsi věrnost, Mikuláši,
do světa poslal jsi bolest zlou,
přijde jak vlna za tebou

Zpěv čtvrtý (str. 172): 4 tiché lampy r 2; 5 Za přístavem
r 2; 7 malý, bílý r 2; 9 černou stezkou r 2; 12 dojíždím — r 2. Ze
strofy 13—18 jsou v r 2 nejprve verše:

Však na tato jeho slova
plamen a oheň náhle zhas, —

Potom:

<Sotva tato slova děl>
Uslyšel však tato slova
jen Fidelio, — věrný pes,
jen on vyběh vstříc Mikuláši
a pánu k nohám vroucně kles.

A celá strofa tam zní:

Neslyší nikdo však tato slova, — jen <Fidelio> věrný pes
vyběhl z vrátek a pánu k nohám kles,
o kolena se otírá, pro radost neštěká ani:

»Fidelio, — můj věrný pse, — jak hlídal jsi moji paní?«
19—20 v r 1 a r 2 přehozeny; 21 a na dně r 2; 22—28 v r 2:

zří <bílá> zlatá ňadra dvě a retы Eviny,
a ňadra ta svítí a retы žhnou
pod cizí rukou srstnatou,
jež chtivě a úlisně <okolo> kol bílých boků pluje
a tělo ženino jak krásnou lampu rozsvěcuje.

Od okna oči odpadly jako dva kameny,
strašně sám zůstává námořník zrazený,
jedna noc venku hoří a druhá hoří v něm,
v obou dvou tříletá věrnost lehá popelem.

Místo 29—32 jsou v r 2 verše:

Nepadá z nebe hvězda,
to nůž se blýskl tmou:

»Špatněs, pse, hlídal ženu mou,
nejprve tebe — a pak ji
zabiji!«

33—36 zní v r 2 nejprve:

Nepadá z nebe hvězda,

to tmou se blýskl nůž,
<psa jediným úderem přibil
ku prahu zoufalý muž,>
ku prahu přibit je pes,
ku srdci přibit je muž,

Potom:

A jako hvězda padající
nůž zablýsk se tmou,
ku prahu přibit věrný pes
je ranou zoufalou,

Zde se koncept r 2 v rukopisném sešitu (v archivu ZW) končí.

Tytéž verše 33—36 znějí v S původně:

Jak hvězda z nebe padající
tmou noční nůž se blýsk,
ku prahu ranou zoufalou
psa přibil námořník

Potom, na str. 32, tužkou konečné znění:

Jak hvězda nebem padající
se <s nožem mihla páž,> mihl nůž a páž —
<ku prahu rukou zoufající> zoufalou ranou ku prahu
psa přibil Mikuláš

34 páž, —] páž — *RP, S*; 36 Mikuláš *S*] Mikuláš, *RP*; 41 <Mikuláš>
Námořník ke psu zhýbá se — *S*; 42 psí, — *S*] psí — *RP*; 44 <přichází dvě oči> přicházejí oči *S*; 51 nožem je anebo ranou je *S*]
chyba: nožem je, anebo vánek je, *RP*; 52 ze všeho, *S*] ze všeho *RP*;
61 a 62 lodě *S*] lodi *RP*; 63 ze všech *S*] se všech *RP*.

Z p ě v p á t ý (str. 175): 18 jednou v roce *S*] jednou za rok *RP*;
od 23 se dochoval po obou stranách listu (v majetku Jaroslava Krejzlíka v Ostravě) vytrženého z linkovaného školního sešitu (viz str. 270) rovněž koncept tužkou (r 2); 23 *Z* paluby družné námořníci
S, r 2, kde celý verš zněl pův.: Z paluby padesát námořníků hledí po
moři,] *Z* paluby družní námořníci *RP*; 23/24 po moři | a k padesáti
r 2; 25 »Hola, — *S*] »Hola — *RP, r 2*; 26 *v r 2* původně jen *zlo-*
mek: na majáku ční černý prapor, —; 26/27 dokonal, — | na tomto
místě *r 2*; 29 stojí tu jak *r 2*; 29/30 v lese, | <však> a žádný *S*;
30 nevystoup *r 2*; počínajíc veršem 31 si básník *v r 2* postupně načrtl
tyto čtyři verše dalších veršů, jež vesměs škrtl a jimiž se tento kon-
cept zároveň končí:

Hola, stateční námořníci, — zda mezi vámi je
někdo tak strašně samotný, že nikdy se nesměje, —

zde jeho je místo, by prokletý svůj žal

Hola, — stateční námořníci, zda mezi vámi dlí,
ten, <komu> jemuž <bolest> bol a neštěstí hrud'
mužnou probodly,

zde jeho místo je
nad vlnobití zoufalství jak maják vyrost zas

Hola, stateční námořníci, zda mezi vámi jest,
ten, jehož krutě zradil svět, srdce

Hola, stateční námořníci, zda mezi vámi jest,
někdo, jež v světě zradilo srdce, víra i čest?
34 ve světě, —] na světě — *RP*] ve světě — *S*; 40 vzal, — *S*]
vzal — *RP*; 41 slyší to, — *S*] slyší to — *RP*; 42 místo to, — *S*.

Do zpěv (str. 177): 5—8 *zní v r i*:

Nad mořem maják co věrný pes
nejvěrnějším zrakem bdí
a v jeho věži Mikuláš
sám s Bohem vévodí.

5 maják — věrný pes *S*] maják — věrný pes, *RP*.

Str. 178 *Šťastnému děvčeti*. Rkp. *S* 45, str. 47—49: 14. *III*. 23. —
12/13 v led. | A proto] v led. | a proto *S*.

Str. 179 *Nemocný*. Výtvarný sborník *Život III* (Praha 1923), str.
20: *Březen 1923* (*Ž*), rkp. *S* 45, str. 51—53: 23. *VI*. 1923, *Hotel Kohlbach*,
Vysoké Tatry. — 4 zem, *S*; věci, *S*; 7 Oproštěn *S*] Opuštěn
Ž; 8 jak hvězda temnotou k těm lidem,] jak hvězda temnotou, k těm
lidem, *Ž*] jak hvězda temnotou <oblohou> k těm lidem, *S*;
10 zapomnět — *S*; 12/13 rozbolí. | Ve hrobě *S*; 19 jdou <a neví
kam> neznámo kam, *S*.

Str. 180 *Hoře*. Výtvarný sborník *Život III* (Praha 1923), str. 21:
Červen 1923 (*Ž*), rkp. *S* 45, str. 55: 13. *VII*. 23, *sanatorium Poljanka*,
a koncept celé básně tužkou (*r*) po obou stranách lístku vytrženého
z bloku (12,5 × 15, v archivu ZW), dole s datem: 13. *VII*. — 1 Kdy-
bych byl děvčetem, —] Kdybych byl děvčetem — *Ž*, *S*] Kdybych dnes
ženou byl — *r a pŕv. v S*; 2 v ruce <položil> vložil dnes a *S*;
4 pláč srdci uleví, *S*] pláč v srdci uleví, *Ž*] pláč srdce uzdraví, *r*;

7 tvrdá je S, r] hrdá je Ž; 10 a v krvi rozpustiti S] a v krvi rozpustit jej r; 12 do zubů stiskni, — ať ztuhne v rudý nůž!] do zubů stiskni — ať ztuhne v rudý nůž! Ž] do zubů stiskni <tak>, — až ztuhne v rudý nůž. S] do zubů stiskni, až ztuhne v rudý nůž. r, kde pův.: v zaťaté zuby stiskni jako nůž!; 13 muž: — S; 14 — čas. S] <čekání> — čas. r.

Kromě rukopisu S a konceptu r se dochovaly nenadepsané koncepty tužkou v útržkovém bloku o 54 stranách (12,3 × 15, v archivu ZW), jen skrovně popsaném, do něhož si básník za pobytu v Tatrách vedle finančních výpočtů psával též verše. — Na str. 7 je tam první náčrt úvodních veršů:

Kdybych dnes ženou byl — tak v koutě světnice
do dlaní hlavu složil bych a zaplakal.
A proudem teplých slz, pod září měsíce
má hlava odplula by v dál.

A předtím, na str. 6, je původní koncept veršů 5 a 6:

půl bolesti jí slza vynese,
půl bolesti jí život odplaví.

Na str. 9 je už koncept celé první strofy:

Kdybych dnes ženou byl, — tak v koutě světnice
bych hlavu v ruce <složil> položil a plakal.
Spí v oknech pomněnky okolo měsíce,
plač, děvče, plač, pláč srdce uzdraví,
půl hoře slza unese,
půl život odplaví.

Po nové úpravě zní tam čtvrtý verš: pláč srdce uzdraví, plač, děvče, plač si jen, kdežto dva poslední verše se zcela shodují s nynějším zněním. Na str. 9 si básník načrtl první dva verše z druhé strofy:

Že mužem jsem a plakat nelze mi,
tak ztichnu jen — a v ticho ponořen

Konečně na str. 13 je už větší fragment druhé půle básně:

Že mužem jsem, tak plakat nelze mi
a osvobodit se a jako z lázně vstát.
Muž musí strávit bol. A zůstat na zemi.
Kamením, hochu, oblož nejdříve
své srdce zraněné a hořem blátivé
a znovu

Str. 131 *Rekonvalescent*. Výtvarný sborník Život III (1923); str. 21: Srpen 1923 (Ž), rkp. S 45, str. 57—59: 25. VIII., *Tatranská Pol-*

janka (dále S), a koncept tužkou v S 48, str. 150 a 148, s názvem *Rekonvalescence* (dále r): 1—3 v r *zprvu*:

Na pasece mezi třemi smrky,
včera a dnes a každý den
v lehátku

Potom 1—4 v r *právě tak, jak tiskneme ve shodě s Ž a S, ale vzápětí tam na ně navazují* 14—17 v tomto znění:

»Oblaků bílé rafije,
orlojem nebes pospíchejte,
ať už ta hodina ožije,
co řekne: Vstaň a choď!«

14 v Ž *nezačíná nová strofa*.

Str. 182 *Stud. Rudé právo* ze dne 30. září 1923, příloha *Dělnická besídka*, str. 1 (RP). Rukopisy S 45, str. 61, 63 a 65 (dále S), a dřívější S 47, str. 5, 7 a 9 (dále r), upravovaný tužkou; v obou rukopisech údaj: *Tatranská Poljanka* 1.—2. IX. 23. — 2 se třepí ve zlatý plyn *pův. v r*; svatební S, r] svatební, RP; 3 <osmahlý den> den osmahlý r; 4 beře S, r] bere RP; 5 ve zlatém písku viděl jsem dívky *pův. v r*; 6 jak démanty v prstenu jiskřící svými těly, S; 9 Jak bylo krásné jim za krásná prsa se stydět, S, r; 11 jak krásné bylo ty poklady vzpurné ukrývat, S] jak krásné bylo poklady vzpurné ukrývat, RP] jak bylo krásné ty vzpurné poklady ukrývat, r; 12 uzrávat růměncem a vědět: r; 14 že lze jej <nejkrásněji> nejkrásněj darovat. r; 16 — kde r; 18 o lásce, —] o lásce — RP, S, r; 19 — v té zemi S] — v této zemi RP] v té zemi r; 32 a na tomto voru sbitém z vlastních svých kostí S, r; 33 jinam, daleko S, r] jinam daleko RP.

Str. 184 *U roentgenu*. Proletkult II, č. 34 (7. listopadu 1923), str. 537 (*Pro*): *Z letáku »Tuberkulosa«*. Rukopisy: S 45, str. 67, 69 a 71: *Tatranská Poljanka* 12.—13. X. 23 (dále S), a trojí koncept tužkou, vesměs bez nadpisu: úplný v S 48, str. 113—116 (dále r 1), neúplně v útržkovém bloku (13×15, ve WS), str. 1—4 (r 2), a na dvojlistu (ve WS) básníková obvyklého papíru a formátu (r 3). — *Z první strofy (v r 2 není) je v r 3 nejprve tento fragment úvodních veršů:*

To není Faustova jizba a duše se zde neotvírá,
zde mezi křivulemi a baňkami

1 a duše se zde neotvírá, r 3; 2 s magickou krásu dvacátého věku, r 3; 7—10 v r 2 není, v r 3 zní shodně s r 1:

»Pane doktore, — tak těžko je mi,

jistě mám v <těle> hrudi cosi z olova.

Otevřte tělo mi paprsky zářivými
a povězte, co mezi nimi!

Z třetí strofy (11—17) jsou v r 3 jen verše:

Co vidím, dělníku, to plíce jsou,
to smutné plíce jsou, dýchající stěží,
které v tobě jako mrtvý v truhle leží,

a v r 2 původně rovněž jen fragment, jež autor škrtl:

Co vidím, dělníku, to plíce jsou,
smutné plíce, dýchající stěží,
které v tobě jako mrtvý v truhle leží,
a jejich otevřené rány povídají,
že je hlad, bída

11 plíce jsou, | fabrika r 2; 12/13 sazemi, | slyším r 2; 13 stroje, jež
řvou, r 2; 14/15 že chudý má dřinu jen na zemi, | to, co vidím, r 1 |
že hlad a bída je na zemi, | to, co vidím, r 2; místo 17 v r 2 verše:
Tuberkulosa těžká nemoc je.

Umřeš.

Verše 18—22 v r 3 nejsou, v r 2 sprvu jen zlomek, autorem škrtnutý:

Nemoc a smrt těžké věci jsou,
však cosi ještě těžšího v těle musím mít.
Paprsky dejte tělo moje hlouběji prosvítit
a řekněte

18 smrt — to těžké břímě jest, S] smrt, to těžké břímě jest, r 1]
smrt, to těžké věci jsou, r 2 a pův. r 1; 19 však těžšího cos ještě
musím v sobě mít. S] <však cosi těžšího já musím v sobě mít.>
<však těžšího cos ještě musím v sobě mít.> však těžšího cos ještě
v sobě musím mít. r 1] však cosi těžkého já musím v sobě mít. r 2;
20 <Hlouběji a prudčeji dejte> Lékaři, dejte hlouběji r 2; 23—28
v r 2 (29—31 iam chybějí):

»Co vidím, dělníku, to tvoje srdce jest,
semeno dychtivé, které chce růst a kvést
do světa zdravějšího, do lásky a žití,
<na prostém stole chleba mít, na který slunce svítí,>
a ženu mít a děti mít,
své ruce v spravedlivý chleba proměnit,
jenž voní na stole, na který slunce svítí.

24 zdupané semeno, jež strašně touží kvést r 1] semeno <zašlápnuté>
zdupané, jež <chce růst a> strašně touží kvést r 3; 25 do
světa zdravějšího, do lásky r 3; 28 a jíst ho se stolu, S, r 1, r 3]

jíst tu se stolu, *Pro*; 30 <nad smrt je tížeji marnou lásku snést>
<a srdci nad smrt těžší jest> A srdce lehčeji smrt dovede snést *r 3*;
31 než marnou lásku. *r 1, r 3*; *strofa 32—36 zní v r 3 zprvu:*

»<To břímě> Tu tíhu marné lásky znám,
však ještě hlouběji tělo prosvětte mi.
Snad ještě větší břímě naleznete tam,
jež těžší člověka je, třese celou zemí

Poslední dva verše autor změnil:

Snad ještě větší tíhu naleznete tam,
tíhu, jež vypadne a rozkymácí zemí,

*V r 1 a v r 2 původně znějí první dva verše jako v r 3, kdežto druhá
půle sloky v r 2:*

snad ještě větší břímě naleznete tam,
jež jednou vypadne a rozkymácí zemí,

a v r 1:

Snad ještě větší tíhu naleznete tam,
<s níž dnes se musím vléci celou zemí,>
s níž dnes se musí chudý vléci zemí,

*Konečné znění strofy 32—36 se v r 1 shoduje s nynějším, v r 2 až
na tyto odchylky: 32 »Tu tíhu marné lásky znám. r 2; 33 Však ještě
hlouběji, až ke dnu r 2; 37 »Nejhlouběji S; místo 37 jsou v r 2 i v r 3
verše:*

Hluboko svítím, dělníku,
hluboko hledím, dělníku,
a vidím: — nenávist:

V r 1 zprvu:

»Hluboko svítím, hluboko hledím
a vidím: nenávist.«

Pak škrtnuto a napsáno nově:

»Hluboko svítím, chudý, do těla tvého,
bych našel břímě těžší světa všeho,
a vidím: nenávist.«

*Na zadní straně dopisní obálky, adresované mu z Prahy do Tatranské
Poljanky a nesoucí v razítku datum 8. X. 1923, načrtil si autor
tužkou toto vysnění básně, kde výsledné poznání kladl do úst samému
dělníkovi:*

Ještě něco je ve mně,
jsem si tím jist:
Nenávist.

Str. 186 *Umírající*. Dochoval se dvojitý rukopis tužkou. Ten, jež

básník poslal A. M. Píšovi v dopise z Tatranské Poljanky dne 5. listopadu 1923 (R), je psán na dvou stránkách básníkovy obvyklého papíru (14,5×23) a datován 3. XI. 23, *Poljanka*: výslovně určen pro tisk (viz LP, str. 113), byl teprve posmrtně uveřejněn v Rudém právu ze dne 6. ledna 1924, Dělnická besídka, str. 1. Dřívější rukopis, na dvou stranách téhož papíru (29×46), je nadepsán *Vlastní panychida*, datován rovněž 3. XI. 23 a uložen ve WS (r). O stavu, za jakého báseň psal, zmiňuje se Jiří Wolker jednak v citovaném dopise A. M. Píšovi (viz LP, tamtéž), jednak v dopise Josefu Horovi z Tatranské Poljanky dne 13. listopadu 1923, kde vyslovuje pochybnost, »hodi-li se k otisknutí. Psal jsem ji první dny své nemoci v horěce, kdy jiní pozbývají vědomí. Byl jsem tenkrát velmi zoufalý a pamatuji se, že mně ta báseň pomohla na nohy.« — I nic se na tomto světě nestane r; 3 tisíce umrou se mnou, r; 6 co <těžké> strašné je, co zlé je, R] to, co je těžké, to, co je zlé, r; 8 pomeje, r; 12 opuštěn, a já umírám. r; 16/17 pomáhala, | ale dnes sbohem, děvčátko, dnes už vše marné je, už napsal jsem list, r; 19 ten <dopis> list byla bolest má největší a klad jsem v ně[j] největší sten, r; 20 ale v umírání musí být každý sám <a každý opuštěn.> a samotn. r; 21 na světě se nic nestane r.

Str. 187 *Květiny*. V nedochovaném rukopise byla báseň datována dnem 8. XI. 1923, jak vysvítá z jejího časopiseckého otisku, usku-tečného již z pozůstalosti: Host III, č. 4 (únor 1924), str. 74. Tiskneme ji podle znění v *Nov I*, str. 125.

Str. 188 *Na nemocniční postel padá svět...* V rukopise, jenž se nedochoval, zůstaly tyto verše bez nadpisu (viz Dílo Jiřího Wolker, I. vyd., Praha 1924, svazek I, str. 181 a 185) a byly datovány dnem 28. XI. 23 (tamtéž, str. 189). Tiskneme je podle *Nov I*, str. 125—126.

Str. 189 *Epitaf*. Rukopis s datem 28. XI. 23 je napsán tužkou na lístku vytrženém z básníkovy kapesního kalendáříku na rok 1923 a uloženém ve WS. Časopisecký otisk z pozůstalosti: Host III, č. 4 (únor 1924), str. 75.

Str. 191 FRAGMENTY.

Přinášíme v tomto oddílu našeho svazku — vesměs podle rukopisů,

pokud se dochovaly — jen fragmenty těch básní, které zůstaly nedopsány, nebo takové zlomky, které nejsou přímou variantou k některé básni dotvořené; ostatní fragmentární koncepty uvádíme v poznámkách k předchozím oddílům svazku vždy u té básně, k níž byly přípravou. Rukopisy veršů shrnutých v tomto oddílu se v autorově pozůstalosti vyskytují jednak v sešitě č. 48 (S 48), popsaném již v úvodních poznámkách k předchozímu oddílu, jednak v útržkových blocích a na lístcích z nich vytržených nebo konečně na jednotlivých listech a lístcích jiných. Pokud se už rukopisy těchto fragmentů do dneška nedochovaly, tiskneme je podle druhého svazku z Díla Jiřího Wolkra, uspořádaného Miloslavem Novotným, a to podle jeho posledního, IX. vydání (Praha 1948, dále jen *Nov II*), kde jsme jejich znění srovnali s textem vydání dřívějších. Z fragmentů, jež přinášíme, jsou tam však — v oddílu Básně z konceptů z let 1919—1924 (str. 349—369) — zařazeny jen tyto: *Marnost boje* (jen zčásti), *Děti v červených povijanech...*, *Rosa Luxemburgová*, *Dva kamarády...*, *Zavřete se, pohádkové knihy...* a *Horečka zelené oči má...*; až na první jsou vesměs v pododdílu Fragmenty. Ostatní otiskujeme po prvé. Tam, kde se našlo několik rukopisů, řídíme se zněním podle všech známek posledním, pokud není příliš kusé; ostatní rukopisy uvádíme v poznámkách. Pokusili jsme se tyto zlomky seřadit podle časové posloupnosti jejich vzniku, stanovené arci zpravidla jen přibližně podle popudu, ladění a tvaru jejich veršů, podle toho, kde se jejich rukopis vyskytuje, nebo podle jiných stop na něm, také podle písma a papíru. I z těchto fragmentů byly některé psány pro knihu básníkem naposled zamýšlenou, pro sbírku *Tuberkulosa* (viz o ní na str. 263): najisto to byly verše *Zavřete se, pohádkové knihy...*, jež podle vzpomínek M. Kubíkové (viz Zdena Wolkerová, Jiří Wolker ve vzpomínkách své matky, II. vyd., Praha 1951, str. 209) ji měly přímo zahajovat, a *Horečka zelené oči má...*, pravděpodobně však též verše *Na nosítkách před operační síní...* a zlomky *...a oni jdou...*

Str. 193 *Podzim*. Tužkou na kusém lístku vytrženém z bloku (10 × × 14,5, v archivu ZW). Datum vzniku neznámo; podle noty těch veršů pravděpodobně z období Hosta do domu.

Str. 194 *Dítě doroste na chlapce...* Tužkou na jedné straně listu (v MP), bez názvu. Zřejmě psány v době autorova vývoje od sbírky *Host do domu* ke sbírce *Těžká hodina*, působí tyto verše jako

prvotní náčrt, ač notně ještě vzdálený a odlišně komponovaný (motiv matky!), k básni *V parku před polednem* (str. 24). Svědčí o tom nejen sám ústřední popud, táž situace loučení s chlapeckým laděním autorovy dosavadní lyriky a spolu předzvěst růstu k bojové mužnosti, ale přímo jednotlivostí, tu i tam se vyskytující: představa dospívajících očí, obraz zrajícího ovoce v koruně stromu, motiv tvrdnutí. — 3 *přv.*: Za svoje oči; *mezi 4 a 5 škrtnut verš*: Také já odejdu jednoho <tvrdého> dne tvrdého.

Na témže listu, ale doleji a odděleny čarou, jsou připsány verše, o nichž se lze nicméně dohadovat, že k tomuto fragmentu náleží; snad se jimi měla báseň končit. V posledním verši charakteristicky již ukazují — obratem *dle obrazu tvého* — k pozdější, motivicky blízké básni *Těžká hodina*.

Ty samotna budeš nad ní stávat,
otvírat ji dvěma slzami
a v tu chvíli já za kamennými horami
postavím zelený dům dle obrazu tvého.

Str. 195 *Na kraji města*... Koncept tužkou (*r*), bez názvu, celé škrtnuto, na lístku autorova obvyklého papíru (14 × 11,5, v archivu ZW). Doba vzniku neznáma; podle ladění a tvaru spíše z období sbírky *Těžká hodina*. — 5 lampa <tiše> bílá svítí, *r*.

Str. 196 *Únava*. Báseň se skládá ze dvou souvislejších zlomků, oddělených v našem textu pomlčkami. Dochovaly se v konceptu bez názvu, psaném tužkou po jedné straně tří listů, vytržených z téhož bloku (13 × 14,5). Na prvním z nich (*r 1*) jsou verše 1—9, ale tiskneme podle něho jen verše 1—7; další dva verše, 8—9, tam znějí:

Pod mostem černá voda <tiše odtéká> se <tiše> úlisně
rozprostírá,

šeptá ti o tiché krajině, kde nikdo neumírá,
kdežto poslední, 10. verš, je škrtnut:

nábřežní světla se do ní po zlatých řetězech spouští,

Jen verše 1—9 jsou otištěny už v *Nov I*, str. 353 — přitom i verše 8—9 podle tohoto znění v *r 1* — a jsou tam vydavatelem nadepsány *Marnost boje*. Básník obě tato slova napsal podél rukopisu v *r 1*, ale již podle toho, že první slovo tam není psáno s velkou písmenou na začátku, lze soudit, že jde o poznámku in margine, nikoli o zamýšlený název, a to tím méně, že by neodpovídal smyslu básně, byť jen fragmentárně známé. Původní znění veršů 8—9 (*r 1*) přepracoval básník

v dalším konceptu (*r 2*, v majetku Jaroslava Krejzlíka v Ostravě), jenž je na druhém z oněch tří listů a v němž si načrtl verše 8—18, t. j. celý zbytek prvního zlomku básně. Koncept druhého zlomku (19—27) je pak na posledním ze tří listů (*r 3*).

Podle obrazu o nábrežních světlech, spouštějících se do říčních vln po zlatých řetězech, který se čte jak v *r 1*, v škrtnutém 10. verši, tak v *r 2*, v našem 11. verši, lze přibližně odhadnout dobu, kdy Wolker tyto fragmentární verše psal. Do kapesního kalendáříku na rok 1921 (v archivu ZW), str. 61, si totiž zapsal tuto poznámku, jež jednak přivádí na stopu dojmu, který byl podkladem onoho obrazu, jednak přispívá k odpovědi na otázku, kdy asi tyto koncepty vznikaly: *Světlo se po zlatých řetězech do vody spouští. Pohled na Karlův most večer. 3. XI. 21. Báseň o utopených.*

4 *pův.*: kde se všech stran ho hlídá *r 1*; 12 *autor v r 2 postupně napsal a škrtl toto trojí znění*: a ty bys své těžké oči vzal; a i ty oči své bereš a rád bys je na vodu spustil; a i ty bys chtěl oči své přetěžké vzít; *nad čtvrté znění* a i ty bys chtěl těžké oči své vzít *nadepsal znění, které tiskneme*; 13 *pův.*: a na klidnou vodu *r 2*; 14 *pův.*: aby se spustily tam, kde je světlo a ticho, *r 2*; *mezi 14 a 15 škrtnuta řádka*: tam, kam, *r 2*; 15 *pův.*: do tiché krajiny, kam *r 2*; 17 *pův.*: pro něž se dnes marně musíme rvát *r 2*; 22 *pův.*: K poledni, *r 3*; 23 *pův.*: snad by plavci ke mně *r 3*; *mezi 23 a 24 škrtnuto* a řekli: *r 3*; 24/25 *pův.*: pohřbili, | aby mi *r 3*; 26 *tiskneme podle rukopisu, ač jeho ráz průpravného náčrtu připouští domněnku, k níž pobízí smysl kontextu, že se tu totiž slovo nevíte octlo autorovým přepsáním místo zamýšleného* nevidíte.

Z konceptů téže nedopsané básně je bezpochyby také jiný fragment, ježž si autor tužkou načrtl na lístek tužšího papíru (10 × 17, v MP):

Jak by to bylo krásné
dnes večer oči své těžké vzít
a z tohoto mostu

Nadepsán je tento zlomek názvem *Únava*, ježž pokládáme za zamýšlený titul celé básně, ježto odpovídá jejímu smyslu a je výslovně v souzvuku s druhým veršem textu, který tiskneme. Pod zlomkem právě citovaným škrtl básník fragmentární verš *Prostředkem města černé* a potom verše:

Těž jednou stane se,
že večer bludný tě

A konečně náleží ke konceptům této básně pravděpodobně též verše, které si autor zapsal — rovněž tužkou — na druhé straně téhož

lístku; poslední z nich motivem i kadencí připomíná básníkovy *Sloky* (str. 127) z ledna 1922:

<Bloudils-li po celý den
oči po slepém místě>
Budeš-li blouditi celý den
oči po lživých ulicích <stavěných> z bídy a kamene
a poznáš-li, že ten, kdo chce zvítězit, musí být tisíckrát poražen,

Str. 197 *Děti v červených povijanech*... Koncept tužkou, bez názvu (*r*), na prvních dvou stránkách přeloženého půlarchu. Pochází — podle samého ladění těch veršů — z období sbírky *Těžká hodina*, snad z roku 1921, pokud tak lze soudit z toho, že si autor na čtvrté straně napsal, ale perem, verš z básně *Oči*; k pozdější době vzniku by ukazoval dohad, že obraz z mořského pobřeží vytěžil básník z dojmů své cesty na jih na jaře 1922. — 16 a mezi jejich prsy — jak mezi bílými moly —] a mezi jejími prsy, — jak mezi bílými moly *r*; 21 aby vše provezly mořem <do nových a> a složily v dalekém kraji. *r*; 22 Ó děti] O, děti *r*.

Str. 198 *Za ruce chtěl jsem vsítí tě*... Verše rovněž z období *Těžké hodiny*, snad z jara 1922, pokud se lze dohadovat podle toho, že na rubu jednoho z konceptů si autor napsal (perem) verš z básně *Jaro*. Dochovalo se několik konceptů, vesměs bez názvu, psaných tužkou na básníkově obvyklém papíru. Koncept, který tiskneme, je na druhé stránce dvojlistu (v archivu ZW); na třetí stránce si tam autor načrtl verše, jež snad jsou fragmentem další strofy:

Ulice dešťová je dlouhá a dlouhá,
bez konce ulice setmělá.

Řek jsem jí před chvílí, že ji mám rád,

A na první stránce téhož dvojlistu jsou 1—4 v dřívější versi:

Za ruce chtěl jsem ji vzít,

na ňadra políbit...

Ale když jeden chce srdce dát,

druhý je nemusí brát.

Obdobně zní 1—4 v obšírnějším konceptu, psaném po jedné straně listu (23 × 29) a pravděpodobně prvotním:

Za ruce chtěl jsem ji vzít,

na ňadra políbit,

proč <ale jeden> když srdce jeden chce dát,

druhý je nemusí <vzít> brát?

Ulicí pustou vítr duje,
ulice v noci se proměňuje,
<pro ty, kdo smutní a sami jdou,>
v milenku věrnou a kamennou,
by poznali v jejím kamenném objetí,
že člověk vždycky a vždycky
na srdce bude trpět.

Další fragmentární strofa škrtnuta:

<Ulicí pustou vítr duje,> Za ruce chtěl jsem ji vzít,
ulicí pustou jdu sám.
Proč jednou ženou poranění,
na <tebe, drahá, vzpomínám?> druhou <ženu>
vzpomínáme,

proč oči tvé zmučené z temnoty vstaly,
by jako v zrcadle mým očím se podobaly,

Z obou dalších konceptů — na dvou lístcích (14,5 × 11, v archivu ZW) — jsou v jednom 1—4 v témže znění, v jakém je tiskneme, kdežto v druhém patrně dřívější verze veršů 5—8:

Ulice je milenka mrtvá
a večer má kostnaté objetí,
a kdyby se i v ráj proměnila,
vždy na srdce budem v ní trpět.

Str. 199 *Večer u moře*... Tužkou, bez názvu, v kapesním kalendáříku na rok 1922 (v MP), str. 75, s poznámkou 10. *V. 1922, Baška*.

Str. 200 *V okénku světnice*... Koncept tužkou, bez názvu (*r*), na rubu půlky úředního formuláře (14 × 23, v archivu ZW). Nepochybně z období sbírky *Těžká hodina*; přibližně lze datovat podle dopisu ze dne 23. srpna 1922 Konstantinu Bieblovi, kde Wolker — podotýkáje *»tak jsem to kdesi napsal«* — cituje 5—6 v tomto znění:

V chladnoucích večerech na konci léta
poznáš, že milenka je vzácnější než sedm dní stvoření světa
6 škrtnuto: poznáš, *r*; sedm *r*; 6/7 *přív.*: světa, | odpustíš, ženo, *r*;
10 <že> do těla *r*; 11 *přív.*: láskou a věčností rozechvělá *r*; 12
<růžový> na věčnost *r*; 13 Těla se usmívají, <i> když *r*; *Mezi*
12 a 13 škrtnuty verše:

Já ležím na tobě, noc leží nad námi,
do dne se rozrostu se všemi hvězdami

Str. 201 *Stín ořechů*... Tužkou na str. 9 v témže sešitě (v archivu

ZW), kde na str. 1—8 je koncept výjevů z aktovky *Nejvyšší oběť* a na str. 16—38 fragmentární koncept *Balady o námořníku* (viz str. 270); podle toho lze přibližně odhadnout dobu vzniku. Rovněž na str. 9 je tam náčrt verse patrně dřívější:

Na plotu zahrady v ulici nádražní
stín ořechů tvrdé lože nám vytesává,
chodci jdou kolem,

Str. 202 *Že hvězd bylo mnoho...* Tužkou, bez názvu, na str. 21 v útržkovém bloku (10 × 14, v majetku dr. Vlasty Kvícalové v Praze), kam si Wolker psal poznámky při právnickém studiu k druhé státní zkoušce: podle jejich datování — na první stránce je údaj *Svatý Kopeček II. VIII.*, na str. 25 data 9. X.—8. XI. 22 — lze přibližně soudit na dobu vzniku. V témže bloku je na str. 19 dřívější verse:

Této letní noci
víc než kdykoli jindy rozsvěcuje se hvězd,
hvězd velkých a krásných, hrozny hořících světů,
že tíhu jich nemohou nebesa nést,
a proto se bortí a padají
do všech lidských očí, co jich <tu>

A na str. 23 začátek pravděpodobně třetího znění:

<Když tolik hvězd na nebi zahoří,
tož nebesa se proboří>
Když tolik hvězd na nebi zahoří
jako dnes,
tož nebesa se proboří,
a to, co Pánbůh neunes, —

Str. 203 *Děvčátko moje...* Tužkou, bez názvu, na str. 9 v jiném útržkovém bloku (13 × 15, v MP), kam si autor rovněž psával k druhé státní zkoušce výpisky z právnických učebnic. Pravděpodobně buď z konce roku 1922, nebo z počátku roku příštího; v úvodním verši se po prvé ozývá oslovení, kterého básník posléze užil na touž adresu v básni *Umírající*. — V témže bloku na str. 7 je původní znění:

Panenko moje šestnáctiletá,
vy máte ještě oči z pohádkového světa
a jako panenky ruce mé vznaté
k mladým svým prsům přikládáte.

Str. 204 *Rosa Luxemburgová*. Přesné datum fragmentární skladby,

jejíž vznik nesporně spadá nejdřív do období sbírky *Těžká hodina*, nebylo lze dosud zjistit; není po ní stopy v básnickově korespondenci dosud známé, ani — na jedinou výjimku — ve vzpomínkách jeho přátel. Jedno je nepochybné: protože báseň neklamně prozrazuje znalost hrdinčiných vězeňských dopisů, nemohla být psána před říjnem 1921, t. j. ne dříve, než vyšel jejich český překlad, jež na pokračování přinášel Červen St. K. Neumanna — s názvem: *Rosa Luxemburgová, Dopisy z vězení Soni Liebknechtové* — jako přílohu ke svým číslicím 17—21 v době od 4. srpna do 29. září 1921 (knižně poté vyšel až na jaře 1923 s názvem *Rosy Luxemburgové dopisy z vězení Soně Liebknechtové* a s předmluvou St. K. Neumanna). Dalším snad popudem mohly být oslavy, které na paměť dvou padlých hrdinů německého proletariátu, Rosy Luxemburgové a Karla Liebknechta, uspořádala Komunistická strana Československa v lednu 1922 k třetímu výročí jejich skonu, ať už by byla báseň k těmto oslavám psána nebo ať teprve ony by k ní zavdaly podnět. Ale nechť je tento dohad správný nebo ne, najisto lze předpokládat, že Wolkrova skladba byla nejdříve psána buď v pozdním podzimu, event. na sklonku roku 1921, nebo až roku 1922. Shoduje se s tímto odhadem jediný bližší údaj, jež se k jejímu vzniku víže. Wolkrov kraján, profesor Jaroslav Krejzlík, jež se s básníkem poznal za pražských studií a přátelsky se pak s ním stýkal i v jeho prostějovském rodišti, vzpomíná, že mu Wolker předčítal — ze sešitu v černých deskách, jež se nedochoval — úryvek skladby o Rose Luxemburgové, a to v době, kdy se zvlášť obíral baladickým útvarem, což byla právě doba od podzimu 1921 do jara příštího roku. Vzpomíná, že mu Wolker onen úryvek přednesl na doklad zásad a záměrů, s nimiž přistupoval k baladickému útvaru a o nichž právě tehdy s prof. Krejzlíkem rozprávěl, takže básníkův přítel nabyl přesvědčení, že Wolker rovněž báseň o Rose Luxemburgové zamýšlel a pojímal jako baladu. Uvádí dále, že tato ukázka byla notně skrovnější nežli text, ve kterém torso až po letech vyšlo, a nadto vzpomíná slov, kterými básník její četbu provázel: pravil prý, že bolestně prožívá příběh skladby, ale že ještě není s to ji napsat. Lze v tom hledat jedinou pohnutku, proč báseň zůstala torsem? Nebo k tomu časem přispěly ještě jiné příčiny, na př.: že ji odsunuly do pozadí nové popudy a záměry nebo že ji nedopsanou odložil, když později vyšla (20. prosince 1922 v *Proletkultu* I, sv. 2, č. 24, str. 327 až 328) na totéž thema báseň St. K. Neumanna, těžící motivicky rovněž z hrdinčiny vězeňské korespondence? A neuspěl ji Wolker dopsat ani tehdy, když usilovně shledával verše pro sbírku *Těžká hodina*, nebo

už předtím na tento námět definitivně resignoval? Zároveň však pamětníkův údaj, že ukázka básníkem mu předčítaná byla skrovnější než znění dnes známé, připouští domněnku, že se Wolker k nedopsané skladbě časem vracel, ještě v pozdější době, a to právě ve spojitosti s projektovaným baladickým cyklem. S výhradami tedy, plynoucími odtud, že nedovedeme zatím s jistotou odpovědět na tyto a podobné otázky, řadíme fragmentární skladbu na konec jiných drobnějších zlomků, o nichž se lze právem domnívat, že pocházejí z roku 1922.

Čistopis a koncepty, které se — vesměs psány tužkou — dochovaly na jednom dvojlistě a devíti listech, jsou v básníkově pozůstalosti uloženy v konvolutu, kde je básníkova matka nadepsala Rosa Luxemburová (fragment), kdežto v rukopisech samých zůstalo torso bez názvu. Ponecháváme onen titul ve shodě s Miloslavem Novotným, jenž po prvé uveřejnil text torosa již v prvním vydání své edice Díla Jiřího Wolkra (Praha 1930), v jejím druhém svazku, a to tak, jak jej sestavil z jednotlivých rukopisů. Přejímáme jeho řešení až na tuto vstupní poznámku prózou, která, zřejmě chvatně načrtnuta po jedné straně listu vytrženého z bloku (12,5 × 15), měla být po našem soudu básníkovi jen pomůckou, nikoli přímo úvodem skladby:

Večer 15. I. 1919 mezi 9.—10. hodinou byli v bytě člena wilmersdorfské rady dělnické Merkussena zatčeni [Rosa Luxemburová a Karel Liebknecht]. Po ukončení prvního výslechu a po zjištění personálií Liebknechtových, byl L. z hotelu vyveden a zabit. Zatím co byl odvážen, byla vyslýchána R. Luxemburg[ová] a měla být dopr[avena] do vyš[etřovací] vazby. Dav vrhl se na ni a srazil ji k zemi. V bezvědomí dopr[avována] do automob[ilu]. Když vůz přijel, vyskočil jeden muž na stupátko a vystřelil na R. Luxemburgovou nalézající se v bezvědomí. Auto[mobil] se rozjel rychle. Na mostě u <Hitzigstrasse> Kurfiřtské hráze byl zastaven. Dav vyhodil z auta tělo Luxemburgové. Mrtvola hozena buď do kanálu nebo do Zeměbranceckého průplavu.

Z vlastního textu skladby se dochoval čistopis veršů 1—60 na třech listech (14,5 × 22), jejichž druhá strana je potíštěna bankovním formulářem. Řídíme se v jádře tímto zněním (*R*), kromě něhož se na dvou stranách v dvojlistě básníkova obvyklého papíru uchoval souvislý koncept veršů 1—26 (*r*). — 2/3 německém. | Než *r*; 10—11 *zní v r*:

Na mřížích žaláře ukřižovány
krvavě mokvají čtyři světové strany,
14—20 *zněly v r původně a škrtnuty*:

Slyšíš to dunění děl, rachoty země a řev,
kdo srdce zanechal doma, zde nechá svoji krev,
rozstříklý šrapnel <v povětří> ke smrti jak havran zakráká
nad touto frontou, kde chudý zabíjí chudáka,
zatím co ostnaté dráty mezi kameny
se blýští jak na tučných rukou drahé prsteny.
Slyšíš to dunění děl a slyšíš ten hlas

14 Slyšíš *r*; 19 jak u hrdla *r*; 20—21 *zněly v r původně a škrtnuty*:

A Rosa slyší rachoty děl a explozí řev,
nejvíc však slyší tento vojenský zpěv:

20 Mrtví padají, vojáčky do fronty jdou *r*; 21 a touto písničkou: *r*;
24 <na rozkaz> z rozkazu *r*; k 22—26 *se vedle r, shodného v nich s R, uchoval na jednotlivém listě básníkovy obvyklého papíru dřívější náčrt tohoto znění*:

Z rozkazu srdce jsme chtěli se bít
a bijem se na rozkaz generálů,
proč to, co chceme, nemůžeme chtít,
proč srdce nám zavřeli do kriminálu,
Roso?

34 *v R původně*: strašlivý hřbitove světa, v němž tisíce křížů studí;
44 <díívá se Rosa na> k jihu teď Rosa pohlíží: *R*.

Veršem 64 se končí čistopis *R*, aniž je jisto, zda na tuto část torsa přímo navazovaly verše 65—85, jež se dochovaly jen v konceptu (*r*), psány po jedné straně na dvou lístcích (13,3 × 14,5) z útržkového bloku. Na prvním z nich jsou kromě veršů 65—74 ještě dva další verše — a poznámka v závorkách *hvězda ve východním okně* —, jež autor škrtnl:

bych rozrazila mříž a slovům dala let
a slovům dala moc kladivý roztřást svět?

Naše znění se řídí konceptem *r* až na tyto výjimky: 65 *v r bez údaje Rosa*; Ó, jak je těžko] O jak je těžko *r*; 68 jsem, jim] jsem jim *r*; 69 hlas —] hlas, — *r*; 74 Ó srdce vězněná, —] Ó, srdce vězněná, — *r*; mezi 81 a 82 *škrtnut verš*: dej, ať v nich klíčí vše a všechno rozkvétá, *r*; k 65—71 *se kromě r dochoval na lístku téhož formátu, rovněž z útržkového bloku, dřívější náčrt tohoto znění*:

Ó, jak je hrozně vprostřed těchto stěn
pod pohledem žen a mužů, lidí beze jmen,
tisíc bezvládných těl vláčí sever, východ a jih,
já hroznem srdcí jsem z hrudí vyrvaných,
<trpících lidských srdcí jsem hluboká závěje,

jsem rudá kytice květů lásky a naděje.>
Zavolal zástupů hlas a já jsem ozvěna,
z tuh jejich a jejich krve byla jsem zrozena,
v nich mluví svět a oni mluví ve mně,

Konečně je v témže konvolutu uložen koncept těchto veršů, napsaných po jedné straně lístku z útržkového bloku (13 × 14,5):

Okno má mříže,
země má rány,
dívá se Rosa
na všechny strany
a na všech stranách
stojí smrt.
Z otravných plynů rostou tu smutné květy,
to jsou nemocnice a bílé lazarety,
a květy ty voní do všech světa stran
karbolem, krví, bolestmi hlubokých ran,
tělo je zimní pole a v očích sněží,
v závěji obvazků vojáči leží
a nejvíc ti vojáči chudí, co srdce jim vzali,
dřív než na frontu je odeslali,
ti tady mnoho poznali, i to, že jen srdce dát nestačí,
když berou jim ruce a nohy a slunce a život, jsou klidní
a nepláčí.

Není pochyby, že se tyto verše jak tematikou, tak notou hlásí k torsu skladby o Rose Luxemburgové, aniž lze najisto stanovit, zda měly být součástí skladby v jejím úplném znění anebo zda jde o některý z prvotních konceptů.

Str. 207 *Dva kamarády*... Tužkou, bez názvu, v S 48, str. 146 a 144 (S), obsahujícím vesměs rukopisy z doby, kdy se básník léčil v Tatrách; odtud lze soudit na datum vzniku. Původní, obširnější text nedopsané třetí strofy je v S škrtnut:

Pod hlavou voní mech, nad hlavou hučí bory
a slova přátelská jak jasné reflektory
v světelné prsty uchvacují svět.
To není tichá noc, — to ryčné bojiště je,
v ostnaté dráty zapleten se bledý měsíc chvěje,
u srdce světa trčí bajonet.
Karel je kanonýr, z železa život má
a nepřátelskou frontu dobře zná,

Kromě *S* se k 1—6 dochoval dřívější koncept na listu básníkovy obvyklého papíru (v MP):

Dva přátelé mám ve světě <širokém> širém,
Eman je krejčířem, Karel je kanonýrem.

K povelu trub a sirén na nebeském kraji
se hvězdy scházejí a rozžijí,
k povelu trub a sirén na silnici v lese
<po práci večer my také sejdeme se.>
k hovoru přátelskému též my sejdeme se.

Str. 208 *Zavřete se, pohádkové knihy...* Rukopis fragmentu bez názvu, psaný za básníkovy pobytu v tatranském sanatoriu, se nedochoval. Řídíme se zněním, ve kterém vyšel v *Nov II*, str. 368.

Str. 209 *Horečka zelené oči má...* Tiskneme podle posledního, rovněž však fragmentárního a nepojmenovaného konceptu v *S* 48, str. 119 a 118. — 14 jak <mrtvé> leklé ryby plují kolem něho, *S*; 16 <toť průvod utopenců> v průvodu utopenců táhnou pod vodami, *S*; 21 a za ním <do hlubiny> vrhá z paluby překocené *S*.

Ale před tímto posledním konceptem je na jiných stránkách téhož *S* 48 několik dřívějších konceptů, jež osvětlují, jak báseň postupně vznikala:

Str. 130:

Horečka zelené oči má jako podmořská hlubina,
jsou v ní chaluhy černé a lodě ztroskotané
a tekuté šero, které vše rozkládá a prolíná,
potom jsou tu obludy <strašné> obrovské a nevidané,
podobny medusám a rybám s červeným břichem.
<Ničeho však tu tolik není
jako ticha,
které vydechují chaluhy, korály, ryby a utopení.>
Nejvíce ze všeho však ticha tu je,
neboť je každá věc vydychuje.

A ty tu zarmouceným potápěčem jsi,
V dalších pěti řádcích si básník nesouvisle a většinou nečitelně načrtl
nástin dalších veršů, m. j. také rým *tu je: defiluje*.

str. 126:

Horečka zelené oči má jako podmořská hlubina,

a zatím co teploměr

str. 124:

Horečka zelené oči má jako podmořská hlubina,
šero vzdálených lamp jí teče a prolíná.
Jsou tu bahnité stezky a u nich chalupy bují,
obludy v chapadlech mlčky čas přežvykují,
nejvíc však ze všeho ticha tu je,
neboť je každá věc vydechuje.

Když rtuť vystoupí k třiceti devíti,
nemocný musí se v tůně ty spustiti
a na dně hlubokém, mezi kameny,
sám a sám bloudí co potápěč ztracený.

Na str. 123 celé škrtnuto:

Když v teploměru rtuť se blíží k čtyřiceti,
počiná nemocný své lože opouštětí,
do tůně spouští se a mezi kameny
tam bloudí sám a sám potápěč ztracený,
<je těžký jeho krok a těžká jeho hlava
a nad hlavou mu vlastní život ztroskotává>
V té divné krajině a vprostřed těchto chvil
se náhle zjevuje mu vše, co kdysi žil,
to divné příběhy ze světa veselého
jak leklé ryby plují kolem něho
a přátelé a milenky a známí

str. 122 (na vytrženém listu):

V té divné krajině a vprostřed těchto chvil
se divně zjevuje mu vše, co kdysi žil,
příběhy daleké ze světa veselého
jak leklé ryby plují kolem něho,
přátelé drazí (drazí *připsáno dodatečně*), milenky a známí, —
s všemi se setkává hluboko pod vodami,
všichni tu jsou, — <jen> však jednoho přec tu není,
všichni tu jsou, — <však> a všichni jsou utopení.

Str. 121 (na vytrženém listu):

<V té divné krajině a uprostřed mrtvých chvil
se divně zjevuje>
A v této krajině a vprostřed těchto chvil
se mrtvě zjevuje mu to, čím kdysi žil,
příběhy veselé ze světa dalekého

jak leklé ryby plují kolem něho,
<rodiče, bratři, přátelé> přátelé drazí, milenky a známí, —
toť průvod utopenců pod vodami,
čím prudčeji kterýkoli z nich mu v srdci žije,
tím jeho tvář tu mrtvější je.

Str. 120 (*poslední tři verše škrtnuty*):

Když v teploměru rtuť se blíží k čtyřiceti,
počiná nemocný své lože opouštět.
Do tůně spouští se a mezi kameny
bloudí co potápěč smutný a ztracený.
A v této krajině a vprostřed těchto chvil
se zjevuje mu vše, čím kdysi žil:
příběhy veselé ze světa dalekého
jak leklé ryby plují kolem něho,
přátelé drazí, milenky a známí,
se všemi setkává se v hloubi pod vodami, —
<však> čím víc však který z nich mu v srdci žije,
tím utopený tady mrtvější je.

Str. 210 *Na nosítkách před operační síní*... Koncept bez názvu
na listě vytrženém z bloku (12,5 × 15,5, v archivu ZW), do něhož
básník psal — vesměs tužkou — za pobytu v tatranském sanatoriu.
Pravděpodobně to jsou úvodní verše nedopsané básně, jejichž dřívější,
kusou versi si načrtl na jiném listě:

Na nosítkách před operační síní
tělo jak těžká houně srdce tvoje škrť,
na nosítkách před operační síní
páchne to krví, karbolem <a>, smrtí,

Patrně k téže básni náleží na 15. str. onoho bloku zlomek verše:
A proto sílu má, by <čekal nedočkavě> ležel; nelze to však tvrdit
o třech verších, načrtnutých na jiném listě, vytrženém z téhož bloku:

Včera jsem dojít chtěl ku hvězdám
a dnes
vyje mé srdce jak spráskaný pes

Str. 211 ... *a oni jdou* ... Oba zlomky bez názvu — pravděpodobně
z jedné a téže básně — načrtl si autor tužkou na str. 3 a 5 v jiném
útržkovém bloku, rovněž z Tatranské Poljanky, na jehož dalších
stránkách jsou koncepty k básni *Hoře* (viz str. 277).

Str. 212 *Zrcadlo*. Tiskneme podle nenadepsaného konceptu, který si autor načrtl na str. 23 v témže bloku, kde je fragment *Na nosítkách před operační síní...* Básník poslal dívce, které platily už verše *Děvčátko moje...* a kterou apostrofuje báseň *Umírající*, darem ruční zrcadlo — a odtud tyto verše, jejichž pokračování autor v konceptu škrtl:

a potud láska naše bude trvati,
pokud mě vedle sebe budeš vídati.

Název jsme vzali z prvotního konceptu, načrtnutého na lístku vytrženém z téhož bloku:

Takový dárek chtěl jsem přivést ti,
jenž stále by ti připomínal mne a lásku mou,
proto jsem na to musel myslet,
co nejčastěji beřeš do rukou.

V samém bloku je na str. 20 varianta posledních dvou veršů:

proto jsem myslel na věci,
jež do rukou bereš nejčastěj

A konečně na str. 21 je tam další koncept, jehož znění se shoduje s konceptem na vytrženém lístku, až na to, že druhý verš zní jen: *jenž stále by ti připomínal lásku mou*, a že pokračuje dalšími dvěma verši, shodujícími se s 5—6 v tom textu, který tiskneme.

Str. 213 DODATEK.

Verše *V Zimní zahradě* uveřejňujeme podle opisu na stroji (v archivu ZW), který básníkovi poslala do Prahy jeho tehdejší prostějovská přítelkyně Marie Vyhlídalová (v básnickové korespondenci se na ni vztahuje dopis ze dne 14. prosince 1921, *LP*, str. 52—53) spolu se svým dopisem dne 3. listopadu 1921. Z dopisu vysvítá, že verše, datované *Praha 30. X. 1921*, opsala podle básníkova rukopisu a že vznikly za její návštěvy v Praze, když tam spolu byli v Zimní zahradě, známé tehdy restaurační místnosti v Lucerně. Protože však rukopis, z něhož byly verše opsány, není dostupný a protože se jejich znění v jiném básnickově rukopise nedochovalo, přinášíme je dodatkem.

31 Vězeň: *Jaromír Berák* — o dvě léta mladší Wolkrův přítel, rovněž studoval v Praze práva a podílel se na politickém a literárním životě tehdejšího mladého pokolení; popudem básně bylo jeho uvěznění pro účast na demonstracích v prosinci 1920.

38 Host do domu: 36 — *a ještě někdo*. — »Víš kdo je ten někdo? Víš to je ten Bůh...«, těmito slovy interpretoval podle vzpomínky Vítězslava Nezvala (*Wolker*, Praha 1925, str. 40) sám básník smysl onoho verše.

47 Svatý Kopeček — výletní a poutní místo u Olomouce, kde Jiří Wolker opětovně býval již od dětských let a kam se později rád uchýloval pro chvíle oddechu a soustředění; jak mu to místo přirostlo k srdci, vysvítá i ze vzpomínky v jeho *Zápisčích z nemoci*: »Vždycky, když jsem opouštěl Svatý Kopeček, sídlo svého štěstí a mládí, vždy mi bylo hrozně smutno...«

47, 4 *továrna Kosmos a továrna na hřebíky* — první byla v Olomouci, druhá v Hlubočkách u Olomouce.

47, 14 *babička chorá a dědeček, který ji ošetřuje* — byli Anežka a Jiří Skládalovi, rodiče básnickovy matky; měli na Svatém Kopečku vilu Krásná vyhlídka.

48, 41 *Karel Šnajdr* — jakož i ostatní, jež básník dále jmenuje a o jejichž osudech se zmiňuje — *Bohuš Tureček, Franta, Josef, Janek a Eman, knihař Bertin* —, byli jeho dělničtí přátelé, s nimiž se na Svatém Kopečku stýkal již od dětství a o nichž napsal: »...večer sedím s chlapci, dávnými kamarády, kteří pracují v okolních fabrikách. Mají mě rádi a přelévají na mě svoji sílu. Dovedou člověka tolik obdarovat, aniž o tom vědí.« (*LP*, str. 44.)

50, 89 *Mariéntál* — Mariánské Údolí, průmyslová obec poblíž Olomouce; německé pojmenování jest vysvětlit tím, že tamní továrny byly v německém majetku.

51, 95 *prašpatný právník, který však přece ve III. semestru udělal státnici* — básník ironicky míní sebe samého: první státní zkoušku složil na právnické fakultě Karlovy university v březnu 1921 s dostatečným prospěchem; z opětovných zmínek v jeho korespondenci vysvítá, že nestudoval práva s chutí.

51, 96 *lošovská silnice* — podle vesnice Lošov u Svatého Kopečku.

51, 104 *u svatého Jana* — sousoší na Svatém Kopečku, obklopené

stromy, na něž se přibíjely vyhlášky a plakáty; *Volná myšlenka* — mezinárodní organizace bezkonfesijních, bojující proti klerikalismu; po římském sjezdu v roce 1904 byla ustavena též u nás.

51, 113 *allegro agitato* (ital., čti adžitáto) — značí v hudebním názvosloví: rychle a vzrušeně.

52, 115 *capriccioso pizzicato* (ital., čti kapričózo picikáto) — rozmarně a drnkavě.

52, 117 *andante amoroso* (ital., čti amorózo) — zvolna a vroucně.

52, 119 *di marcia funebre* (ital., čti marča) — smutečným pochodem.

52, 120 *septimán ozdoben dekadentními neřestmi jak kroužkem černoch v nose* — v ironické rekapitulaci svého mládí vzpomíná básník na chvíle, kdy ve svém vskutku septimánském roce 1918 přechodně podlehl vlivu dekadentní, úpadkové literatury s její zálibou v pocitech zhnusení ze smyslné rozkoše, v představách rozkladu a zmaru, ve vzdorných vznětech ničivé vášně, vyznívajících v uctívání satana: rukopisný cyklus takových veršů z května toho roku přímo nazval *Úsměvy Satanovy*. S obdobnou ironií se o tom zmiňuje v dopise Konstantinu Bieblovi ze dne 20. srpna 1921: »Já se také naprodíral dekadencí. A s jakou veselostí si teď přečtu některé své „satanské verše“, plné sodomských hříchů a sodové vody.«

52, 124 *sednice v prvním poschodí* — ve vile Krásná vyhlídka na Svatém Kopečku, viz vysvětl. ke str. 47, 14.

62 *Deštivý den: 3 na vysutých lešeních* — psaní vysutých není chyba; lešení, jehož nosné trámy jsou prosazeny vybouranými otvory ve zdi nebo vyloženy okenními otvory, označuje se v technickém názvosloví buď jako visuté, nebo také jako vysuté (či vysunuté).

95 *V lese: 23—25 Smíchov, Celná 10* — správně: Na celné; Jiří Wolker tam za svých vysokoškolských studií v Praze bydlil — v domě nyní č. 4 — od podzimu 1920 do března 1922.

108 *Balada o nenarozeném dítěti: 107 eumenol* — lék proti menstruačním poruchám.

113 *Tvář za sklem: 1 kavárna »Bellevue«* — autor ji tak nazval pravděpodobně podle stejnojmenné kavárny v Brně, kde si nedlouho před uveřejněním a patrně také vznikem těchto veršů dával — dopisem ze dne 20. ledna 1922 — schůzku se svým přítelem, mladým brněnským spisovatelem Lvem Blatným.

117 *Oči: malíř Oldřich Lasák* — o šestnáct let starší přítel Jiřího Wolkra a jeho hanácký krajan ze Ždětína na Plumlovsku; nakreslil roku 1921 básníkovu podobiznu.

122 *Balada o snu: Jaroslav Seifert* — vydal tehdy svou první sbírku veršů *Město v slzách*, o níž mu Wolker psal v dopise z 12. prosince 1921: »Mnohé jsem znal už z dřívějších, mnohé bylo mi úplně nové. A měl jsem z knížky velikou radost, protože jsem poznal, že Ti rozumím, že jsme zúčastněni v boji za jednu pravdu a že naše pravda je svatá.«

128 *Pohřeb: 1 Anežka Skládalová* — babička Jiřího Wolkra s matčiny strany, zesnula roku 1921; 11 *dlouhá silnice* — k prostějovskému hřbitovu; 21 *Jiří, Karel* — první je básník sám, Karel byl jeho jediný, mladší bratr.

129, 31 *nejstarší vmuk* — t. j. rovněž Jiří Wolker.

130 *Muž: titulní hrdina básně, Jiří Skládal*, otec básnickovy matky, byl Jiřímu Wolkrovi kmotrem při křtu; zemřel 22. července 1922 ve věku 73 let.

132 *Fotografie: 1 U Topiče* — tehdejší Topičovo knihkupectví na Národní třídě v Praze; 8 *hlad v Rusku* — roku 1921: byl zaviněn neúrodou, která v předchozím roce postihla mnohé oblasti země ještě rozvrácené čtyřletou imperialistickou válkou a tříletou válkou proti intervenci; 9 *gubernie* — nejvyšší, územně rozsáhlá správní jednotka v carském Rusku; 13 *nejsmutnější všech, jež zovou lidojedy* — nářáka na tehdejší výmysly měšťáckého tisku o lidojedství za hladomoru na Rusi.

134 *Dům v noci: 20 Ringhoferovka* — kovoprůmyslový závod na Smíchově, nazývaný tak tehdy podle svých zakladatelů a někdejších majitelů, Ringhoferů.

136 *Setkání: 8 vinárna Finale* — bývala na rozhraní Malé Strany a Smíchova, na rohu Újezda a Petřínské ulice.

138 *Mirogoj* — ústřední záhřebský hřbitov, stal se za první světové války pohřebištem padlých vojáků; Jiří Wolker jej zhlédl cestou na jih, na kterou se počátkem května 1922 vydal spolu s Konstantinem Bieblem a která je přes Záhřeb a dalmatská města *Bakar* (tudy se také vraceli) a Crikvenici vedla do lázeňského města Baška na ostrově *Krk*, kde prodleli až do začátku června. Plodem toho pobytu jsou ve sbírce *Těžká hodina* další básně *Nevěrná, Odjezd, Milenci* a závěrečné *Moře*, ale dojmy a popudy z něho se odrážejí i ve Wolkrových verších pozdějších, z pozůstalosti, jmenovitě v básni *Stud.*

141 *Odjezd: 13 bakarské nádraží* — viz předcházející vysvětlivku.

147 *Moře: 1 ostrov Krk* — viz vysvětl. ke str. 138.

148, 41 *ariston* (z řeč.) — hudební hrací stroj, podobný kolovrátku.

157 Píseň o Daliboru: 28 v *hospodských aristonech* — viz předcházející vysvětlivku.

166 Pozděk ránu: 6 *orkestrion* (vl. orchestrion, z řeč.) — větší mechanický stroj hudební, tak utvářený, aby působil dojmem orchestru; býval v hostincích.

180 Hoře: 13—14 *Jediný jen je lék, jímž uzdraví se muž: čas.* — Parafraze hesla »nur Zeit!« z básně Richarda Dehmela *Der Arbeitsmann* (ve sbírce *Aber die Liebe*, 1893), které Wolker rád citoval.

182 Stud: 1 *na břehu jižního moře* — viz vysvětl. ke str. 138.

204 Rosa Luxemburgová (1871—1919) — zaujímala od sklonku min. století významné místo na levém křídle jak sociálně demokratické strany v Německu, tak Druhé internacionály. Již tehdy hlásala revoluční odpor proti imperialismu a militarismu; v tomto duchu proletářského internacionalismu působila — proti zrádné politice pravicového vedení sociální demokracie — také za první světové války, opětovně za to persekvována kapitalistickou justicí. Od počátku roku 1915 byla uvězněna v Berlíně pro řeč, kterou měla proti týrání vojáků; propuštěna v únoru 1916, byla hned v červenci téhož roku vzata do »zajišťovací vazby«, v níž byla až do listopadu 1918, z toho rok ve věznicí ve *Wronke*, měste v poznaňském kraji. Odtamtud právě psala — Soně Liebknechtové, manželce svého spolubojovníka Karla Liebknechta, rovněž tehdy žalařovaného — dopisy, které básník četl v českém překladu a které mu byly podkladem k této skladbě. Po listopadu 1918 se Rosa Luxemburgová rozešla se sociální demokracií a působila při založení Komunistické strany Německa. Když bylo v lednu 1919 potlačeno v Berlíně povstání revolučního dělnictva, byla Scheidemannovou sociálně demokratickou vládou dne 15. ledna uvržena do vězení a téhož dne zavražděna — spolu s Karlem Liebknechtem — reakční soldateskou; viz pozn. na str. 290.

204, 2 *Wronke* — viz předcházející vysvětlivku.

207 Dva kamarády...: 2 *Karel byl kanonýrem, Eman krejčířem* — básník se zde i v dalších verších fragmentu vrací vzpomínkami k večerním besedám s dělnickými kamarády na Sv. Kopečku, viz vysvětl. ke str. 48, 41.

228 V parku před polednem: *hlubošské lesy* — Hluboš je vesnice u Příbrami, a Wolker si do tamních lesů vyjel tehdy z Prahy na tři dny spolu se svým přítelem Ivanem Sekaninou; viz o tom básníkův dopis otci z téhož dne (Jiří Wolker, *Korespondence s rodiči*, Praha 1952, str. 78).

229 Ukřižované srdce: *Recitováno Karenem* — Bedřichem

Karenem, tehdy členem vinohradské činohry, na »večeru mladé lyriky«, který se konal dne 2. prosince 1920 v pražském Obecním domě a na jehož pořadu byly ještě jiné Wolkrovovy verše: *Pokora, Žebráci, Noc*.

229 R e k r u t i: *Praha-Smíchov* — dále zpravidla jen Smíchov: básníkovo bydliště za vysokoškolských studií, viz vysvětl. ke str. 95.

232 V ě z e ň: *Recitováno Kadlecem v Písku* — spolu s Wolkrovými verši *Ukřižované srdce, Pokora a Žebráci* »na večeru moderní poesie«, který se konal dne 27. ledna 1921; Svata Kadlec, s nímž se tam Wolker poznal a spřátelil, byl příslušníkem tehdejšího literárního mládí a v Písku přechodně působil jako člen divadelní společnosti.

258 S e t k á n í: *Praha II* — básník tam, v Černé ulici, v domě č. 12, nyní č. 14, už jen nakrátko bydlil od března 1922.

290 R o s a L u x e m b u r g o v á: *Wilmsdorf* — berlínské předměstí; *Karel Liebknecht* (1871—1919) — zprvu politik sociálně demokratické strany v Německu, kde působil v čele jejího levého křídla. Již roku 1907 byl odsouzen do vězení pro boj proti militarismu a imperialistické válce, ve kterém nesmluvně pokračoval, i když vypukla. Jsa od roku 1912 poslancem říšského sněmu, samojediný tam v prosinci 1914 hlasoval proti válečným úvěrům a na jaře 1915 znovu. Poslán za to na frontu, založil v dubnu roku 1916 revoluční Spartakův svaz, ale již měsíc nato byl zatčen a odsouzen na čtyři léta do káznice. Vysvobozen odtud v listopadu 1918, bojoval v čele Spartakova svazu proti zrádnému vedení pravicové sociální demokracie a za sociální revoluci v Německu; působil při založení Komunistické strany Německa na sklonku roku 1918. Po potlačení povstání revolučního dělnictva v Berlíně byl dne 15. ledna 1919 spolu se svou přítelkyní a spolubojovnicí Rósou Luxemburgovou zatčen a téhož dne byli — oba hrdinové revolučního německého proletariátu — ubiti reakčními důstojníky.

Jiří Wolker vstoupil do české literatury s mladým pokolením z dvacátých let, jehož příslušníci, zrození takřka vesměs na rozhraní století, pronikali na veřejnost v prvních měsících a letech po světové válce. Spjat se svými druhy týmiž v jádře zážitky a zkušenostmi, sdílel se s nimi o životní pocit i vnitřní vývoj, o tvůrčí dráhu i cíle, přitom však v jejich středu brzy zaujal osobité místo. Ač s tehdejšími mladými pokolením ušel jen kus cesty, i v té krátké lhůtě, která mu byla souzena, vyrostl v čelného jeho představitele a přímo programového mluvčího, vynikaje nad ostatní jak svou tvůrčí uvědomělostí a kázní, tak ideovou hloubkou a průkopností svého díla, jeho ranou zralostí a spolu vřelým ohlasem, jakého záhy nabylo v širokých čtenářských kruzích.

Když se roku 1920 v pražských literárních listech, otvírajících své sloupce mladým talentům, začalo nad příspěvky veršem i prózou objevovat nové, nezvykle znějící jméno Jiří Wolker, málokdo z jejich čtenářů věděl tehdy něco bližšího o jeho nositeli, dvacetiletém studentovi, jenž na podzim minulého roku, po maturitě, přišel z rodného Prostějova na pražskou universitu. Studoval tam práva, a to se svědomitostí sobě vlastní, ale bez záliby, která ho naopak vábila do síní filosofické fakulty na přednášky Zdeňka Nejedlého, F. X. Šaldy a j. Bylo to v souzvuku s nejvlastnějšími sklony a intencemi mladého lyrika, jenž už při příchodu do Prahy nebyl literárním nováčkem; ještě jako prostějovský gymnasista absolvoval křest ohněm na veřejnosti, zatím zejména v časopisech buď studentských, skautských a sokolských, nebo krajinských. A jeho soustavnější literární pokusy se datovaly již od patnácti let, prozrazující čím dále zřejměji neklamně nadání, které však v oduševnělé jinošské bytosti nebylo jediné. Pojilo se v ní

s vlohou jednak výtvarnou, jednak a zejména hudební, jež se obdobnějevily mladistvými pokusy kreslířskými i skladatelskými, až nakonec Wolker cele zakotvil v tvořivosti slovesné, nalézaje v ní smysl i poslání svého života.

Narodil se — dne 29. března 1900 — v měšťanské rodině, jež po otci, posléze vyšším peněžním úředníkovi, pocházela ze starousedlého řemeslnického rodu, kdežto matčini rodiče přišli kdysi do Prostějova, kde potom měli velkou palírnu, z hanáckého venkova. Prožíval tak Jiří Wolker dětství i mládí v bezpečném, přívětivém prostředí měšťanského domova, přitom v ovzduší, které bylo prosyceno živým zájmem veřejným i kulturním, zálibami literárními a uměleckými. Jestliže otec, osvětový činovník sokolský, vychovával v synově povaze smysl pro pospolitost a kázeň, utužovaný přímou účastí v sokolských řadách a tábořením v přírodě, ještě podnětněji působila na syna matka, k níž vroucně lnul, pokrokově osvícená pracovnice a publicistka kulturní i politická; na její smýšlení nezůstal bez vlivu ani styk s Josefem Krapkou, jenž poslední léta svého života působil v čele dělnického hnutí na Prostějovsku. K takovému ovzduší domova se družilo působení střední školy, z níž Wolker vzpomínával zejména na dvojici svých profesorů češtiny, Jana Kamenáře, překladatele německých klasiků a Hanse Sachse, a Antonína Dokoupila, rovněž literáta, jenž se později zasloužil i o básníkův ideový růst k socialismu; pro studentovo slovesné nadání měli však porozumění i jiní učitelé, z nichž Vojtěch Měrka ho přímo přizval ke svým překladům ze slovinské poesie. A konečně: na jedné straně měšťanská společnost kolem jeho rodičů, k níž rostoucí měrou nabývá kritického odstupu, a na druhé prázdninová družba s chlapci dělnického původu na Svatém Kopečku; styk s hanáckým venkovem a přitom pobyt v průmyslovém rodišti se silným dělnickým hnutím, jež neslo také boj proti klerikalismu, akutní v městě, kde farou vládl bojovný K. Dostál-Lutinov — to vše postupně přispívalo k společenskému poznání mladého

Jiřího Wolkra, zatím co národní cítění mladého básníka se v blízkosti německého živlu utužovalo mocenskými nároky a germanisačními snahami jeho kapitalistické buržoasie.

Společenskému poznání i vlasteneckému citu mladého lyrika se dostalo mocných podnětů za války, která jako u jeho vrstevníků měla podstatný podíl na jeho životní zkušenosti, třebaže sám vojně o vlas unikl. Ale již skutečnost světového krveprolití, zprávy o mrtvých a návraty raněných, zejména odchod spolužáků na vojnu a předčasná smrt toho onoho v poli; zároveň důtklivě se kladoucí otázka národního osudu a rostoucí hnutí národního odboje, provázené přituhující protičeskou persekucí, citelnou zvláště na Moravě; rozmáhající se nouze, která, dotírajíc posléze i na stěny útulného domova, krušila zejména pracující lid průmyslového střediska; křiklavé příklady sociální křivdy a spolu vzrůstající neklid a rostoucí politická aktivita dělnictva, povzbuzená Velkou říjnovou revolucí — to všechno až do oné hladové demonstrace prostějovských pracujících v dubnu 1917, kdy mladý Jiří Wolker viděl, jak střílejí do bezbranného zástupu a padlé odvázejí na valnicích, působilo do té míry na jeho bytost, že to nemohlo v jeho příštím vývoji zůstat bez odezvy, ať přímé nebo nepřímé. Vzrušeně poté prožívaje chvíle národního osvobození, činorodě se před ním i po něm účastní kulturního a politického ruchu, zejména v řadách studentstva — a tak potom přichází do Prahy: s dychtivou touhou jak po novém poznání, jaké mu slibuje středisko kulturního dění, tak po tvořivé účasti v něm, s touhou, která přemáhá rozpaky z neznámého prostředí, zprvu nejednou zarážejícího. Brzy tam naváže styk s uměleckou i politickou mládeží, a odkládaje přitom nejen jeden dosavadní názor i předsudek, podílí se na jejích diskusích a akcích, na jejím hledání i tápání. Z jejích učitelů vzhlíží s obdivem a úctou hlavně k Zdeňkovi Nejedlému a St. K. Neumannovi, do jejichž listů soustavně přispívá, ze starších druhů zejména k Josefu Horovi a k Ivanu Olbrachtovi. A vy-

kročiv posléze po jejich příkladu na ideově pevnou cestu, sám ji dále razí sobě i mladým druhům.

Pobyt v Praze střídá tehdy s pobyty doma a na Svatém Kopečku, jež mu s chvílemi soustředění ať ke studiu, ať ke psaní poskytují zároveň možnost rozvázného odstupu k překotným pražským dojmům a popudům. Jen na jaře roku 1922 si s přítelem Konstantinem Bieblem zajede do přímořských lázní na dalmatském jihu, kde hledá upevnění svého zdraví; ale ironicky právě tam se ozve — přezírána básníkem samým — první předzvěst choroby, dosud u něho zcela netušené přes občasné zdravotní obtíže. Vždyť jeho bytost, tolik lnoucí k životu a světu, takřka zdraví vyzařovala, plna jasu a rovnováhy, v níž se hanácká jadrnost snoubila s vnitřní jemností, radostně dychtivé smysly s bystrým, přemýšlivým intelektem, vřelý cit, jemuž družnost byla potřebou, s jiskrným vtípem, kázeň vůle s horoucím entusiasmem. Ano, Jiří Wolker byl přímo vyznavačem zdraví, neboť oč účastněji přistupoval k těm, kdo fyzicky strádali jeho nedostatkem, a to jako člověk i jako básník — posledním jeho námětem byla právě choroba, která nakonec jeho samého sklátila —, tím zásadněji a rozhodněji potíral všechno chorobné v duchovním světě a v uměleckém tvoření. Když pak na jaře 1923, v době, kdy se jednak usilovně připravoval k druhé právnické zkoušce, jednak obíral dalšími literárními plány — na Knihu balad, na sbírku pohádek, na cyklus veršů Tuberkulosa —, číhající nemoc plnou silou propukla a když roentgenový snímek ukázal, že jsou zachváčeny oba plicní hroty, odebral se básník na radu lékařů v půli června do Tater, kde se zakrátko uchýlil do sanatoria v Poljance. Tam potom prožívá pohnutý zápas o život se zákeřnou chorobou, plný mučivých zvrátů, kdy chvíle úlevy a naděje jsou opětovně vystřídány novým onemocněním, až mladý organismus, vysílený tolikerým utrpením, nakonec podlehne. Již v bezvědomí byl Jiří Wolker v noci na poslední den roku do-

praven do svého rodiště, kde dopoledne 3. ledna 1924 ve vy-
touženém domově skonal.

Mnohostrannost, kterou se vyznačovalo jeho nadání, prová-
zela Jiřího Wolkra v samé jeho tvořivosti slovesné, mnohotvár-
ně sdružující verš s prózou, lyriku s epikou, dramatické pokusy
s výklady úvahovými. Přesto však, že ho posléze — podle
vlastního doznání — lákala spíš vypravěčská próza než lyrika,
že Nejvyšší oběť dojista nebyla jeho posledním pokusem
o dramatický útvar a že nelze upřít průkopnou závažnost jeho
theoretickým rozpravám, teprve pozdně docenovaným, přes to
vše nebude sporu, že v jeho odkazu přísluší tvorbě veršem
prvenství co do zralosti, hodnoty i významu. Jsou k ní jiné
Wolkrovy výtvořiny z krásné literatury ve vztahu spíš druhot-
ného pendantu, úzce začasťe spjaty s tímto jádrem jeho díla
popudem i pojetím, laděním i slohem; kdežto jeho theoretická
pojednání a kritické posudky zpravidla hlásají zásady, kterých
se už dobral nad vlastní básnickou praxí a které v ní také
uskutečnil.

Když na podzim 1919 přijde Jiří Wolker do Prahy, přinášeje
si sešity rukopisů a vydatnou obeznanost v literatuře domácí
i světové, a když se octne uprostřed tehdejšího uměleckého
mládí, charakteristicky právě tam, v ovzduší nových a rozma-
nitých podnětů a proudů, nejednou rozporných, rychle vyzrává
jeho lyrická struna k notě již nepochybně osobité. Sám si toho
vědom, teprve z lyrické žně tohoto období, sahajícího od jara
1920 do jara roku příštího, uspořádá knižní klasobraní, svou
první sbírku veršů *Host do domu*. Předtím jen letmo se ho
dotkla vlna básnického vitalismu, v jehož slohu — ve stopách
jmenovitě Neumannových a Šrámkových — vyjadřovalo mládí
Wolkrových vrstevníků své štěstí nad tím, že uniklo peklu
války a jícnu smrti, prostoduše se přitom utápějíc v smyslovém
opojení ze samého bytí, z jeho nejprostších jevů a nejhma-
tatelnějších darů; kdežto ve Wolkrových slokách z té doby,

blížších Šrámkově notě, křehlo toto životní rozdychtění zasněným steskem a již tehdy bylo zvroucněno chlapeckou něhou. Konec konců i o tehdejším Wolkrovi zhruba platí, co obecně pověděl o svém pokolení: že vyšlo ze »šrámkovského a neumannovského sensualismu, prosvěceného pokorou Jakuba Demla«, františkánského básníka Mých přátel, a — dodejme — chlapeckým citem Petra Kříčky z Šípkového keře. K nim se na horizontu Wolkrovy poesie z doby Hosta do domu ještě přidružila uctívaná tehdy dvojice francouzských básníků z družiny Opatství créteilského, G. Duhamela a Ch. Vildraca, která v duchu křesťanského humanismu chtěla nad rozvráceným poválečným světem sklenout duhu míru, láskyplným bratrstvím zacelit rány poníženého lidství a na pozadí světodějných katastrofy ukázat přezírané kouzlo i hrdinství prostého, pokorného bytí. Takové bylo tehdy duchovní a mravní klima, ve kterém se však mladý lyrik Hosta do domu právě jen pohyboval; jestliže se přitom jeho píseň rozeznívá již vlastními, neodvozenými tóny, tedy také proto, že vyvěrá z nejměstnější, intenzivně prožívané zkušenosti, v níž se již tehdy charakteristicky prolíná individuální popud se společenským.

Že »všichni chlapi domů odjeli«, kdežto on sám »zůstal v cizím městě«, nebo jindy: že »člověk musí mít někoho rád«, protože »je sám«, protože »ztratil se mezi lidmi« — v takových a podobných povzdech se prozrazuje stesk, který se mladého lyrika, nedávno příšlého z venkova, zmocňuje v dalekém, neznámém velkoměstě, v jeho labyrintu a víru, sklíčujícím ho pocity cizoty, samoty, siroby, dvojnásob krušnými právě pro Wolkrova bytost. Připadá si tam jako opuštěný chlapec, který touží zpátky, k mamince, pod křídla ztraceného domova, jehož důvěrné ovzduší, jehož bytosti, scenerie a předměty si toužebnou obrazností opětovně zpřítomňuje. Ale není to pohnutka jediná, neboť zároveň se k němu utíká před samým světem, jemuž teprve nyní stanul zplna tváří v tvář, před poválečným světem, který ho mate, leká, bolí svým neklidem a chaosem,

sociální bídou a křivdou, společenskými rozpory, jež imperialistická válka vyhnala na ostří: »A zvláště dnes, kdy vše je ohromné provisorium, kdy všechno se mění a přetvořuje tisíckrát za jeden okamžik, je nutno mít pevný bod, — tichou světničku, jistotu, lásku a oporu, — dva přátele, dobré lidi.« (LP, str. 12.)

Ale ovšem: pouhý takový únik byl by právě tak lidsky ubohý jako básnický neplodný, a především nepředstavitelný u lyrika tak lnoucího k životu a člověku. Jeho lidský popud a básnický postup je zcela jiný, sám se z něho zpovídá: jestliže láskyplně zavíjí svět do svého srdce, aby jej zaštilil před ranami a bolestmi, zároveň se celým srdcem vylévá do světa, rozsévaje po něm — podle příkazu, který ukládá básníkovi, tedy sobě — přemíru »lásky a pokory«. A zmocňuje se tak světa tímto aktem lásky a něhy, vlastně splývá s ním do té míry, že takřka mizí rozdíl mezi subjektem a objektem, zároveň si jeho obraz přetváří k podobě své touhy, k podobě rodinného domova a soužití, plného laskavé pohody a sváteční harmonie. Je to svět, kde vlastně není zla ani boje, leda trochu neštěstí a smutku — ale ty jsou právě ostnem láskyplného citu —, svět vespolečné sympatie a bratrské družnosti, kde všichni lidé jsou přátelé. Cesta k tomuto lidskému ráji vskutku splývá s chlapcovou cestou k domovu — a je to tedy svět promítnutý vidmem chlapeckého zraku a citu, naivně prostého a důvěřivého; svět dětské obrazotvornosti, rozmarně hravé a důvěrně zdobňující, která nezná prostoru ani času, umí křísit věci z mrtvých a všechno si polidšťuje; svět pohádek, kde všechno divuplně žije a ožívá, kde Pánbůh postává jako člověk, jako žebrák u lidských dveří a andělé se pohybují mezi námi: svět, který má líbeznou primitivnost a nelomený kolorit dětských kreseb s modrookými havíři a růžovými konvičkami, s červenými šátky, bílými kapličkami a černými kolejnicemi. Nicméně i tady už na básníkovo vědomí a cit občas dolehne skutečnost třídního rozporu, sociální nespravedlnost nouze a přepychu, pocit

společenského bezpráví a útisku; ale Wolker tehdy ještě v duchu křesťanského humanismu věří, že křivdu a bídu lze zažehnat láskou, že lidské srdce spasí svět, a chudoba je mu ještě údělem blahoslaveným. Odtud, z tohoto cítění plyne také jeho tehdejší záliba v představách a příměrech z křesťanského bájesloví, sama vidina božího království, jež přichází na zemi.

Poesie takto založená nebyla bez nebezpečí ať pohledu samolibě výlučného a zplošňujícího, ať bezkrevné sentimentality a titěrnosti — a právě vlastnosti, navzájem úzce spjaté, kterými mladý básník taková úskalí překonává, značí předpoklad jeho příštího vývoje. Wolkrova poesie už tady podmaní konkrétností vidění, svěží, přímo milostnou vřelostí smyslů, jež se dychtivě přimykají ke skutečnosti a bohatě sytí jeho názornou obrazotvornost, která si ráda erotisuje představy věcí a jejich vztahů. Přitom realita, která plní Wolkrovy verše, třebaže si ji pohádkově překouzluje nebo svátečně zlahodňuje, již tady se skládá z věcí každodenní zkušenosti a z prostých lidových bytostí: je to svět kamen a talířů, oken a poštovních schránek, svět polí a předměstí, ulic a činžáků, kasáren a nemocnic, svět dlaždičů a zedníků, ženců a rekrutů. Mají-li tyto Wolkrovy verše v souzvuku s autorovým cítěním něco z dětské říkánky, ne nadarmo bývají zároveň melodií, slohem i slovem spřízněny s lidovou písní a nejednou se v nich příznačně ozve lidové přísloví nebo rčení. V touze po sourodé prostotě noty a tvaru odkládá tehdy básník vše, co má pro něj příchut' umělosti, tedy také pravidelnou strofu a pravidelné metrum, užívaje ve slokách z tohoto období takřka už napořád volného verše, laděného přitom tak, že mívá půvab improvisace bezprostředně trysklé. A spolu s tím vším navozuje tato poesie přímo nakažlivě cit družnosti, kterým je až po okraj naplněna: rodně spjat se srdečným humorem, má již tady za svůj rub sužující smutek samoty, jejíž pocit takřka začíší z veršů o průchodní pustotě hotelového pokojíku.

Nuže, sám tento smysl pro skutečnost a cit pro lidský, lidový úděl nemohl básníkovi nadlouho dovolit, aby si hověl v chlapeckém ráji srdce. Musila — dříve či později — přijít chvíle, kdy si uvědomí, že je to právě jen toužebná iluse, pro kterou uhýbá před pravdivým poznáním společenské skutečnosti, před »určitým stanoviskem« k ní, a kdy to pocítí jako slabost; kdy pochopí, že jeho »chlapecká láska... stavěla domky na písku a přes bolest kamennou dovedla se přenést mladou, radostnou důvěřivostí« (LP, str. 26), ale že nadále už nelze, aby se »něco přeskočilo« (tamtéž, str. 39). To jsou chvíle, kdy — jak to formuluje parafrází Horovy výzvy z posudku o své knižní prvotině — »strhává iluse, aby mohl básnit život« (v dopise Konstantinu Bieblovi z 20. srpna 1921), chvíle, kdy »od vidin a chlapeckých touh« přechází k »životu z ocele a mědi« (LP, str. 39), chvíle, kdy se začíná další fáze jeho zralého vývoje, sahající od druhé sbírky veršů Těžká hodina až na předčasný konec básnickovy dráhy.

Není pochyby, že se ve Wolkrově básnickém vidění a citění z doby Hosta do domu mimovolně odrážely maloměšťácké nálady třídního smíru, záměrně rozněcované stoupenci kapitalismu, a spolu klamně důvěřivé představy o společenské spravedlnosti v osvobozeném národě, v jeho samostatném státě. Nuže, tím příznačnější je, kdy, v kterou dobu, Jiří Wolker opouští svou dosavadní cestu. Je to již po prosinci 1920, který právě oněm ilusím zasadil poslední ránu, když buržoasie krvavě potlačila hnutí proletariátu, domáhajícího se uskutečnění slibů o socialisaci, a kdy tak bylo zároveň rozhodnuto o budoucím, buržoasním rázu republiky. A je to na jaře 1921, tedy právě v době, kdy se zakládá Komunistická strana Československa, jež po nedávné porážce dělnické třídy znovu a již nezdolně zdvihá prapor jejího revolučního boje. V podstatě to byly tyto hlubší společenské příčiny, které podnítily Wolkrův ideový i básnický růst od Hosta do domu, třebaže k němu dojísta

prispěl sám tehdejší vývoj naší poesie, vyvěrající z týchž v jádře pohnutek, a jmenovitě ti básníkovi druzi, kteří ho na této cestě předešli. Zkušenost imperialistické války a prohlubující se sociální nesrovnalosti; rostoucí zklamání z nadějí, jež s národním osvobozením spojovaly také osvobození společenské; zostřující se konflikt mezi buržoasií a dělnickou třídou v samostatném státě; přituhující vláda kapitalismu a rozmach třídně uvědomělého dělnického hnutí, zejména však Velká říjnová revoluce, kdy dělnická třída, svrhnuvši kapitalistické panství, ujímá se na šestině světa moci a přistupuje k uskutečnění svého dějinného poslání, k vytvoření společnosti bez vykořisťovatelů a vykořisťovaných — to vše mocně působilo na přední představitele i naší literatury a zejména mladé poesie. Zaněcující se revolučním společenským snem, stavějí se na pozice dělnické třídy, která o jeho uskutečnění zápasí, a po příkladu ze země Sovětů, v odporu k úpadkovému soumraku umění z buržoasní epochy, dychtí po sourodě nové, socialistické literatuře, o niž usilují v podobě t. zv. poesie proletářské. Samo toto označení napovídá, že se nejen obracela do řad proletariátu, ale že odtud chtěla také růst svými popudy a náměty, svou myšlenkou a notou. Nechtěla jen po pravdě znázorňovat společenskou skutečnost, nýbrž zároveň — prodchnuta pospolitým cítěním — aktivně do ní zasahovat, být zbraní v revolučním zápase dělnické třídy. A zaněcující se představami příštího převratu, chtěla nejen být zvěrozvěstem nového společenského řádu, ale vyjadřovat už také nový životní názor a cit, nové, socialistické lidství. Nuže, touto cestou, vedoucí ho od křesťanského humanismu k socialistickému, dal se nyní po svém také Jirí Wolker, s důsledností a opravdovostí sobě vlastní. Vstupuje do řad komunistické strany, k níž oddaně přilne, osvojuje si základy marxismu-leninismu, čte Kapitál a studuje Stát a revoluci. »Wolker byl politicky velmi uvědomělý... Měl hotové a pevné přesvědčení, měl i to v sobě srovnáno a velmi přesně srovnáno, až ku podivu na tak mladého člověka,«

vzpomíná Zdeněk Nejedlý (»Jiří Wolker«, Var III, 1950, č. 4—5, str. 100).

Jestliže pak Wolker trvale zaujal čelné místo mezi představiteli socialistické poesie u nás, sluší se to vysvětlit mimo jiné právě tím, že vývoj k ní neprobíhal u něho po povrchu, jako pouhá výměna orientace, nýbrž že jej hluboce a přímo dramaticky prožíval jako přerod celé své bytosti. Nechybí dokladů o tom, jak bděle v sobě přemáhá včerejšek, jak si přímo myslitelsky ujasňuje svou cestu, s jakou ideovostí a charakterní zásadovostí se po ní ubírá. Jestliže se již na stránkách své prvotiny vybízel »přece se vzmuž a seznam se s kamením«, nyní se vskutku přerouzuje k zmužilosti, aby statečně — to je nyní jeho charakteristické slovo — pohlédl v tvář nezkrášené skutečnosti. To je ona »těžká hodina«, kdy odkládaje — nikoli bezbolestně — růžové brýle chlapecké důvěřivosti, váží a sbírá své síly, aby se dobral nového, pravdivého životního názoru, aby pro něj našel sourodý básnický výraz a tvar, aby se dovedl umění vpravdě realistického.

Místo evangelicky blahoslavené, pokorné chudoby uzří nyní její hoře a utrpení, hněv a vzdor, uzří bídu jako společenské bezpráví, pro něž není zapotřebí jen citu, ale také činu. Spatří svět rozvrácený propastí mezi pány a otroky, mezi sytými a hladovými — jestliže však ani dříve nebylo pro něho pochybnosti, na čí straně je mu státi, domníval se dosud, že lze rozpolcený svět uzdravit všelékem lásky, a jeho poesie nesla ve štítu symbol srdce. Kdežto nyní poznává, že »nespasí nás jenom srdce«, nýbrž »hlavně vůle«, protože je třeba »chtít a rvát se o to, aby svět byl tak dobrý, jak si přejeme«, bojovat o to »ne srdcem, ale kladivem a nožem« (v dopise Svatovi Kadlecovi ze 4. ledna 1921). Ve shodě s tím je nyní srdce ve Wolkrově básnické heraldice vystřídáno představou rukou a pěstí, symbolem činorodosti jednak dělné, jednak bojovné. Proti chlapeckému lyrikovi, jenž ještě mohl »všechno mít rád«, ví mužný básník výjevu U roentgenu, že není účinné lásky

k dobru, aniž byla spjata s nenávistí ke zlu, která za vlády společenského bezpráví a útisku je v hrudi trpících přímo podmínkou jejich lidské důstojnosti a spolu pružinou jejich revolty. Poznává, pověděno s Ladislavem Štollem, že »skutečný a důsledně s celou pravdivostí čestně domyšlený humanismus naší epochy vede chtěj nechtěj na posici proletářského třídního bojovníka« (Třicet let bojů za českou socialistickou poesii, Praha 1950, str. 21), k »aktu sociálního osvobození dělnické třídy, k sociální revoluci« (tamtéž, str. 43). Právě konkrétní solidarita třídního boje nahradila teď u Wolkra domnělé bratrství všech se všemi, a muž, v něhož se mírumilovný chlapec přerouzuje, je mu přímo totožný s bojovníkem tohoto zápasu, s bojovníkem, jenž »pro slávu světa tohoto« se bije o společenskou spravedlnost a jehož nejtrpčím steskem nakonec je, že musí jen umírat, když chtěl padnouti. Básník Jara a Slok, Pohřbu a Muže se přímo vychovává a zoceluje k této bojové mužnosti, která přemáhá jak záchvěvy soukromého hoře, tak pokušení sobeckého štěstí vědomím kolektivní sounáležitosti a kázní nadosobního poslání. Churav, trpí právě pocitem, že ho nemoc svádí, aby příliš myslel na sebe, příliš se obíral sebou samým, avšak i tehdy čelí tomu přelidskému egocentrismu: v nedopsaném již cyklu Tuberkulosa hleděl se dobrat objektivního smyslu a účinu své vlastní zkušenosti, vzbudit porozumění pro všechny, kdo strádají obdobným údělem, a spolu ukázat na společenské příčiny této choroby a na sociální podmínky její léčby.

A konečně: baladik alegorie o snu si uvědomil, že toužebný sen jeho srdce je nejen snem zástupů, ale zejména, že je třeba pospolitě bojovné energie, aby se teprve vtělil ve skutečnost. A tak ať proti trpnému, oblačnému snění, ve kterém lze spočinout jen z »bídy, slaboty, klamů«, ať v přímém opaku k té poesii buržoasní epochy, která — odrážejíc bludný kruh kapitalistického světa — buď se stravovala steskem snů neuskutečnitelných, nebo desilusionisticky hořkla nad snem ironicky vyplně-

ným, mužná poesie Jiřího Wolkra vyznává a vyjadřuje snění v leninském toho slova smyslu, čínorodé snění uskutečnitelného snu společenského, směřujícího ke »konkretní změně konkrétna«. Odtud pramení optimismus Wolkrových básní z tohoto období, už nikoliv subjektivní a ilusionistický jako v jeho prvotině, nýbrž objektivní a reálný, který — jak výstižně jej charakterisoval Zdeněk Nejedlý — není jen optimismem básníkova mládí, nýbrž zároveň a nadto optimismem mladé třídy, dělnické třídy, prodchnuté jistotou svého historického poslání a jeho konečného vítězství. Nebyl tento motiv snu a skutečnosti jediný, jenž byl básníkovi Těžké hodiny společný s jinými zástupci proletářské poesie. Ať však jako oni palčivě znázorňoval sociální bídu a křivdu nebo přízračně zobrazoval odumírání měšťáckého světa, ať vybízel k boji o vyšší společenské příští a rýsoval jeho vidiny, ať se sdílel se svými druhy o jiné ještě podněty a náměty, vynikl právě tím, že je pojímal i rozvíjel ideověji a bohatěji, že šel dál a hloub: že plněji a podstatněji postihl nový životní názor a cit socialistického člověka, jeho mravní vlastnosti a vztahy, samo nové pojetí lásky a práce, smrti i věčnosti. Tím si jest vysvětlit, že se stal — spolu se St. K. Neumannem — přímo zakladatelem nové, socialistické poesie u nás.

Zejména ve dvojích slokách, ve verších V parku před polednem a v úvodní, titulní básni své druhé sbírky, Wolker se přímo vyzpovídal z plodné krise svého ideového i básnického přerodu, kdežto příznačným výtvozem tohoto mezidobí mezi první a druhou fází jeho zralého vývoje je rozměrná skladba Svatý Kopeček. Nepochybně se tam zhlédl na Apollinairově Pásmu, jež tehdy — v mistrném překladu Karla Čapka — udělalo básnickému mládí u nás; zato s oběma Apollinairovými vrstevníky, dosud uctívanými, s Duhamelem a Vildracem, v té době již zásadně účtoval: ani umělecky si těch »měšťácky sladkobolných dvojčat«, jež ironicky teď nazývá »dobročinisty«

(v dopise Svatu Kadlecovi z října 1921), proti Apollinairovi už necení. Nicméně právem mohl tvrdit, že svůdnému jeho účinku podlehl méně než jiní: po svém si uměl přetavit jeho metodu a notu vlastním temperamentem a výrazem v souzvuku se samým rázem své skladby, hluboce prolnuté vroucností svazků rodinných a přátelských, důvěrným světem vlastního dětství a mládí, nedoobrnou lásku ke krajině a přírodě míst, jež se mu stala druhým domovem. A právě to je pro místo této skladby v básníkově vývoji příznačné, jak v ní dosavadní motivy a tóny sousedí již s názvuky jeho noty příští. Ještě tam skládá svou víru v »dobrého Ježíše Krista«, ještě překypuje toužebným citem všeobjímavé lásky, ještě si žádá »dětských očí«, ale zároveň se již celé zná k tomuto vezdejšímu světu, uvádí se již jako »dospělý chlapec a socialista«, horuje »o velikém Rusku a statečném Leninovi«. Zejména však tam notuje místa takřka hymnickou chválu lidské sounáležitosti, vyznává se z opojného pocitu už nejen družného soužití, ale přímo pospolitého soubytí, ve kterém jedinec, splývá nevilně s ostatními, proměňuje se v součást vyšší, pomnožné jednoty: »už nejsem já, už nejste vy, jsme jediný život s rukama dvacetí.« A nejen že tyto pocity až k závratí stupňují básníkovu vědomí života, ale jsou přímo jeho podmínkou a zárukou; kdežto samota již zde mu je totožná se zánikem, s nebytím: »člověk by umřel už tím, že zůstal by na světě jediný« — až nakonec, ve slokách Samota, zpečetuje toto poznání verši: »přestal být, kdo je tak sám.« Dvojího si je třeba přitom povšimnout: předně, že již v této skladbě prožívá lyrik pocit pospolité jednoty jedině s těmi, kdo pracují, se svými dělnickými kamarády, a za druhé, že mu tu ještě vyvěrá jen z důvěrného svazku přátelského. Zračí se pak další básníkův vývoj i v tom, jak se pouhý zprvu pocit rozvíjí v uvědomělé poznání kolektivní sounáležitosti, jakož i mravních závazků odtud plynoucích, a spolu: jak její vědomí nakonec zahrnuje, v básni Moře, celou pospolitost pracujících.

Prosycuje toto vědomí pospolitého soubytí potom básníkovy bytosti do té míry, že je zakoušejí, pocítujíce se takřka fysicky jeho součástí, i ve chvíli nejdůvěrnější, i milostná dvojice v okamžiku objetí: »jsme sami, sami, — sami — a je nás tak mnoho!« I milostná láska vyrůstá tak u Wolkra z mezí vztahu jen soukromého: nemůže se samolibě zhlížet v sobě samé, izolována od společenské skutečnosti, od jejích podmínek a vztahů. Vždyť právě ona nemůže zplna rozkvést ve světě sociální bídy a křivdy — proto chce u Wolkra »celý svět bez mezí«, proto je »láskou bojující«, proto u něho »o štěstí světa milenci se rvou«, o štěstí celého světa. »Zcela jinak se budeme milovati,« praví hrdina Čepobití, když oslovuje v milované bytosti už nikoli »sladkou milenku«, předmět rozkoše, nýbrž lidský subjekt, »ženu člověka«. A Jiří Wolker — obdobně jako jiný lyrik proletářské poesie, Jindřich Hořejší — vskutku tu razí nový typ milostného vztahu, jenž vprádaje se do vyššího a širšího společenství, zároveň se vymaňuje z dusného přítmí, z mučivé složitosti, z oné »nenávistné lásky« pohlavního souboje, ke kterým býval posléze odsuzován ve skutečnosti i v poesii buržoasní epochy, v područí jejích majetnických principů a instinktů. Sluší se v této spjitosti vzpomenout Šaldova postřehu, jak opětovně zaznívá ve Wolkrově poesii motiv lásky odsobečtělé v družnost rodinnou: k příkladu, jež kritik uvádí, lze nově přidružit důkaz z lyrického zlomku, kde básník přímo vyslovuje stesk nad pouhou smyslovou rozkoší, že »srdce nevydoluje, aby kol něho láskou rozechvělá na věčnost prstýnek ukula z dětského těla«.

Právě intimní, milostná Wolkrova lyrika z této doby nad jiné osvětluje, jak u něho mizí rozdíl mezi osobním a společenským údělem člověka. Praví-li Zdeněk Nejedlý o Wolkrovi, že byl »dokonalý kolektivist« (»O Jiřím Wolkrovi«, Var, roč. II, 1949, č. 3, str. 66), zároveň u něho zdůrazňuje tuto »obdivuhodnou jednotu osobního i kolektivního« (tamtéž, str. 66). S básníkovým pojetím jedince jakožto součásti kolektivního

celku bylo arci nerozlučně spjato poznání o souvztažnosti lidských osudů, a tudíž i o odpovědnosti, společenské odpovědnosti, kterou každý nese za úděl druhých, za osud všech: v této perspektivě Wolker znázorňuje přímou souvislost mezi přepychem jedněch a bídou druhých, požitkáři se mu ve chvíli, kdy jiní hladovějí, rovnají lidojedům. Nicméně není to jen pomyslení na hromadné utrpení, proč se zdráhá oddat se blaživým chvílím náladového okouzlení, nýbrž spolu obava, že by uspaly bdělost jeho ducha a energie, svádějící je od hlubšího poznání. Právě že se chce zmocnit skutečnosti v samé její podstatě a dobrat se objektivní pravdy, nemůže se stát impresionistickým zajatcem, neřku-li lovcem subjektivních dojmů a nálad, podlehnout lichocením smyslů, zlákaných malebným povrchem. Je nyní charakteristické pro jeho dramatický takřka střeh a způsob odezvy, že výslovně překonává takové pokušení zrovna tam, kde byl přímo zahrnut množstvím dojmů cizokrajně neznámých a barvitých, za pobytu na jihu, u moře. Právě tam si uvědomuje, že všechny ty přeletmé smyslové dojmy, ty subjektivní pocity a představy jsou jen »mlha pěn a ze snů příboje«, jen pouhé zdání a matoucí klam, jež ho uprostřed skutečnosti odsuzují k údělu »slepce a cizince«, utkvělého jen na »kulisách barevných«. A že teprve za nimi lze postihnout »to, co je« vpravdě a objektivně, skutečnost samu, která jest i bez něho, nezávisle na jeho subjektivním vidění a cítění. A tu tedy postihne básník Moře teprve tehdy, když vyjde ze zakletí svého já a jako jeden z nich splyne se všemi těmi, kdo tuto skutečnost prací svých rukou utvářejí, sami jí jsouce utvářeni: oni, pracující lid, značí mu »skutečnost nejskutečnější«.

Práce je Wolkrovi nejen prostředkem života, je mu samým základem, smyslem a cílem lidského bytí. Prací si u něho člověk uvědomuje svoji sounáležitost s ostatními a prací se proměňuje v hodnotu objektivní, společenskou, podíleje se na pospolitém vytváření života. Proto je pracující člověk, je dělník

Wolkrovi »tvoření světa dědic věčný«: dává se svým dílem — jako básníkův topič — »celému světu«, přerůstá nejen své já, ale i svoji existenci; neboť je-li dělník smrtelný, »práce je živá« a život je věčný. Proto ve Wolkrově bytosti ani poesii nebylo, nemohlo být stesku z životní marnosti ani hrůzy ze zmaru; nepočítal ji ani ve chvílích posledních. »Smrti se nebojím, protože jí není,« výslovně napsal ve své závěti. Vskutku jí nebylo pro básníka Pohřbu, Muže, Mirogoje, jenž věděl, že »na tomto světě nic se neztratilo a nic se neztratí«; že mrtví žijí s námi svým příkladem i neuspokojeným dychtěním, odkazující nám své dílo i úsilí; že »člověk padne, aby se stal světem, a svět žije, aby rodil člověka«. Tak se člověk a svět, život a smrt spájely tomuto básníkovi v jednotící kontinuitě ustavičné proměny a obnovy. A mluví-li opětovně o tomto světě, tedy proto, že jeho materialistická, »proletářská moudrost zná jen tento svět jako základnu života«, prosta jakékoli metafysiky, tak jako ani v jeho poesii nebylo nadsmyslné závratí. Právě ve jménu lásky, kterou cele přilnul k tomuto jedinému světu, bil se Jiří Wolker v životě i díle o jeho společenskou spravedlnost.

S přerodem Wolkrova básnického názoru se stylově mění také jeho umělecký výraz a tvar. Sám jeho tvůrčí postup nabývá nebývalé uvědomělosti: ne náhodou si nyní zvyká provázet svou tvůrčí praxi theoretickými úvahami a rovněž v jeho korespondenci se množí doklady, jak spolu s ideovými zásadami své poesie promýšlí též její umělecké otázky a prostředky. Odpůrce impresionistické náladovosti, jenž zavrhuje trpné a těžké podléhání náhodným dojmům a svévolným nápadům, Wolker se nyní na slovesném výtvoru dožaduje jednotné a pevné linie. Jestliže dříve zpěvně notoval své verše jakoby z okamžitého popudu, nyní je naopak staví a klene. Důvěrnou i rozmarnou melodií písně nebo popěvku vystřídal v nich pathos směřující k hymničnosti jakoby chorické nebo k pocho-

dovému rytmu, oznívajícimu kročeji zástupů, nebo k energickým akcentům výzvy a příkazů. Volný verš, takto nyní laděný, má nadále vrch v jeho poesii, ale nechybí známek, že Wolker posléze směřoval k pravidelnějšímu útvaru metrickému i strofickému. Řka, že »pevná forma, ne volná forma, je formou budoucnosti« (v dopise Svatovi Kadlecovi ze 4. ledna 1921), bezpochyby si uvědomoval, že objektivní ideové jistoty, které nyní svou poesii vyjadřuje, dožadují se tvaru úměrně pevného a zákonného, prostého subjektivní libovůle a odpovídajícího příkazu kázně, jež vyznával. V témže duchu tehdy soudil, že je na čase skoncovat s dosavadním experimentováním v oblasti básnického tvaru a výrazu, které — ač nebylo bez účelu ani bez užitku — hrozí nadále zplanět do samoučelnosti. Jestliže se dosud sám leckdy poddal — ale bez takového nebezpečí — hravému rozmaru obraznosti, zásadně nyní odsuzuje takovou imaginaci, ve které obraz neroste z myšlenky a která nad myšlenku povýšila vtip.

I v tomto stanovisku se zračí ideovost Wolkrova, jíž se přiči formalistické hračkářství právě tak jako heslovitá povrchnost. Ideovost je nyní podstatným rysem jeho poesie, splývající s básníkovým úsilím o pravdivé poznání a realistické znázornění životní skutečnosti. Ať je to všední její příběh nebo náhodný výjev, ať přímo rodinná událost nebo vlastní básníkův úděl, po každé jsou ve Wolkrových verších umocněny k typické platnosti, po každé mají hlubší, ideový smysl, po každé obrazně vyjadřují tu či onu prožitou pravdu básníkovy objektivního poznání o člověku a světě, o jejich společenském charakteru a procesu, o dramatu třídního boje. Protože se přímo podílí na tomto zápasu »mezi dneškem a zítřkem«, je to zároveň poesie bojovná — Wolker sám ji mimoděk charakterisoval verši o kráse, která již »nelaská«, nýbrž »nabije všechny tvé smysly nesmělé střelami ohně a ocele«. Plyne z vytčených rysů této poesie jak mohutnost a pohnutost básníkovy vidění, tak časem až visionářský přísvit jeho obraznosti a dynamika,

ano dramatickosti jeho noty. A konečně: zaněcuje se hromadným hnutím, Wolker nyní ve svých verších uvědoměle míří k účinnosti rovněž hromadnému a to celým jejich rázem, konkrétností výrazu i plastikou obrazu, pádností rytmu a zvukností rýmu, příklonem k slohu lidové poesie. Nová básníková cesta nebyla ovšem ani bez úskalí. Jestliže rád zhušťoval své poznání do aforisticky ražených sentencí, na druhé straně sám pociťoval, že jeho ideový pathos bývá ohrožován nebezpečím rétoriky, čili, jak pravil, nebezpečím »krásného, pathetického mluvení« (LP, str. 66). Překonává je smyslovou názorností své obrazotvornosti, jež nyní čerpá své obrazy a příklady z ústrojného bytí přírody a zároveň rostoucí měrou z novodobé městské civilizace, zvláště z dělnického prostředí; příznačně si přitom libuje v představách z oblasti jednak stavění a budování, jednak boje a kázně.

Ale přes všechny rozdíly, kterými se Wolkrovy mužné verše liší od jeho lyriky z doby Hosta do domu, nechybí mezi oběma fázemi básníkovy zralosti ani styčných rysů. Vždyť ani tam už nebyla Wolkrova poesie pohlcována autorovým nitrem a údělem, už tam se obracela k objektu, se zálibou přitom zachycujíc skutečnost v pohybu, výjevu, ději. Nuže, právě tento vypravěčský prvek rozvíjí nyní Wolker průkopným úsilím o obnovu epiky v řeči vázané, úsilím přímo programovým, jež zdůvodňuje samou povahou doby, kolektivistickou a revoluční. Ať vytýká tehdejší poesii »přelyrisování« (v dopise otci z 23. února 1922) nebo »nadvýrobu lyriky« (LP, str. 32), vždy tím míní a jako anachronismus pociťuje přemíru subjektivismu. Sama lyrická struna je mu příliš spjata s »určitým člověkem, který mluví stále jen o sobě« (tamtéž) — tak splývá toto úsilí o epiku veršem s Wolkrovým zásadním dychtěním po poesii předmětně znázorňující »poznání lidí a věcí mimo nás«. A zároveň vyvěrá, v době revolučních hnutí a akcí, z básníkovy společenského aktivismu, z jeho kultu činu — odtud Wolkrova formulace: »Lyrika je stav, epika

je čin.« (Tamtéž.) Jestliže přitom sáhl právě po baladickém útvaru, tedy do jista nejen proto, že v něm vypravěče pohádek a povídek a spolu básníka dramatické ctižádosti lákalo spojení obojího žvlvu, epické noty s dramatickým prvkem. Vždyť balada mu poskytla nejvýhodnější podmínky k tomu, aby znázornil tragiku lidského osudu v područí obludně nelidské moci, v područí společenského zlořádu, ať už jím básníkovi hrdinové sami trpí nebo se v jeho duchu zároveň dopouštějí viny na životě a člověku. Ale zároveň tam mohl methodou baladického šerosvitu rozžehnout temno jejich údělu nebo provinění úsvitem společenského příští nebo výbuchem pospolité revolvy, poznáním o vítězství dělného života nebo vykupujícím činem nadosobního poslání.

Sloh své mužné poesie nenalezl Wolker naráz, bez hledání, jak patrně z ranějších veršů tohoto období, ať už se mu v nich cesta k nové notě ještě kříží s dosavadní methodou jeho fantazie (Kázání na hoře), nebo ať ji zprvu zevně hledá v melodii prostonárodní písni (Slepí muzikanti), ať se tu a tam octne na pokraji alegoričnosti nebo se prohřeší strojenou obrazovtorností. Má-li zprvu pocit, že je v jeho verších ještě cosi líčeného, ani nadále ho neopouští starost, aby byl sdostatek »prostý a pravdivý«. (LP, str. 66.) Ví, kde je zapotřebí se těmto vlastnostem učít: »Najdeme-li kde prostotu a sílu v mravnosti, lásce a touze, tak najdeme ji jedině zde,« t. j. v lidu. Odtud nyní vědomě vychází a sem také míří svým dílem, samým jeho výrazem a tvarem. Neboť praví-li o svém druhovi, že »společensví boje oprostí jeho verše od všech příliš osobních zážitků, dá řád, smysl a nadosobní jasnost jeho slovům, že každý dělník — a právě on — bude moci knihu čísti, rozuměti jí a býti jí silným«, prozrazuje tím zároveň vlastní intenci a cestu. Hledaje pro ni příklad i oporu, Wolker — jmenovitě Wolker baladik — uvědoměle navazuje na lido-

vou, demokratickou tradici klasických výtvorů národní poesie, na odkaz Nerudův a zvláště Erbenův. V tomto smyslu výslovně prohlašuje, že Erben je bližší jeho názoru na nové socialistické umění než »třeba i Apollinaire« (v dopise Jindřichu Honzlovi z jara 1923), ještě nedávno mu drahý. Neboť zatím poznal, že »ti mladí Francouzi«, v nichž se jeho druzi většinou nadále zhlíželi, jsou jen »zarytí subjektivisté, salonní ducha-plníci, rafinovaně a sentimentálně nesrozumitelní« (LP, str. 90). Nespatřuje v nich nositele uměleckého zítřku, nýbrž představitele úpadkového umění z konce buržoasní epochy se vši jeho »bezradností nesčíslných ismů, všech těch experimentů vyrobených cestou studené spekulace, jež za sebou se střídaly jako filmové obrazy a konec konců skončily v naprostém nihilismu«. Odpor k buržoasnímu kosmopolitismu nerozlučně tak Wolkrovi splývá se zásadou umění socialistického obsahem a národního tvarem, se zásadou, kterou průkopně vyznává slovem i tvůrčím činem. A spolu prakticky u nás v leninském duchu řeší — rovněž průkopně — otázku kulturního dědictví, blízek v tom Zdeňku Nejedlému, jenž tuto Wolkrovi zásluhu lapidárně také docenil: »jediný z našich mladých viděl a věděl, že ne z buržoasní rafinovanosti, ale ze zdravého základu naší klasiky, našeho umění vyrostlého z lidu a pro lid, vede cesta k socialismu« (»Jiří Wolker«, Var III, 1950, č. 4—5, str. 105).

Ani tehdy, když se — ještě za jeho života — dráha naší poesie stáčela jinam, Wolker se nezmýlen a nezviklán nevzdal těmto zásad, jimž se příštím vývojem dostalo svrchovaného zadostučinění. Zračilo se v samém údělu básníkovy díla, a to přes všechny pokusy, aby jeho smysl byl zfalšován, jeho hodnota znevážena. Toužil-li Wolker být básníkem dělnické třídy, vskutku se jím stal: jeho poesie brzy a trvale »nacházela neobyčejně pozornou odezvu na dělnických shromážděních a v širokých vrstvách pracujícího lidu«. (L. Štoll,

Třicet let bojů za českou socialistickou poesii, Praha 1950, str. 36). Tvořivě navázav ve svém díle na klasické dědictví národního umění, Jiří Wolker, průkopník a zakladatel nové, socialistické její epochy, sám je nyní klasikem naší novodobé poesie.

A. M. Piša

SEZNAM BÁSNÍ
PODLE PRVNÍHO VERŠE

... a oni jdou, vždy blíž a blíž 211
Aby jsi, milá, často vzpomněla 212
Aby se cesta má nerozcházelá 60
Anežka Skládalová 128
Až jednou se ožením 20
Až mě léto vzbudí 71
Až umřu, nic na tomto světě se nestane a nezmění 186

Básníku, odejdi 36
Bez konce širé moře je 177
Bez konců širé moře je 167
Bílé dvře rozryté černými noži 79
Byli ke mně dobří? Něco povídali 64

Čas jako voda utíká 169
Černé oči měla 139

Den jako jesle tichý je 19
Děti v červených povijanech 197
Děvčátko moje šestnáctileté 203
Dítě doroste na chlapce 194
Dlážďení, kamenná organisace 29
Dnes 78
Dnes je svatého Mikuláše 42
Dnes v noci 86
Dnešek je jistě nesmírný zázrak 46
Dva kamarády upřímné měl jsem v životě svém 207
Dva lesní rohy zazpívaly na prahu černého pokoje 21
Dva slepí muzikanti 110
Dvacet lůžek stojí v síni 159

Horečka zelené oči má jako podmořská hlubina 209

Chodíš jako zmámený 69
Chudý přišel k vám 34

Já jsem řečník chorý 115

Já nejsem cesta, — já jsem hvězda bílá 39
Jak zbabělci k vychladlé peci 179
Jde ulicí 68
Jde ulicí chlapec 84
Jeden pták dnes v stromech seděl 57
Ještě mi voní po tobě ruce 93
Jsem zelený šátek 76

Kavárna »Bellevue« je říše 113
Kdybych byl děvčetem, — tak v koutě světnice 180
Kdybych byl hulánem a do pole jel 164
Kdybys byla aspoň plakala 65
Když po půlnoci dnes jsem městem šel 166
Když tak prší jako dnes 62
Kostelík s klášteřem 152
Krajinu okolo nádraží 141
Květina někdy se do velké noci vzbudí 163

Lidé, lidé 67
Listonoš krásný jak evangelista 97
Lucerny na mostě 32

Má čistá milá 136
Mám rád hvězdy 151
Miluji věci, mlčenlivé soudruhy 44
Myslím, že v poledne každý den 15

Na břehu ostrova Krku, na břehu z kamení 147
Na jižních domcích, na domcích z kamene 142
Na kraji města domek stojí 195
Na kříži ze čtyř cihlových stěn 31
Na mechu cihlových zdí 165
Na mém stole dřív nikdy květiny nestávaly 187
Na náměstí vyhrávají koledy 43
Na našem hřbitově 45
Na nebi svobodné hvězdy hoří 158
Na nemocniční postel padá svět 188
Na nosítkách před operační síní 210
Na pasece tři smrky stojí 181
Na záhřebském hřbitově, na Mirogoji 138

Na zemi leží raněný 88
Nejdřív se na sebe usmáli 105
Nejdříve se otevřely oči žen 63
Nejširší moře lidské oči jsou 117
Někdy v noci dešť je nenadálý 41
Někdy věci mluví 162
Některý den má děravou kapsu 80
Nemocniční okna 92

Oblaka bílá nebem jdou 81
Okno je skleněná loď 23
Opuštěná žena může plakati 100

Padá, padá, padá 85
Pánbůh jedenkrát přišel ke mně 12
Po celém světě stojí kriminály 204
Po skutcích jsme tě poznali 98
Po zelených trávnících bílé prvosenky připlouvají 24
Pokojík za šest korun 26
Polib mě, Evo, ještě jedenkrát 167
Pořád si na vás myslím 70
Poslední jabloň v zahradě 59
Poštovní schránka na rohu ulice 16
První květiny jarní v ulicích rozkvetou 119
Před bouří utekli 72
Přes pole jde bílá cesta 83
Přišel jsem na svět 103

Rostu jako bílý den 91
Rozsvícená okna 96

Řeklas mi, že jenom v očích tvých je celý svět 121
Říkám vám, že zima není žádný stařec 90

Sbohem, hoši a děti 27
Slepé dobrého srdce 73
Slunce je veliký básník 17
Smrt jsou jenom bílá boží muka 40
Smutno je večer 75
Sníh padá na město, na město zšeřelé 127

Srdce ukřižované na dřevěném kříži 25
Stane se 95
Stanu se menším a ještě menším 11
Stín ořechů na plotku zahradním 201
Stromy se lekly, když ho uhlídaly 193

To budou bílé noci, na konci června 74
To bylo na břehu jižního moře, kde zelené vlny 182
To není Faustova jizba a duše zde nevchází v prokletí 184
To není nemocný pokojík 35
Tomu, kdo bojuje, přichází také den 196
Trubači troubili čepobití 111
Tvé oči, děvčátko, jsou náves nedělní 178
Tvé vlastní srdce to bylo, co řeklo ti: Lazare, vstaň 37

U nás je zem 82
U Topiče ve výkladní skříni 132
Uprostřed moře mezi skalisky 175
Uprostřed noci 130
Uprostřed noci stojí dům 134
Utichly továrny, utichly ulice 143

V lese se učit 18
V mém pokoji jsou věci 89
V naší ulici bydlí smutek 94
V noci ze soboty na neděli 30
V okénku světnice 200
V přístavní krčmě v Marseilli 170
V špinavé ulici na předměstí 122
V továrnách už odpískali 172
V zimní zahradě žluté lampiony plují 215
Včera byly u mne na návštěvě 22
Večer u moře 199
Vojáčku na přední stráži 61
Všichni chlapi domů odjeli 14
Vždycky píší básně v noci 87

Za ruce chtěl jsem vzít tě 198
Zastavil jsem se já 58
Zavřete se, pohádkové knihy soukromých bolestí 208

Zde leží Jiří Wolker, básník, jenž miloval svět 189
Zelenou mezí se rozetnout dáme 77
Zítřka asi 66

Že hvězd bylo mnoho 202
Žil kdysi rytíř Dalibor 156
Žlutavý kostel vlá na hoře zelené 47

SEZNAM VYOBRAZENÍ

Frontispice Maxe Švabinského: Jiří Wolker (kresba 1951).

Za str. 48: Rukopis titulních veršů ze sbírky Host do domu, který byl předlohou k jejich knižní sazbě.

Na pohlednici ze Svatého Kopečku, kterou Jiří Wolker dne 14. srpna 1921 poslal A. M. Píšovi, připsal k snímku vily, která náležela rodičům jeho matky: Zde bydlím; v těch třech oknech nahoře je můj pokoj.

Za str. 112: Počátek Balady o nenarozeném dítěti z rukopisu, který byl předlohou k sazbě sbírky Těžká hodina.

Koncept fragmentu Únava.

Za str. 176: Rukopis básně U roentgenu v básňkově sešitu.

Kresba v jednom z útržkových bloků, do nichž si Jiří Wolker psával za pobytu v Tatranské Poljance.

OBSAH

HOST DO DOMU

Chlapec

Pokora	11
Žebráci	12
Svatodušní svátky	14
Kamna	15
Poštovní schránka	16
Žně	17
Žák	18
K svátku mé milé	19
Háj	20
Hoj!	21
Vzdálená milá	22
Okno	23
V parku před polednem	24

Ukřižované srdce

Ukřižované srdce	25
Pokojík v hotelu	26
Rekruti	27
Dláždění	29
Ze soboty na neděli	30
Vězeň	31
Návrat	32
Zamilování	34
Nemocná milá	35
Básníku, odejdi!	36

Host do domu

Host do domu	37
Poutníci	39
Smrt	40
Noční dešť	41

Na svatého Mikuláše	42
Koledy	43
Věci	44
Hřbitov	45
Dnešek	46
Svatý Kopeček	47

Z OBDOBÍ HOSTA DO DOMU

Smích	57
Tři poutníci	58
Poslední květy	59
Loučení	60
Vojáčku na přední stráži!	61
Deštivý den	62
Neděle	63
Poutník usíná	64
Ukřižovaná	65
Očista	66
Prorok	67
Dívka	68
Chlapec	69
Pořád si na vás myslím...	70
Léto	71
V hospodě	72
Prosba	73
Bílé noci	74
Déšť	75
Park	76
Loučení	77
Večer o žních	78
Bílé dvěře...	79
Zlý večer	80
Oblaka	81
U nás	82
Cesta na podzim	83
Zlá ulice	84
Podzim	85
Noc	86
Odpoledne	87

Raněný	88
Věci	89
Zima	90
Rostu jako bílý den...	91
Nemocnice	92
Večere	93
V naší ulici	94
V lese	95
Host do domu	96
Velikonoce	97
V neděli odpoledne	98
Večer	100

TĚŽKÁ HODINA

Těžká hodina	103
Balada o nenarozeném dítěti	105
Slepí muzikanti	110
Čepobití	111
Tvář za sklem	113
Kázání na hoře	115
Oči	117
Jaro	119
Báseň milostná	121
Balada o snu	122
Sloky	127
Pohřeb	128
Muž	130
Fotografie	132
Dům v noci	134
Setkání	136
Mírogoj	138
Nevěrná	139
Odjezd	141
Milenci	142
Balada o očích topičových	143
Moře	147

Z POZŮSTALOSTI

Poutník si říká	151
-----------------	-----

Balada o ženě, bohu a muži	152
Píseň o Daliboru	156
Noc	158
Balada z nemocnice	159
Samota	162
Úzkost	163
Dvojpěv noci	164
Pozdě k ránu	166
Balada o námořníku	167
Šťastnému děvčeti	178
Nemocný	179
Hoře	180
Rekonvalescent	181
Stud	182
U roentgeny	184
Umírající	186
Květiny	187
Na nemocniční postel padá svět...	188
Epitaf	189

FRAGMENTY

Podzim	193
Dítě doroste na chlapce...	194
Na kraji města...	195
Únava	196
Děti v červených povijanech...	197
Za ruce chtěl jsem vzít tě...	198
Večer u moře...	199
V okénku světnice...	200
Stín ořechů...	201
Že hvězd bylo mnoho...	202
Děvčátko moje...	203
Rosa Luxemburgová	204
Dva kamarády...	207
Zavřete se, pohádkové knihy...	208
Horečka zelené oči má...	209
Na nosítkách před operační síní...	210
... a oni jdou...	211
Zrcadlo	212

DODATEK

V Zimní zahradě	215
Poznámky vydavatelovy	217
Vysvětlivky	297
Doslov	302
Seznam básní podle prvního verše	324
Seznam vyobrazení	329

KNIHOVNA KLASIKŮ
SPISY JIŘÍHO WOLKRA
Svazek první

JIŘÍ WOLKER

BÁSNĚ

Vydalo Státní nakladatelství krásné literatury, hudby a umění, n. p., jako svou 76. publikaci v redakci krásné literatury. Praha 1953. Šéfredaktor Jan Rezac. Odpovědný redaktor Jiří F. Franěk. Technický redaktor Jindřich Štastný. Z nové sazby písmem garmond Old Style vytiskly Brněnské knihtiskárny, n. p., provozovna 3, Brno. Vydání první, náklad 30 400 výtisků.

Cena brož. 10 Kčs, váz. 16 Kčs

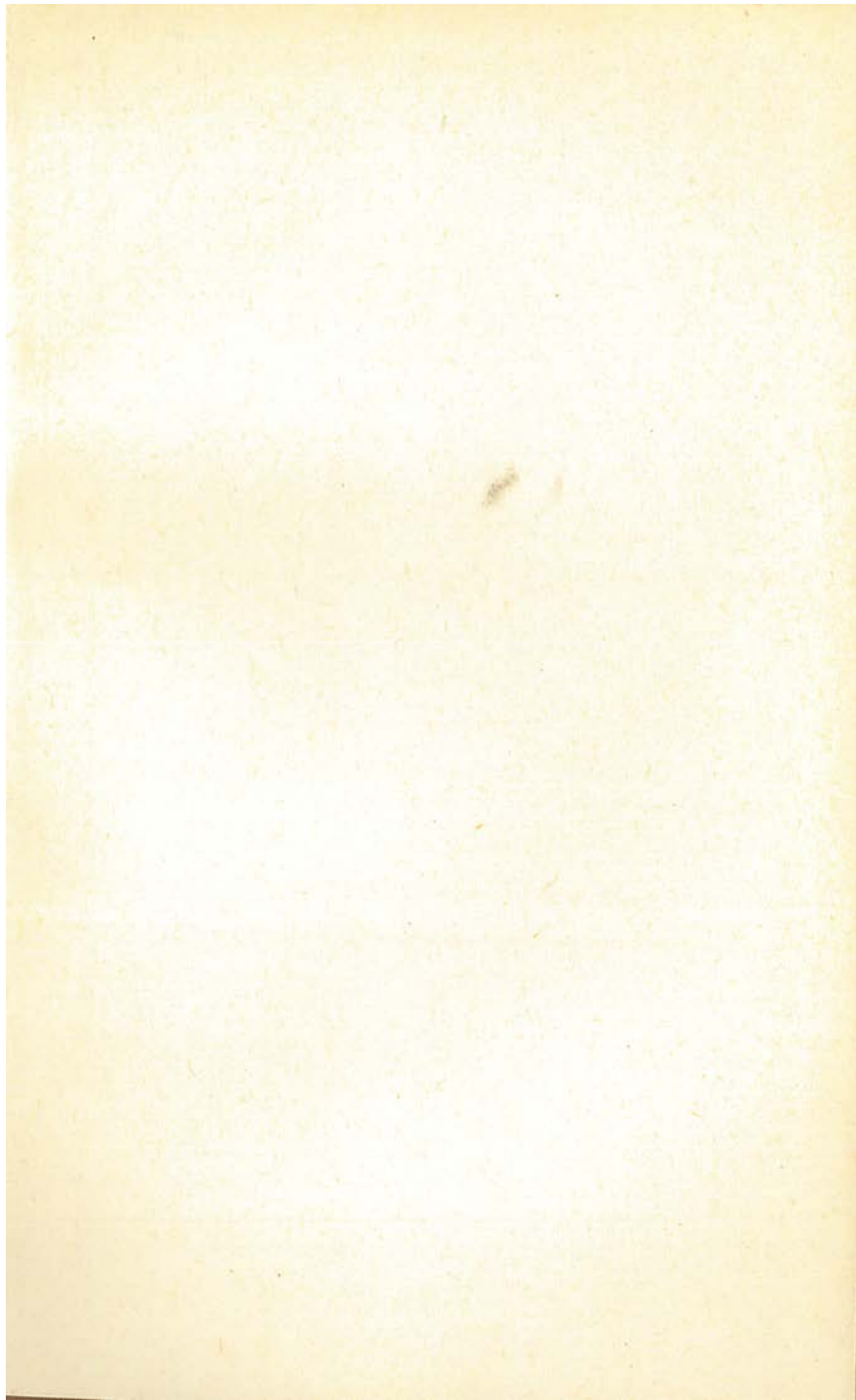
301 137 — 51888/1/52/III/2 — 76 — 8% — Sazba 21.
XI. 1952. — Tisk 26. VI. 1953. — 9,08 plánovacích archů,
14,54 autorských archů, 14,85 vydavatelských archů.
Papír 221-10, formát 84 × 108 cm, 80 g.

UNIVERSITY OF TORONTO
LIBRARY

1827-1828
1829-1830
1831-1832
1833-1834
1835-1836
1837-1838
1839-1840
1841-1842
1843-1844
1845-1846
1847-1848
1849-1850
1851-1852
1853-1854
1855-1856
1857-1858
1859-1860
1861-1862
1863-1864
1865-1866
1867-1868
1869-1870
1871-1872
1873-1874
1875-1876
1877-1878
1879-1880
1881-1882
1883-1884
1885-1886
1887-1888
1889-1890
1891-1892
1893-1894
1895-1896
1897-1898
1899-1900
1901-1902
1903-1904
1905-1906
1907-1908
1909-1910
1911-1912
1913-1914
1915-1916
1917-1918
1919-1920
1921-1922
1923-1924
1925-1926
1927-1928
1929-1930
1931-1932
1933-1934
1935-1936
1937-1938
1939-1940
1941-1942
1943-1944
1945-1946
1947-1948
1949-1950
1951-1952
1953-1954
1955-1956
1957-1958
1959-1960
1961-1962
1963-1964
1965-1966
1967-1968
1969-1970
1971-1972
1973-1974
1975-1976
1977-1978
1979-1980
1981-1982
1983-1984
1985-1986
1987-1988
1989-1990
1991-1992
1993-1994
1995-1996
1997-1998
1999-2000
2001-2002
2003-2004
2005-2006
2007-2008
2009-2010
2011-2012
2013-2014
2015-2016
2017-2018
2019-2020
2021-2022

UNIVERSITY OF TORONTO
LIBRARY

1827-1828
1829-1830
1831-1832
1833-1834
1835-1836
1837-1838
1839-1840
1841-1842
1843-1844
1845-1846
1847-1848
1849-1850
1851-1852
1853-1854
1855-1856
1857-1858
1859-1860
1861-1862
1863-1864
1865-1866
1867-1868
1869-1870
1871-1872
1873-1874
1875-1876
1877-1878
1879-1880
1881-1882
1883-1884
1885-1886
1887-1888
1889-1890
1891-1892
1893-1894
1895-1896
1897-1898
1899-1900
1901-1902
1903-1904
1905-1906
1907-1908
1909-1910
1911-1912
1913-1914
1915-1916
1917-1918
1919-1920
1921-1922
1923-1924
1925-1926
1927-1928
1929-1930
1931-1932
1933-1934
1935-1936
1937-1938
1939-1940
1941-1942
1943-1944
1945-1946
1947-1948
1949-1950
1951-1952
1953-1954
1955-1956
1957-1958
1959-1960
1961-1962
1963-1964
1965-1966
1967-1968
1969-1970
1971-1972
1973-1974
1975-1976
1977-1978
1979-1980
1981-1982
1983-1984
1985-1986
1987-1988
1989-1990
1991-1992
1993-1994
1995-1996
1997-1998
1999-2000
2001-2002
2003-2004
2005-2006
2007-2008
2009-2010
2011-2012
2013-2014
2015-2016
2017-2018
2019-2020
2021-2022

SPISY
JIRÍHO WOLKRA

I
Básně

II
Próza a divadelní hry

III
Mladistvé práce
veršem

IV
Mladistvé práce
prózou

STÁTNÍ NAKLADATELSTVÍ
KRÁSNÉ LITERATURY,
HUDBY A UMĚNÍ

Brož. 10 Kč, váz. 15 Kč

201-137